

Giới thiệu Vưu Vật Quân Sư

Nàng là một quân sư trong tổ đặc công của hiện đại thông minh và tài trí Nhưng công cao hơn chủ , cấp trên giờ trò sau lưng khiến nàng xuyên qua.

Thế nhưng nàng xuyên qua thành một thái giám ai chẳng biết bên cạnh hoàng đế ” Chỉ công công “đạm như u lan nhưng trí tuệ lại như Gia Cát.

Từ một thái giám thay đổi hình tượng thành một quân sư tài bà chỉ điểm giang sơn, thành công lấy được giang sơn cho hoàng thượng mời các bạn cùng đón đọc truyện Vưu Vật Quân Sư.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Đặc công ngã xuống

Editor : ladyduong

Nhanh chóng đi chuyển tàu ngầm lên phía trước, Bạch Chi hết sức chăm chú đan khăn, bên cạnh 1 nữ tử xinh đẹp liếc mắt khinh thường nàng, “U Lan, mỗi lần làm nhiệm vụ người lại đan, là tính đan ra được nam nhân sao?”

Tiếp qua 1 tháng là đến sinh nhật Bạch Hân, Bạch Chi sớm đã chuẩn bị tốt len sợi thượng đẳng, muốn vì nàng đan 1 cái khăn len thật đẹp, đương nhiên, Bạch Hân nói những lời này làm cho nàng quyết định trên khăn đan 1 tiểu trư a.

Lục U Lan Bạch Chi, cùng Bạch Hân cùng là cô nhi từ nhỏ bị nghiêm khắc huấn luyện. Am hiểu IT kỹ thuật, các loại độc thuật, đọc nhiều sách vở, chỉ số thông minh siêu quần với IQ 140 có thể nói là thiên tài quân sư của Kim Hạt Tử. Bề ngoài lãnh diễm nhưng trong tâm thì hiền lành, đương nhiên đây là Bạch Hân nói, bởi Lục U Lan không ham cầu khác, liền yêu thích đan len, bao tay, trong ngực cũng chỉ có những thứ này.

Kim Hạt Tử - Bạch Hân, không thể nghi ngờ là 1 đặc công trong tổ 3 người này, thứ nhất là do bộ dạng xinh đẹp, am hiểu nhất dịch dung và biến thanh, hơn nữa các kỹ năng mọi thứ đều tinh thông, các loại âm khí dễ như trở bàn tay, nếu nói từng đặc công đều có tính hợp tác thuộc loại vàng thì nàng với Lục U Lan khẳng định là thuộc loại kim cương, các nàng được xưng là tổ hợp mạnh nhất trong lịch sử, nhiệm vụ gì ở trong tay các nàng thì đều dễ dàng như trở bàn tay.

Cuối cùng cũng hoàn thành được chiếc khăn xinh đẹp, Bạch Chi vươn tay nắm lấy 1 chiếc túi chúc xuống đồ ra từ túi tiền của Kim Hạt Tử đủ loại chocolate! “Người đó, làm nhiệm vụ đều mang nhiều như vậy chocolate là tính ăn cho ra 1 cái đũa nhỏ sao?”

Thuận tiện đề 1 câu, Kim Hạt Tử cái gì cũng không thích duy nhất chính là chocolate! Nàng từng tìm 100 vạn để mua 1 hộp chocolate đắt nhất thế giới, còn trước mặt U Lan ngay thơ khoe “Toàn thế giới chỉ có duy nhất 1 hộp nga!”. Biết Hạt Tử người này, chỉ cần có chocolate thì chuyện tình sẽ làm cho nàng ý nghĩ nóng lên, cư nhiên tin tưởng gian thương nói lời ma quỷ. Lúc sau Bạch Chi liền mang theo 1 hộp giống y như đúc không quên nói trước 1 câu “Ta là từ bán cầu bên kia mang đến”.

Không nghĩ tới cô gái nhỏ bốc đồng này cư nhiên không nói 2 lời liền chiếm luôn cái cửa hàng của gian thương kia, đương nhiên nhân tiện cướp đoạt đi rồi sở hữu chocolate, làm cho Bạch Chi cảm thấy rất là bất đắc dĩ a.

Xinh đẹp nữ tử vươn một cái thon dài chân khoát lên trên bàn điều khiển , bữu môi, “Bạch Quý lão nhân kia đưa , không thu sao lại không được thu!” Hủy đi một viên chocolate liền ăn, mỹ vị mười phần liền vui vẻ huyết sáo, “Hương vị không sai, tính ra hần còn có lương tâm.”

Bạch Quý, tổ trưởng tổ đặc công 3 người này, lão nam nhân mới qua tuổi bốn mươi mà thôi? Bạch Chi nghĩ nghĩ, tỏ vẻ đồng ý.

“Nhiệm vụ lần này qua đi, chúng ta tìm một chỗ nghỉ phép đi.” Bạch Chi buông mấy thứ trong tay , ngồi vào chỗ phía trên Bạch Hân . Bởi vì các nàng biểu hiện xuất sắc nên cấp trên đặc biệt chuẩn cho các nàng nửa năm nghỉ dài hạn. Nhiệm vụ hàng ngày trải qua đao phong huyết vũ thời gian đối với các nàng mà nói là 1 thứ vô cùng xa xỉ.

“Đương nhiên, người cũng nên tìm 1 người yêu .” Bạch Hân kiều chân bắt chéo trên choker nói, lại nói các nàng đều là tân thế kỷ đặc công tỷ muội ai cũng xinh đẹp như hoa , lên trời xuống đất không gì làm không được, ngay cả một lần yêu đương cũng chưa từng trải qua thì thật là thiếu sót.

Bạch Chi mỉm cười “Người tính tình vẫn cứ thế này tương lai hài tử của người vẫn là cho ta mang đi đi.” Chụp hai chân linh hoạt của nàng , nhìn chăm chăm hướng dẫn màn hình nói.

Thoải mái mở rộng tâm tư mà vui đùa kỳ thật 2 người đều biết các nàng đều có thân phận nguy hiểm, kết hôn sinh con chính là một cái xa cả trong mơ cũng không thể nghĩ tới, cười quá cũng liền thôi.

“Cháy nhà! Đi.” Bạch Hân đánh một cái vang chỉ vào màn hình kiểm tra vũ khí hiện có được trang bị tốt, Bạch Chi khinh thường nhìn nàng mang theo 1 túi chocolate.

Nhiệm vụ giống nhau như trước, Bạch Chi ở lại tàu ngầm điều khiển, mở ra máy tính hướng dẫn, chuyển đến sở hữu vô tuyến mạng lưới thông tin lạc, đối với Bạch Hân làm cái OK thủ thế. Chờ Bạch Hân lên bờ, tàu ngầm chậm rãi lên vào trong nước, bảo đảm không bị nhân phát hiện.

“Cái địa phương quái quỷ gì vậy!”. Vô tuyến bên kia truyền đến âm thanh Bạch Hân oán giận, Bạch Chi mở ra hướng dẫn bản đồ, lên tiếng nói, “Hạt Từ, người leo lên vách núi đen phía trước, cái hải đăng kia chính là trung tâm.”

“Chút lòng thành.” Bạch Hân thanh âm tự tin truyền đến.

Qua hồi lâu, Bạch Hân tung dụng cụ hành động, nòng cur nhiên ở trên vách núi đen bất động. Bạch Chi nghi hoặc, “Hạt Từ, sao người lại chậm vậy?”

Vô tuyến đầu kia trả lời: “Có con sứa nhỏ”

Bạch Chi bắt đầu cười, ngón tay mảnh khảnh nhẹ chút màn hình, phóng đại lên hình ảnh hải đăng kia “Phía trên hải đăng có cái cửa sổ, tư liệu biểu hiện nơi đó là nơi duy nhất sẽ không bị người phát hiện cửa vào.”

Cả 1 đàn sứa trong suốt đang chậm rãi tiến gần tàu ngầm liền nhanh như vậy bám trên cửa sổ thủy tinh.

Xuyên thấu qua Kim Hạt Từ kính mắt mà nàng đang đeo trên đầu, Bạch Chi có thể rõ ràng thấy Bạch Hân trước mắt cảnh tượng, Kim Hạt Từ nhẹ nhàng đặt lên hải đăng, nhanh nhẹn nhảy vào cửa sổ.

Trước mắt một mảnh tối đen, bốn phía tức thì sáng ngời lên, phỏng chừng là Bạch Hân mở ra kính mắt hồng ngoại nhìn ban đêm. Tim tòi Bạch Quỷ cấp tin tức, “Bên trái chính là thang lầu.”

Dần dần xuất hiện ở trước mắt, chỉ có 1 tường đá, không có đường ra. Kỳ quái? Là đường cụt. “U Lan, có làm hay không?” Vô tuyến kia đầu truyền đến thanh âm nghi hoặc của Bạch Hân.

“Kỳ quái, nơi này hẳn là chính là phòng tối cửa vào, người tìm xem xem có hay không cơ quan.” Ngón tay rất nhanh đánh màn hình bàn phím, chẳng lẽ số liệu làm lỗi?

Đột nhiên, tiếng cảnh báo chói tai theo vô tuyến đầu kia truyền đến.

“Nguy rồi! Rút!” Bạch Chi mệnh lệnh nói. “Bạch Quỷ cấp tin tức, làm sao có thể làm lỗi?” Không hiểu bất an này lên trong lòng, lo lắng thoáng nhìn, Bạch Chi kinh ngạc phát hiện, tàu ngầm hai bên thủy tinh cửa sổ bên trên nhưng lại bám vào rất nhiều màu trắng sứa.

Tại sao có thể như vậy? Bạch Quỷ cũng không có nói cho các nàng, nơi này có sứa thường lui tới. Một khi có sứa bị cuốn vào chỗ tiếp khí hoặc là cánh quạt, sự tình đã có thể không ổn.

Mở ra đèn chiếu sáng của tàu ngầm, Bạch Chi bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ, màn hình phía trên biểu hiện, cả chiến thuyền tàu ngầm đã muốn hoàn toàn bị 1 đoàn sứa hấp thụ, vô số ý tưởng hiện lên trong đầu nàng, này phiền thủy vực cho dù có sứa thường lui tới, cũng không thể xuất hiện loại tình huống này, trừ phi, tàu ngầm mặt ngoài bị người động tay động chân!

Này chiến thuyền tàu ngầm là Bạch Quỷ an bài, chẳng lẽ nói..... Trong đầu đột nhiên hiện lên kia túi chocolate, Hạt Từ có nguy hiểm!

“Hạt Từ, Hạt Từ, có hay không nghe thấy?” Bạch Chi khẩn trương kêu gọi, nhưng là vô tuyến kia đầu lại truyền đến một mảnh hợp âm. Nguy rồi, Hạt Từ khẳng định đã xảy ra chuyện.

Màn hình phía trên đột nhiên xuất hiện bất thường, màn bảo vệ hệ thống không biết khi nào bị mở ra, tàu ngầm đã muốn phát ra cảnh báo màu đỏ tị nạn. “Hạt Từ, Hạt Từ?” Thuận tay nhất nhấn cái nút, quả thực, cánh quạt đã bị làm cho bất động.

“Hồi..... Tẩu biến.....” Bạch Hân truyền đến thanh âm đứt quãng, đột nhiên, tàu ngầm phía trong phát ra cảnh báo khẩn cấp, thanh âm bén nhọn chói tai.

Biểu đồ số liệu cùng hình ảnh nháo thành 1 đoàn, Bạch Chi trước mắt màn hình xuất hiện đứt quãng hình ảnh, Bạch Hân chính hướng này bỏ chạy, một gã nam tử đuổi sát ở phía sau, cuối cùng, hình ảnh dừng tại lúc nam tử kia rút ra dao găm từ sau đấm tới.

Rồi sau đó, bên tai chấn động, âm thanh thật lớn bạo vang, mặt biển nổi lên đốm đen thật lớn hình nấm vân, bắn tung tóe bọt nước, mặt biển một mảnh ánh lửa.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: một khi xuyên qua

Editor :ladyduong

“A! A! A!” Là ai, như thế nào như vậy ầm ỹ, trong không khí tràn ngập một cỗ mùi hôi thối.

Giữa dựa làm chấn động địa lao , phía sau lưng chuyển đến 1 trận đau rất. Bạch Chi gian nan mở mắt, trước mắt tối đen một mảnh, chỉ chớp lát sau, tầm mắt mới khôi phục lại bình thường.

Trong bóng đêm chập chờn ánh lửa, dưới thân là cỏ khô dơ bẩn, khuôn mặt trở nên lạnh lẽo, “Tê --” Không cẩn thận động đến miệng vết thương phía sau lưng , một trận đau đón truyền đến, làm cho nàng nhin không được thở gấp một hơi.

“Lâm nhi, người tình?” Một tiếng âm thanh tự nhiên truyền vào trong tai Bạch Chi , nàng đây là đã chết sao? Trên đời này làm sao có thể có tốt như vậy nghe thanh âm, chẳng lẽ là thiên sứ? Không đúng, từ phía là vách tường tối đen quỷ dị , chẳng lẽ, nàng xuống địa ngục?

Không khỏi một trận cười khổ, nàng Bạch Chi giết người nhiều như vậy, cũng quả thật, cũng là xuống địa ngục , như vậy Bạch Quỷ đâu, hẳn là không phải cũng có thể xuống dưới? Ha, khoe miệng nổi lên một tia cười lạnh, cho dù hẳn không ở đây , nàng Bạch Chi thành quỷ, đều phải đưa hẳn kéo xuống dưới!

“Lâm nhi?” Cái kia thân thiết thanh âm lại một lần nữa truyền đến.

Không đúng, Bạch Chi ngồi dậy đến, ba mặt vách tường lạnh như băng mọc rêu xanh , một mặt là màng dây thảo mọc mọc thành rào chắn đem nàng vây ở bên trong, xuyên thấu qua tấm màn mọc lan kia, có thể thấy góc chỗ trên vách tường, lộ vẻ đủ loại hình cụ.

“A! Ân!” Bên ngoài truyền đến thanh âm bị tra tấn, vài tiếng kêu rên.

Nơi này rõ ràng là hình lao! Nàng cư nhiên còn chưa có chết? Chẳng lẽ, bị địch nhân bắt lại ? Cũng hoặc là, bị Bạch Quỷ bắt được? Như vậy, Hạt Tử đâu?

“Làm sao bây giờ, liền thừa một hơi !” Một cái giọng nam vang lên, cái gì liền thừa một hơi , Bạch Chi trong lòng chấn động, nên sẽ không, là Hạt Tử?

“Đi, nhìn nha đầu kia còn tỉnh không .” Hai người tiếng bước chân dần dần tới gần, Bạch Chi lập tức ghé vào trên mặt, nhắm mắt lại.

“Còn tại hôn mê, làm sao bây giờ? Đi bẩm báo công công.” Một cái giọng nam khác vang lên.

Bạch Chi hé ánh mắt, trước mắt là hai bộ giày màu đen. Đột nhiên, một đôi bộ giày khác xông vào tầm mắt của nàng , “Tần thị vệ, thái hậu truyền lời.....” Người này thanh âm nói được cực kỳ nhỏ giọng, nhưng là, lại không thể gạt được Bạch Chi kia trải qua nhiều năm qua huấn luyện lỗ tai.

Thái hậu? Vương gia? Nàng là ở nằm mơ sao? Nhưng là, lại như thế chân thật.

“Hào, hồi bẩm thái hậu, nô tài nhất định làm tốt.” Dứt lời, hai người kia cư nhiên đi tới cách vách nhà tù, “Vương gia, thỉnh đi.”

Chỉ nghe thấy xiềng xích mở ra thanh âm, cách vách người nọ đã bị dẫn theo đi ra ngoài, sau đó chợt nghe thanh âm xiềng xích vang lên.

“Cấp trên phân phó , không cho phép vương gia bị thương trên mặt, nếu không, đã có thể không dễ làm.” Có hình cụ theo trên tường bị cầm xuống dưới, chỉ nghe thấy rầm một tiếng, một chậu nước hắt trên người người nọ.

Trời lạnh như thế, Bạch Chi thế này mới phát hiện chính mình mặc quần áo cực nhỏ, hơn nữa căn bản không phải nguyên lai quần áo của mình, càng giống 1 kiện áo choàng ngắn, mặt trên dính đầy bùn đất dơ bẩn cùng vết máu.

Vài tiếng kêu rên truyền đến, roi ở trong không khí phát ra thanh âm thê lương, này vương gia là đắc tội người nào sao, cả người ướt sũng còn muốn bị tra tấn.

Bạch Chi trong lòng đã có một phen so đo.

Một lát sau, người nọ đã bị dẫn theo trở về, chuẩn xác mà nói, hẳn là bị tha trở về.

“Đã muốn hôn mê trôi qua, vạn phong bên kia làm sao bây giờ?”

“Chờ nha đầu kia tỉnh, nhìn xem có thể hay không khai ra cái gì.” Hai cái tiếng bước chân càng lúc càng xa, lao nội chỉ còn lại có nàng cùng nam nhân cách vách.

Bạch Chi ngồi dậy đến, nhìn thẳng vào chính mình vị trí hoàn cảnh. Không thể tin được chuyện tình cư nhiên phát sinh ở trên thân thể của nàng, nâng lên cách tay, ngón tay trắng nõn thon dài, mượt mà trắng mịn, cùng nguyên bản kia thoáng thô ráp mà hữu lực thù kém khá xa.

Không khỏi phát ra một tia cười lạnh, nàng Bạch Chi cư nhiên xuyên qua , hoặc là nói, là Tá Thi Hoàn Hồn? Phía sau lưng thương xem ra không nhẹ, này pho thân thể chủ nhân, chỉ sợ là thay thế nàng, đi gặp diêm vương.

“Lâm, Lâm nhi, còn sợ sao?” Cách vách truyền đến người nọ thanh âm hơi thở mong manh, xem ra hẳn cũng không ổn, hiểu được nàng đang hôn mê, nếu không, còn không biết sẽ chịu khổ sở như thế nào nữa.

“Khụ khụ, Lâm nhi không sợ, không bằng Lâm nhi, ta lại hát cho nàng nghe như tối qua có được không a, khụ khụ.” Người nọ nhẹ nhàng gõ xao vách tường.

Bạch Chi trầm mặc một hồi, xem ra người này, cùng thân thể này rất quen thuộc? Nhẹ nhàng lết đến bên tường gần cách 2 bên.

Thấy nàng hồi lâu không có đáp lời, người nọ bất đắc dĩ khẽ cười một tiếng, “Kia, ta đành diễn trước cho Lâm nhi vậy.”

“Ánh trăng hi, là ai đảo áo lạnh.

Nhìn trời nhai, tưởng quân tư quê cũ.

Một đêm Lạc Tuyết không đầy, Bắc Phong cấp.

Ngàn dặm xa xôi, một lòng tưởng hệ,

Vinh hoa mộng,

Tắc thượng thối khương địch.

Chiến phi tội, gió lửa thiêu mấy quý..... Khụ khụ.”

Bạch Chi nhường mày, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, “Đừng hát nữa.” Coi nàng là tiểu hải tử sao? Như vậy đồ.

Không thể không thừa nhận, người này tuy rằng chịu thương nặng, nhưng thanh âm vẫn là vô cùng dễ nghe.

Người nọ yên tâm mà khẽ thở dài một hơi, “Lâm nhi, không cần lo lắng, hoàng huynh, chắc chắn tin tưởng, Vạn đại nhân là vô tội.”

“Chiều cố tốt chính người đi.” Không biết vì sao, Bạch Chi có điểm chán ghét người tốt như vậy, rõ ràng chính mình đều ở chỗ sâu trong nguy hiểm, còn muốn đi quan tâm người khác, người như vậy, không phải bị chết đặc biệt sớm, chính là bị chết đặc biệt thảm.

Quả thực, lời này vừa nói ra, người nọ hơi hơi sùng sốt, cũng không có nói chuyện nữa.

Lại có người đến rồi, Bạch Chi lung tung đem chính mình, ngã xuống đất giả bộ ngủ.

“Đem Vạn Lâm mang đi ra.” Một cái thanh âm bén nhọn vang lên.

“Dạ.”

Hai người mở ra nhà tù, đem Bạch Chi theo trên mặt tha lên, ánh lửa mờ nhạt chiếu sáng khuôn mặt nhỏ nhắn dơ bẩn, thoát nhìn thập phần chật vật.

“Lâm, Lâm nhi.....” Nam tử trên giá gỗ kia máu chảy đầm đìa vừa nhìn thấy Bạch Chi, không khỏi rơi lệ. “Các người, các người muốn làm cái gì, hướng về phía ta đến, không cho phép thương tổn nữ nhi của ta.”

“Ha ha, lão gia này, miệng còn rất cứng rắn.” Công công kia châm biếm, đối với thị vệ ném tới một cái ánh mắt, lập tức một chậu nước lạnh đem Bạch Chi từ đầu đến chân ướt nhẹp.

Không khỏi đánh cái giạt mình, giả bộ hôn mê là không có khả năng.

“Ân?” Một đôi đôi mắt đẹp từ từ chuyển tỉnh.

“Lâm nhi, là, là cha, hại người a.” Bạch Chi thể này mới thấy rõ, nam tử trung niên trên giá gỗ, chỉ thấy hán kia tràn đầy vết roi đau lòng nhìn chính mình, “Cha?”

Người trên giá gỗ nước mắt đầy mặt, chậm rãi gật gật đầu.

“Vạn đại nhân, còn không mau mau khai ra, người cũng không muốn, lệnh ái chịu khổ đi.” Công công kia nói xong, Bạch Chi thấy đầu gối đau xót, thị vệ hung hăng một cước đá vào đầu gối của nàng, tức thì nàng nặng nề mà hướng mặt đất ngã xuống, con đau theo hai đầu gối truyền đến.

Bạch Chi cắn răng, ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén bắn về phía tên thị vệ đá nàng xuống, hạo! Mặt của hắn, nàng nhớ kỹ!

Thị vệ kia không khỏi cả kinh, nha đầu kia còn nhỏ tuổi, mà ánh mắt, cư nhiên làm hắn cảm thấy một tia sợ hãi.

“Hừ, thông đồng với địch bán nước? Ta, ta phi!” Kia nam tử một ngụm nước bọt xen lẫn máu tươi phun lên mặt vị công công, công công biểu tình lập tức dữ tợn, “Đến, đem Vạn Lâm dùng roi đánh!”

Đúng lúc này, một thanh kiếm lạnh lẽo từ sau đầu đặt ở trên cổ vị công công kia, “Ai?” Thanh âm hoảng sợ vang lên, hai gã thị vệ lập tức buông Bạch Hân, rút ra bội kiếm bên hông cảnh giác nhìn về phía người tới.

“Trường Phong?! Ngươi tới cướp ngục?” Trong đó một gã thị vệ híp lại mắt, Bạch Chi thấy, theo kia công công phía sau, hé ra một khuôn mặt lạnh lùng

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hóa thân công công

Editor :ladyduong

“Trường Phong?! Ngươi tới cướp ngục?” Trong đó một gã thị vệ híp lại mắt, Bạch Chi thấy, phía sau vị công công kia, hé ra một khuôn mặt lạnh lùng. Khuôn mặt góc cạnh đặc biệt cân đối, chiếc mũi cao thẳng, đặc biệt ánh mắt kia vô cùng lãnh huyết, không cần hoài nghi, khẳng định chính là cao thủ.

Chi thấy hấn lạnh lùng cười, “Cũng không phải lần đầu tiên. Vương gia ở đâu?” Kiểm tra hướng tới trên cổ công công lại thêm sâu một phần, lập tức máu chảy xuống.

“Ồ, ở nơi nào.” Công công vô sỉ run run chỉ hướng Bạch Chi ở cách vách nhà tù, Trường Phong thoáng nhìn một cái giá gỗ trên đó vẫn còn lưu lại dấu vết của vết máu chảy đầm đìa, chỉ nghe thấy sau lưng âm thanh lạnh lùng truyền đến, “Không cần phải nói, ngươi chính là đối với vương gia của nhà ta dùng hình.”

Kia các đốt ngón tay vì phần nộ mà phát ra khanh khách thanh âm, kia công công lập tức cảm thấy không ổn, “Ngươi, ngươi đừng xằng bậy, người đâu, người đâu nhưng là.....” Còn chưa kịp nói hết, cổ chợt lạnh, kia công công vẫn còn tròn mắt, lại vô thức ngã xuống trên mặt đất.

“Ngươi tới! Đến.....” Bạch Chi mắt lạnh đảo qua, bóng dáng mảnh khảnh chuẩn xác không có sai lầm nắm lấy cổ của thị vệ muốn gọi người tới kia, chỉ nghe răng rắc một tiếng, cái đầu kia liền như vậy lấy mất tự nhiên cúi ở trên cổ, vô lực thân hình ngã xuống dưới chân Bạch Chi.

Thị vệ vừa rồi mới đá Bạch Chi bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người, này nha đầu làm sao có thể có như vậy thân thủ, động tác ngoan lệ, nếu không phải trải qua đặc thù huấn luyện là không có khả năng sẽ có như thế chuẩn xác gây sát thương như vậy.

Hấn hoảng sợ rút ra bên hông bội đao, Bạch Chi tốc độ so với hấn nhanh gấp đôi, nhân lúc đại đao bên hông rút ra thì một thanh chủy thủ sắc bén hướng về phía yết hầu của thị vệ kia, ngay thanh âm đều không có kịp phát ra.

Lạnh lùng cười, nàng Bạch Chi đều là có cừu oán tất báo, chính là, làm cho hấn chết rất tiện nghi.

“Có người cướp ngục! Có người cướp ngục!” Bên ngoài truyền đến tiếng gọi ầm ĩ, làm cho Trường Phong đang bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, cảnh giác nhìn thoáng qua kia bất quá là tiểu cô nương mười ba bốn tuổi, nàng, nhất định không phải nữ nhi Vạn Phong!

Trước mắt không phải là thời gian để ý tới nàng, Trường Phong vọt vào nhà tù, thời điểm đi ra trong lòng ôm một gã nam tử mặc huyết y, tóc sợi rối tung dính sát vào nhau ở trên mặt, thấy không rõ khuôn mặt. Bạch Chi hơi hơi kinh ngạc, như thế nào, người nọ hôn mê trôi qua?

Trường Phong có thâm ý khác nhìn Bạch Chi liếc mắt một cái, dưới chân sinh phong chớp mắt đã ly khai khỏi nhà tù. Bạch Chi đem chủy thủ thu vào bên hông, “Lâm, Lâm nhi.” Nam tử trên giá gỗ hấp hối, phát ra thanh âm mỏng manh.

Bạch Chi rất nhanh cân nhắc, rất nhanh làm quyết định, nàng theo trên vách tường cầm lấy một chi búa, chuẩn xác bổ xiềng xích trên người Vạn Phong ra, đưa hấn ổn định đặt ở trên mặt.

“Ngự hoa viên, hoa sơn trà, Lâm nhi, ngươi, hoàn, công.....” Vạn phong gắt gao cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Bạch Chi, dùng hết tia khí lực cuối cùng, lại chỉ nói như vậy vài lời, liền nuốt xuống cuối cùng một hơi.

Vạn phong, nếu ta chiếm dụng thân thể nữ nhi Vạn Lâm của ngươi, tất sẽ thay nàng hảo hảo sống sót.

Bạch Chi giúp hấn đem hai mắt mở to khép lại, liếc một bên đã muốn cứng ngắc công công, nhanh chóng mặc quần áo hấn vào.

.....

Một đội thị vệ mang theo cây đuốc nhanh chóng chạy tới phía ngoài nhà tù, tại một góc, một gã tiểu công công cúi đầu rất nhanh hành tẩu, không nghĩ qua là đụng vào người tới, thiếu chút nữa liền ngã sấp xuống, chết tiệt thân mình thật sự là suy nhược, Bạch Chi cắn răng một cái, lớn tiếng dọa người, lấy tay che mặt, “Có, có người cướp ngục, cướp ngục.” Cả người run run, thoát bộ dáng nhìn giống như thực sợ hãi.

Trước mắt xuất hiện một đôi giày màu vàng, “Ai cướp ngục? Hướng chạy đi đâu?” Một thanh âm giận dữ từ đỉnh đầu truyền đến.

Bạch Chi bên tai đột nhiên hồi tưởng lại âm thanh đầy từ tính kia, ánh mắt đen một mảng, thật có lỗi, không phải ngươi chết chính là ta mất mạng. “Vương gia, vương gia bị cứu đi, hướng, hướng bên kia đi.” Cố ý đè thấp thanh âm, vươn tay đến, lại chỉ vào phương hướng ngược lại.

Lợi hại ánh mắt bắn về phía dưới chân tiểu thái giám này ông tay áo có vết máu, Bạch Chi phía sau lưng có chút ẩm ướt, người này rõ ràng có điều hoài nghi, không nghĩ tới hẳn chính là hơi hơi dừng cước bộ một chút, ngay lập tức đi qua, mang theo bọn thị vệ hướng tới phương hướng nàng chỉ đuổi theo.

Thẳng đến khi bốn phía không còn động tĩnh, Bạch Chi chậm rãi đứng dậy, thở dài một hơi. Không khỏi nhìn về phía cổ tay áo có vết máu, xem ra, nàng càng phải cẩn thận thêm mới được.

Một cái hoa viên núi giả bên trong, Bạch Chi cả người tựa vào trên tảng đá, cố gắng tiêu hóa những điều vừa rồi chứng kiến. Đồ thẩm tuyền, vàng sáng óng ánh, những cột trụ xa hoa được khắc tuân long cung nữ cùng thái giám thân sắc khăn trưng qua lại. Nơi này, xem ra chính là hoàng cung cổ đại.

Vươn hai tay, Bạch Chi nhìn đôi tay tái nhợt vô lực, không khỏi nắm chặt quyền, này thân mình thật sự là quá yếu, bất quá là như vậy sẽ không có điểm lộ, nhưng lại làm nàng cảm giác được một mối, bên người lại không có công cụ, chỉ có thể dựa vào trí nhớ dùng võ thuật phòng thân, cổ đại này hoàng cung đề phòng sâm nghiêm, nếu muốn đi ra ngoài, còn phải bàn bạc kỹ hơn.

“Tiểu Lộ Tử, người đi đâu?” Trên hành lang có người ngăn cản tiểu thái giám vừa bị gọi tên kia.

“Ài, chìa khóa tàng thư các bị ta để ở trong phòng, ta thể này vừa mới tay không trở về, chợt nghe gặp có người cướp ngục, thiếu chút nữa liền gặp hoàng thượng.” Tiểu thái giám kia thoạt nhìn thực có dáng vẻ khăn trưng.

“Ài ư, người cái đồ ngốc này, còn không mau đi đem chìa khóa tàng thư các lên, chuyện này mà sơ sẩy là mất đầu như chơi đấy!” Người nọ hung hăng vỗ đầu Tiểu Lộ Tử, bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành.

“Cái này, cái này, người nên giúp ta giữ bí mật a!”

“Được rồi được rồi, mau đi đi.” Người nọ dẫn theo đèn lồng, nhìn Tiểu Lộ Tử đi xa dần, không khỏi lắc lắc đầu.

Tàng thư các? Bạch Chi trong lòng đã có so đo, lên lút theo đi lên.

“Luu thị vệ, đây là đi đâu?” Tiểu Lộ Tử tiến đến sân tàng thư các, một đường đi lên thiếu chút nữa liền đụng phải thân hình to lớn của thị vệ.

“Có người cướp ngục, thị vệ trưởng phân phó chúng ta lại đây kiểm tra, đã muốn không có việc gì, Tiểu Lộ Tử, nhanh chút đem cửa khóa lại.” Thị vệ kia thân sắc nghiêm túc, không đợi Tiểu Lộ Tử đáp lời, mang theo thị vệ liền ly khai khỏi sân.

Tiểu Lộ Tử có chút ngây người, rốt cuộc là ai bị cướp đi, như thế nào lớn như vậy động tĩnh. Ngay tại lúc này, có cái bóng dáng nhỏ gầy chui qua khe cửa vào tàng thư các.

Chỉ nghe thấy xiềng xích tất tất tốt tốt thanh âm, cửa bị một phen khóa xong, Bạch Chi dựa vào một loạt giá sách phía sau, khẽ thở dài một cái.

Bốn phía một mảnh tối đen, chỉ có ngoài cửa hành lang là đèn lồng được treo giắt, đem ánh sáng dần dần tiến vào. Đợi cho chung quanh không còn động tĩnh, Bạch Chi mới mọi nơi tìm tòi một phen, đốt một ngọn nến trong chung nhỏ lên.

“Tứ quốc đồ sách?” Rút ra một quyển sách cổ, Bạch Chi ngồi trên chiếu, nương nhờ ánh sáng mỏng manh đem một quyển sách mở ra xem.

Nguyên lai, nàng xuyên qua đến một cái thời đại không có trong lịch sử, có thể nói, đây là một cái không gian hoàn toàn xa lạ. Thiên hạ chia làm tứ đại quốc, Dập quốc, Kì quốc, Tán quốc, Bắc quốc. Tứ quốc chia đều thiên hạ, thực lực tương đương, chung quanh phụ thuộc vào vài cái tiểu quốc, các quốc gia biên cương tương liên, địa thế khác nhau rất lớn.

Dập quốc, kì quốc nhiều binh nguyên gò đồng, Tán quốc, Bắc quốc bị nói cao bao quanh. Mà Dập quốc, Kì quốc lấy văn thư làm trọng, Tán quốc, Bắc quốc lại trọng võ.

Chỗ Bạch Chi đang ở hiện tại, chính là Dập quốc hoàng cung.

Nơi này sách sử, binh thư cái gì cần có đều có, Bạch Chi mỉm cười, đêm nay sẽ không nhàm chán.

Ánh trăng u tĩnh, trong tàng thư các hơi lộ ra ánh sáng, bóng người nho nhỏ, tiếng lật sách nhẹ nhàng, không khí an hòa, mà bên ngoài tàng thư các, cũng là một đêm không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Su tập tin tức

Editor : ladyduong

Trời vừa tờ mờ sáng, cánh cửa sổ kín của tầng thư các liền mở ra, Tiểu Lộ Từ cầm trong tay căn chổi lông gà, theo cái giá sách thứ nhất bắt đầu quét tước lên, miệng còn khe khe cười.

“Ai u!” Dưới chân không biết vấp phải thứ gì, lập tức liền ngã cái chổi vó.

Bạch Chi đột nhiên mở mắt ra, không xong, tối hôm qua nhìn cơ hồ xem toàn bộ sách trong tầng thư các, mệt quá, ngay cả có người tiến vào cũng không biết.

“Người, người là ai nha!” Tiểu Lộ Từ ngã đau gắng đứng lên, không nghĩ tới người làm chính mình bị ngã xuống cư nhiên là một cái tiểu thái giám, lập tức phát hỏa đứng lên, “Nơi này là địa phương người có thể ngủ sao? Mau đứng lên!”

Bạch Chi thực tự nhiên đứng lên, cõi lòng đầy xin lỗi, “Là Tiểu Lộ Từ công công a, ai, ta quá mệt mỏi, không nghĩ qua là liền đã ngủ, công công không bị thương đi?” Dứt lời liền tục gấp đầu cúi người. Không dẫu vết đánh giá một chút tiểu thái giám trước mắt, hấn bên hông không có ngọc bội, cung y cũng là thập phần sạch sẽ, xem ra chính là một cái không có quyền thế, nhưng tình cảnh coi như không sai cũng là một tiểu thái giám.

Theo một quyển [Dập quốc cung chế] lý viết, Dập quốc trong hoàng cung thái giám cấp bậc chia làm tổng lĩnh thái giám, phía dưới có đại tổng quản, phó tổng quản, xuống lần nữa mặt có chỉ huy trực ban thủ lĩnh, ngự tiền thái giám, bình thường cấp cuối cùng quét tước. Tầng tầng tiết chế, chế độ nghiêm cần.

Tiểu Lộ Từ kỳ quái, tối hôm qua hấn rõ ràng đem cửa khóa, cũng không gặp người bên trong. Hồ nghi đánh giá tiểu thái giám trước mắt này, chỉ thấy hấn so với chính mình hơi eo là một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy bụi bẩn, cung phục nhiều nếp nhăn, thoát nhìn thập phần chật vật.

“Người là người cung nào a, làm sao có thể ở trong này!”

“Tiểu nhân, tiểu nhân là người Thanh Nguyệt cung.” Bạch Chi cảm thấy vừa chuyễn, Thanh Nguyệt cung là lãnh cung của hoàng cung Dập quốc, tối hôm qua lật xem sách cung đình cũng ghi lại, duy có Thanh Nguyệt cung này là không có tương quan cung nhân ghi lại, chỉ có một loại tình huống, chính là này lãnh cung, đều là phái một ít người cung nhân già yếu hầu hạ, bọn họ tương đương với người vô dụng trong cung, nguyên bản ghi lại đã bị san rớt. Như vậy, không phải vừa vắn làm cho nàng đục nước béo cò sao.

Thanh Nguyệt cung? Tiểu Lộ Từ nhất thời hiểu được, xem này tiểu thái giám gầy, còn có này mặt, này quần áo, khẳng định lại là bị người nào trong cung nhân ngược đãi, mới trốn tới chỗ này, một cổ chính nghĩa cảm giác đối với người nhỏ hơn không khỏi nổi lên dễ dãi đi, “Tên gọi là gì a?”

“Tiểu nhân, tiểu nhân kêu, Tiểu Chi Từ.” Thanh âm càng nói càng nhỏ giọng, Tiểu Lộ Từ thoát nhìn có vẻ là kẻ yếu đuối nhất gan, nghĩ đến nàng là sợ, cũng là người trong cung sao ai cũng đều có thể khi dễ Thanh Nguyệt cung nhân, này tiểu thái giám khẳng định bị không ít khổ, khó trách gặp người chỉ sợ. Hấn nào biết, Bạch Chi là bị chính mình cấp buồn bực, tên chính mình dễ như vậy, liền như vậy bị đập hư.

“Ân, Tiểu Chi Từ, bảo ta một tiếng Lộ đại ca, về sau nơi này, người muốn tới thì tới, không quan hệ!” Tiểu Lộ Từ nhất thời cảm thấy chính mình thật sự là vĩ đại, hơn nữa này làm đại ca tư vị, hấn còn không có thử qua.

Bạch Chi có chút buồn cười, bất quá này tiểu thái giám thật sự thú vị “Lộ đại ca.”

“Ân, không có việc gì thì đến đây nhiều một chút.” Này một tiếng Lộ đại ca xem như gọi vào trong lòng hấn đi, nhin không được vỗ vỗ phía sau lưng Bạch Chi, này xương cốt, tay hấn đụng sinh đau, không khỏi “Chặc” một tiếng, cũng là người Thanh Nguyệt cung, sao có thể đủ tiền trả thù tốt, Tiểu Lộ Từ trước mắt sáng ngời, “Người chờ!”

Bạch Chi nhìn bóng dáng kia bị kích động rồi đi, cười nhẹ, này tiểu thái giám diện mạo bình thường, người cũng tạm được, cũng may tâm địa thiện lương. Ngón tay xẹt qua những quyển sách đã được sắp xếp từ tối hôm qua xem qua từ giữa gian rút ra một quyển.

Chi chớp lát sau, Tiểu Lộ Từ mang theo một hộp thức ăn mộc mạc đi đến, đặt ở trước mắt Bạch Chi, bên trong là ba cái bánh bao béo nóng hằm hập, “Tiểu Chi Từ, ăn đi! Đừng khách khí.”

Bạch Chi ngồi xuống, cầm lấy một cái bánh bao xộp thật to, nhìn Tiểu Lộ Từ liếc mắt một cái, nàng quả thật đói bụng, “Cám ơn.” Nụ cười phát ra từ nội tâm, há mồm liền cắn một ngụm, vị ngon lan tràn trong khoang miệng.

Tiểu Lộ Từ sùng sốt, kỳ quái, hấn như thế nào cảm thấy, Tiểu Chi Từ mới vừa cười, thật sự là đẹp mặt, bất quá vẫn là khuôn mặt nhỏ nhắn bản thủ, mà cách ăn bánh bao bộ dáng tao nhã, thấy thế nào cũng rất mê người. Không khỏi quơ quơ đầu, chẳng lẽ chính mình trúng tà!

Đột nhiên chú ý tới trên ống tay áo của Bạch Chi có vết máu, “Là ai đem người đánh thành như vậy?” Tiểu Lộ Từ không khỏi một trận đau lòng, kia, một tiểu tử đáng yêu như vậy, ai lại nhẫn tâm.

Bạch Chi sùng sốt, “Ngạch, nhớ không rõ.”

Tiểu Lộ Từ nhướn mày, trong mắt tràn đầy đồng tình, đáng thương Tiểu Chi Từ, đều bị đánh cho thần chí không rõ.

Tục ngữ nói rèn sắt khi còn nóng, Bạch Chi buông bánh bao trên tay xuống, biểu tình có chút đắn đo, “Lộ đại ca, ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, tối hôm qua thiệt nhiều người đuổi theo ta đánh, nói là muốn bắt cái gì thích khách, còn nói có người cướp ngục.”

Tiểu Lộ Từ vừa nghe, dùng sức vỗ hạ đầu, “Khinh người quá đáng! Ngươi là một tiểu hài từ trời gả không chặt, như thế nào cướp ngục a!”

“Tối hôm qua, ai bị cướp?” Bạch Chi nhướn nhướn hỏi câu.

Tiểu Lộ Từ thật cẩn thận nhìn nàng một cái, “Là, cần vương gia.”

.....

Ly vương Mộc Cần, tuy là tuyệt thế dung nhan, nhưng thân thể lại tàn tật, hai chân không thể di động, là hoàng tử con sủng phi của tiên hoàng, không biết tại sao bị thái hậu coi là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, một vài tháng lại bị quan trên gán cho một cái tội danh rồi dùng tư hình, ước chừng nửa trước, cũng có người cướp ngục. Thái hậu tức giận, nhưng là có hoàng thượng cầu tình, cũng chỉ có thể đem Ly vương giam cầm mấy tháng làm cho này tỉnh lại. Này không, vừa bị phóng xuất, liền lại bị gọi đến dụng hình.

Nguyên lai, tối hôm qua cái người tốt kia, chính là Ly vương Mộc Cần. Vốn đang muốn hỏi một chút Ly vương là người như thế nào, nhưng là Bạch Chi nhất thời nghĩ đến, người đó không có quan tới nàng, người tốt mệnh tốt, hưởng hờ, tối hôm qua nàng cũng không thật sự vạch ra phương hướng hẳn chạy trốn. Bất quá, vương gia này cũng thật đủ uất ức.

“Ai, đáng tiếc cho khuôn mặt khuynh quốc khuynh gia.” Tiểu Lộ Từ vẻ mặt tiếc hận, “Cần vương gia là người tốt, cũng không đem chúng ta xem là nô tài, không biết thái hậu vì sao luôn làm khó hắn, ta đoán nha, khẳng định là thái hậu còn ghi hận mẫu phi của cần vương gia. Ai, mai phi mất lâu như vậy, thái hậu nàng thật sự là.....”

Đột nhiên ý thức được chính mình nhiều lời, “Phi phi phi, Tiểu Chi Từ, ta với ngươi nói những lời này, ngươi cũng đừng nói đi ra ngoài a!” Tiểu Lộ Từ chạy nhanh đem hộp thức ăn chứa mấy cái bánh bao thừa nhét vào vào Bạch Chi.

“Khuynh quốc khuynh thành?” Ở thời điểm trong nhà lao, giống như nghe được thị vệ kia nói câu cái gì mà không được tổn thương mặt của vương gia.

Tiểu Lộ Từ cười hắc hắc, “Đó là! Cần vương gia nhưng là đệ nhất mỹ nam của Dập quốc, điểm ấy di truyền từ mẫu phi hắn.” Sau đó đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn lem luốc của Bạch Chi, “Ngươi nha, khẳng định không thể so với vương gia!”

Bạch Chi nhưng thật ra không sao cả, bộ dạng qua hấp dẫn, ngược lại là một loại trói buộc.

.....

Tám bảng giảng đầy mạng nhện bụi bặm được treo phía trên, có khắc “Thanh Nguyệt cung” Ba cái chữ to.

“Tiểu Chi Từ, Lộ đại ca chỉ có thể đưa ngươi đến đây, ngươi cũng biết trong cung quy củ, không cho phép là không thể đi vào.” Tiểu Lộ Từ có chút sợ hãi nhìn đại môn kia phiến màu xám, bất đắc dĩ thở dài, “Ngươi, hảo hảo chiếu cố chính mình, có việc thì đến tầng thư các tìm ta.”

Đại môn nặng trĩu hơi hơi lộ ra khe hở, có âm phong theo bên trong thổi đến, Bạch Chi mỉm cười, “Cảm ơn Lộ đại ca.” Nhẹ nhàng đẩy ra môn, bước đi đi vào.

Tiểu Lộ Từ nhìn xung quanh một hồi lâu, lắc lắc đầu, “Ai, đứa nhỏ thật tốt a.”

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Phi tần phân tranh

Editor : ladyduong

Hướng sâu vào trong Thanh Nguyệt cung, vòng qua một cái núi giả, trong sân xơ xác tiêu điều, một gốc cây khô cao lớn trên cây lộ về mấy cái đã muốn phai màu mục nát, gió lạnh lạnh rung thổi từng đợt dưới tàng cây trúc la.

“Đưa ta hoàng nhi, đưa ta hoàng nhi, ha ha ha ha.....” Một tiếng kêu khốc thê lương đánh vỡ yên tĩnh quý bí này, làm cho Bạch Chi phục hồi tinh thần lại, bên trái một cửa phòng rách nát đột nhiên mở ra, bên trong lao tới một gã phụ nhân, sắc mặt của nàng trắng bệch, tóc rối tung, hỗn độn, trên người quần áo sớm phân biệt không ra hình thức.

Chi thấy này phụ nhân vọt tới trước mặt Bạch Chi, trợn to mắt nhìn nàng, gió lạnh kia đem trúc la thổi đến bên chân phụ nhân, hấp dẫn tầm mắt của nàng, một phen theo lao tới thân cây trúc la liền gắt gao ôm thật chặt, “Hoàng nhi! Ngoan, không ai có thể thương tổn chúng ta, ngoan, ngoan.....”

Bạch Chi mặt không chút thay đổi, dưới chân vừa động, kia phụ nhân liền điên cuồng mà hô to, “Không cho phép lại đây! Ta sẽ không cho ngươi thương tổn hoàng nhi của ta!” vừa kêu vừa thối lui đến dưới tàng cây khô.

Thần nhiên nhìn kia điền phụ liếc mắt một cái, Bạch Chi lập tức đi vào một gian phòng khác, đẩy cửa, tro bụi rơi xuống khiến cho Bạch Chi đánh cái hắt xì, xem ra nơi này hồi lâu không có người đến quét tước. Nhẹ nhàng thổi bay tro bụi trên ghế, Bạch Chi toàn thân xóp ngồi xuống.

Là rồi đi, vẫn là lưu lại? Hạt Từ sẽ ở làm sao? Bằng năng lực hiện tại của bản thân, muốn tại cái thế giới này tìm một người khả năng đã muốn thay đổi diện mạo nói dễ hơn làm, vuron tay ở trên bàn viết chữ “Lưu”, nếu đã đến đây thì không bằng từ đây làm nên , hoàng cung Thủy Mặc dù thâm, nhưng không thể nghi ngờ là một cái cơ hội, chỉ cần dựa vào một cái quyền thế, muốn tìm người liên để dàng nhiều lắm.

“Ngự hoa viên, hoa sơn trà.....” Ni non , Bạch Chi một tay lau đi chữ trên bàn, đứng dậy rồi đi.

Mới vừa đi tới cửa, đột nhiên nhớ tới một việc, chính mình này thân quần áo này, hẳn là phải thay đổi.

.....

“Lộ đại ca.” Bạch Chi không tiếng động xuất hiện ở phía sau Tiểu Lộ Từ đang ở trên cây thang gỗ quét tước giá sách, đem hán hoảng sợ. “Ai nha, Tiểu Chi Từ, làm sao vậy, có phải hay không lại bị ai khi dễ .”

Bạch Chi cúi đầu nhìn nhìn chính mình cung phục, nhẹ giọng nói “Ta, này quần áo, nhưng là nội vụ phủ.....”

Xem này bộ dáng ủy khuất, Tiểu Lộ Từ lập tức hiểu được , định là nội vụ phủ kia giúp bọn thái giám không chịu cho, “Không có việc gì, Lộ đại ca ta còn có một bộ dư thừa , cho ngươi cầm!” Dù sao hai người đáng người không sai biệt lắm, trước được thông qua đi.

Tiểu Lộ Từ đem Bạch Chi đưa đến trong phòng của mình, trong một ngăn tủ cũ lấy ra một bộ cung phục coi như sạch sẽ , “Ngươi lau mặt đi, bằng không làm cho tổng quản thấy lại la rầy .” Vừa muốn xoay người, đã bị Bạch Chi kéo lại ống tay áo.

“Lộ đại ca, ta đã muốn, mấy ngày không tắm rửa .” Bạch Chi nói là thật sự, năng đều gửi được chính mình trên người toàn mùi hôi.

Lời này vừa nói ra, Tiểu Lộ Từ tâm đồng tình lại tràn ra , hốc mắt nhất thời ẩm ướt, “Hảo, hảo, Lộ đại ca cho ngươi đem dục bồn đến.”

Nhìn bóng dáng kia rồi đi , Bạch Chi biểu tình dần dần lạnh xuống, cho dù hẳn làm nhiều như vậy, nàng cũng sẽ không hoàn toàn tin tưởng hẳn , dù sao, tại đây loại dục bồn nước sâu giữa, bao nhiêu người có thể bảo trì tâm tình đơn thuần. Một khi làm cho nàng phát hiện tiểu thái giám này có động tác gây rối, như vậy, nàng nhất định sẽ không hạ thủ lưu tình.

.....

Toàn thân ngâm ở giữa thùng nước ấm, Bạch Chi tựa đầu hoàn toàn vào trong nước, như vậy cảm giác mới có thể làm cho nàng tĩnh tâm. Tiểu Lộ Từ lại hồi tâng thư các quét tước , trong phòng chỉ có một mình nàng.

Hạt Từ, Hạt Từ, Hạt Từ, người ở đâu. Nhất định phải còn sống, nhất định phải!

Nước ấm ngâm, trên mặt bụi bặm chậm rãi tán đi, tuyết mỹ dung nhan như ở ban đêm nở rộ nhiều loại hoa, không hề ngăn cản hiện ra ở trong nước, giống như sắp thức tỉnh tỉnh linh, chỉ nghe rầm một tiếng, tóc dài mang theo thủy tích, ôn nhuận da thịt bại lộ ở không khí, mở mắt ra ngàn vạn tao nhã.

Mơ hồ trên gương đồng, chiếu ra kia khuôn mặt thánh tuyết, ngũ quan xinh xắn thật giống như một cái búp bê gốm sứ mê người, Bạch Chi không khỏi run lên, này khuôn mặt, chỉ sợ tại đây trong cung sẽ cho nàng rước lấy không ít phiền toái a.

Thùng thùng thùng, “Tiểu Chi Từ, người đã khỏe không có a.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm Tiểu Lộ Từ.

“Chờ một chút, mau tới đây.” Không làm hán tướng. Bạch Chi nhanh chóng đem khối bạch bố, đem thân hình vừa phát dục đáng người hảo hảo bao bọc, nhanh chóng thay sạch sẽ cung phục, buộc tốt mái tóc, lại đội thêm nón.

“Lộ đại ca, đa tạ người .” Bạch Chi vừa mở cửa, Tiểu Lộ Từ ngẩng đầu lên liền chống lại kia nắng con người, trong tay nhất thời cứng ngắc, trong lòng hoa quả rớt xuống, “Ngươi, ngươi.....” Si ngốc chỉ vào khuôn mặt kia, nhưng lại nói không ra lời.

Nhặt lên hoa quả, một lần nữa thả lại Tiểu Lộ Từ trong lòng, “Lộ đại ca, ta muốn đi ngự hoa viên một chuyến.” Dứt lời, Bạch Chi liền hướng viện ngoại đi đến.

“Không được a!” Tiểu Lộ Từ đột nhiên phục hồi tinh thần lại, một phen phải bắt trụ tay áo Bạch Chi, tuyết mỹ dung nhan kinh ngạc nhìn về phía hẳn, đem Tiểu Lộ Từ đã muốn vuron đi thủ lại cấp kinh ngạc trở về.

“Không, không thể đi.” Tiểu Lộ Từ mọi nơi nhìn xung quanh hạ, “Lệ phi nương nương ở ngự hoa viên đó!” Cố ý đè thấp thanh âm.

Lệ phi nương nương? Ái nữ của Chu Thuỵ Thuỵ, là sủng phi duy nhất của hoàng đế. “Vì sao?” Chẳng lẽ nơi nào Lệ phi nương nương tới cũng không cho phép xuất hiện những người khác sao?

Tiểu Lộ Từ lo lắng đậm chân, “Tiểu Chi Từ, người sẽ không không biết đi, lệ phi nương nương hận nhất bộ dạng so với nàng mỹ người. Ngươi đi, không phải cấp chính mình chọc phiền toái thôi!” Mà khuôn mặt của Tiểu Chi Từ này, trong cung sở hữu tần phi đều so ra kém, nhưng là một cái công công “Hơn nữa, Thục Tần nương nương đã ở kia.”

Lệ phi hận mỹ nhân? Điểm ấy, tàng thư các lý cũng không ghi lại, bắt quá Thực Tàn, Bạch Chi nhớ không lầm trong lời nói, nàng bắt quá là một cái phi tử không chịu sủng.

Mim cười, Bạch Chi lẳng lặng đi ra ngoài.

Tiểu Lộ Tử thoáng chốc bị mê loạn kinh hoàng khi thấy Bạch Chi chạy tới thật xa, cuống quýt đuổi theo.

“Tiểu Chi Tử, nghe ta trong lời nói, đừng đi, nếu không, lần khác cũng biết a.” Tiểu Lộ Tử đuổi kêu vừa đuổi theo.

Lần khác? Nói không chừng manh mối đã bị hướng đi rồi.

.....

“Hừ, Thực Tàn, ngươi là như thế nào quân giáo nô tài, cư nhiên dám để cho nàng va chạm bản cung!” Vừa mới tiếp cận ngự hoa viên, liền loáng thoáng nghe thấy một giọng nữ bá đạo.

“Nương nương, tiểu thúy, tiểu thúy không phải cố ý.” Bạch Chi theo góc sáng sửa nhìn lại, chỉ thấy lương đình ở ngoài, một cái cung nữ khóc sụt sùi quỳ gối trên mặt đất lạnh như băng, bên cạnh là một cái sắc mặt lo âu của nữ tử, mà trước mặt nàng, là vài tên cung nhân kiêu ngạo.

Chi nghe “Ba!” một tiếng, một gã cung nữ hung hăng quăng cho nữ tử một bạt tai, “Còn dám mạnh mẽ, cư nhiên dám làm bẩn khăn tay của lệ phi nương nương, mắt chó của ngươi mù sao!”

Xem phục sức (trang phục) cung nữ bên kia, xem ra là cung nữ bậc hai bên cạnh lệ phi, mà kẻ bị đánh kia, chính là cung nữ bậc ba.

[chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng], nói chính là cái này đi.

“Người tới, đêm này nô tài loạn côn đánh chết!” Một gã yêu điểm nữ tử lạnh lùng quát, một đôi mị nhãn nhưng thật ra khinh thường liếc liếc mắt bên cạnh một cái phi tử trang phục thanh nhã kia.

“Nương nương.” Cung nữ hoảng sợ nhìn về phía phi tử cách nàng gần nhất kia, chỉ thấy phi tử kia “phụp” một tiếng quỳ gối xuống vì cung nữ kia mà cầu tình “Lệ phi nương nương, tiểu thúy nàng không phải cố ý, nương nương tha nàng lần này đi.”

“Thực Tàn, ngươi thật to gan, dám ngỗ nghịch nương nương!” Kia cung nữ bậc hai kiêu ngạo một cái tát liền giáng trên mặt phi tử kia, “Hừ, ta đây là thay mặt nương nương giáo huấn ngươi.”

Lệ phi trên mặt lóe tia sắc bén, “Còn không mau người tới.”

“Này, hơi quá đáng.” Xa xa Tiểu Lộ Tử nhìn không được, nhưng là một cái tiểu thái giám, có năng lực làm cái gì đâu.

Bạch Chi chính là lẳng lặng nhìn, đúng lúc này, một chút minh màu vàng xâm nhập thị giác của nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Diệu kế diệu thi

Editor: ladyduong

“Lệ phi nương nương, nô tì, nô tì không có.....” Thượng Thực Tàn vẻ mặt kích động, rung rung hai mắt làm cho nàng càng thêm thêm thêm đáng yêu.

“Không có? Thực Tàn, ý của ngươi là nói nương nương oan uổng ngươi?” Kia cung nữ bậc hai âm dương quái khí, “Hạ nhân của ngươi va chạm nương nương, chẳng lẽ ngươi còn muốn bao che?”

Này cung nữ thật sự là nhanh mồm nhanh miệng, Bạch Chi chính là lẳng lặng nhìn, đúng lúc này, một chút minh màu vàng xâm nhập thị giác của nàng, bỗng nhiên, nàng xoay người sang chỗ khác hướng về phía kia mặt minh màu vàng hoang mang rối loạn khăn trương đi qua, khi Tiểu Lộ Tử phản ứng lại thì lại làm hấn sợ hãi, kia, cái kia không phải.....

Bạch Chi cúi đầu, không biết là cố ý vẫn là vô tình, thiếu chút nữa liền đụng vào người tới.

“Ngươi là người cung nào, bộ dáng hoang mang rối loạn khăn trương gì nữa.” Thanh âm bén nhọn giận dữ, “Hoàng thượng, ngài không có việc gì đi?” Ngược lại lại nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ.

Bạch Chi giương mắt nhìn này cung phục hình thức cùng bên hông đeo bội hoàn, rõ ràng chính là tổng lĩnh thái giám bên người hoàng đế.

“Tiểu nhân, tiểu nhân là Thanh Nguyệt cung , mới vừa rồi ở ngự hoa viên lý, Thục Tần va chạm lệ phi nương nương, lệ phi nương nương muốn tiểu nhân đến thỉnh hoàng thượng, thỉnh hoàng thượng làm chủ.” Bạch Chi run rẩy thanh âm truyền đến, coi như đã bị kinh hách bình thường.

“Thục Tần?” Thanh âm ôn hòa lại trầm ổn trên đỉnh đầu vang lên, Bạch Chi sâu sắc cảm giác được ánh mắt sắc bén kia chính đánh giá chính mình, chẳng lẽ, bị hấn nhận ra đến đây?

Đồng Phương Thước tổng cảm thấy tiểu thái giám này giống như ở đâu gặp qua, “Người tới, đánh cho ta!” Cách đó không xa lệ phi thanh âm truyền đến.

Ba ba ba..... Gậy gộc rắn chắc không lưu tình chút nào đánh vào trên người tiểu Thúc, “Không cần, đừng đánh , đừng đánh .” Thục Tần ôm cổ tiểu Thúc, này gậy gộc không có chút do dự, thậm chí là có chút cố ý, cơ hồ đều đánh vào trên người Thục Tần.

Bạch Chi nghe động tĩnh, làm ra bộ dáng thực không yên, làm bộ ngắm lệ phi bên kia, Đồng Phương Thước thế này mới đi động cước bộ, hướng tới ngự hoa viên đi đến.

Nguyên bản thờ phào nhẹ nhõm, kết quả một đôi hắc giày ở bên người Bạch Chi dừng lại, “Người thật to gan. Bất quá, nhưng cũng thông minh.” Hải công công ánh mắt thâm ý, “Thanh Nguyệt cung?”

Không hổ là tổng lĩnh thái giám, không điểm tâm tư, như thế nào có thể đứng ở bên người hoàng đế. Bất quá, mục đích của nàng, xem như đạt tới, “Dạ.”

“Ngẩng đầu lên.” Hải công công phát trần đảo qua, chỉ thấy tiểu thái giám chậm rãi ngẩng đầu lên, kia khuôn mặt nhỏ nhắn so với nữ nhân còn mỹ hơn.

Hải công công nguyên bản nghiêm túc biểu tình có một tia buông lỏng, trong mắt hiện lên kinh diễm, “Lui ra đi.”

Bạch Chi cúi đầu xuống, thật cẩn thận ly khai khỏi tầm mắt của Hải công công.

“Đừng đánh , đừng đánh nương nương của ta.” Tiểu Thúc khóc thê thảm, mà lệ phi sắc mặt lại càng phát ra đắc ý.

“Dừng tay!” Thanh âm này làm cho tiểu thúc trong mắt dấy lên hy vọng.

Lệ phi run lên, nhìn kia tuần mỹ dung nhan dần dần tới gần. “Hoàng, hoàng thượng.” Lập tức cúi xuống thân mình hành lễ, còn lưu loát vén sợi tóc bên má lên

“Đây là có chuyện gì?” Đồng Phương Thước liếc mắt một cái nhìn nữ tử trên mình đầy thương tích kia, không nghĩ tới này Thục Tần, nhưng lại sẽ vì một cái cung nữ nhỏ nhỏ mà đắc tội lệ phi.

“Tham kiến, tham kiến hoàng thượng, đều là nô tì không tốt.” Thục Tần kia khuôn mặt thảm hại, trên lưng có vết máu chảy ra.

Lệ phi thấy Đồng Phương Thước vẻ mặt không hờn giận nhìn chính mình, cuống quýt giải thích, “Hoàng thượng, Thục Tần va chạm nô tì, cho nên nô tì mới giáo huấn nàng một chút.”

“Ngà?” Đồng Phương Thước khoe miệng nổi lên một tia nghiền ngẫm, “Trẫm như thế nào không nhớ rõ, lệ phi người có thể quản chế hậu cung?”

Lệ phi cả người chấn động, không biết làm sao nhìn Đồng Phương Thước đem Thục Tần đỡ đứng lên, “Truyền ngự y.”

Thục Tần cảm thụ được độ ấm nóng bông trên cánh tay, nước mắt lại trượt xuống dưới, ần ần đưa tình nhìn tuần mỹ dung nhan, ôn nhu mở miệng, “Hoàng thượng.”

“Truyền khẩu dụ của trẫm, Lệ phi thân thể không được khoẻ, cần ở Xuân Lệ cung tĩnh dưỡng, bất luận kẻ nào cũng không thể đến thăm” Lạnh lùng lỗ mãng một câu, cũng không quay đầu lại rồi sai bước rồi đi.

Thục Tần đối với Lệ phi chậm rãi thi lễ, ánh mắt ngoan độc ly khai khỏi ngự hoa viên.

“Hải công công, người.....” Lệ phi lo lắng dừng tại chỗ Hải công công, muốn cho hấn ở trước mặt hoàng thượng vì nàng nói một vài lời hay.

“Lệ phi nương nương, hoàng thượng cũng chưa nói cái gì, chính là muốn nương nương hảo hảo nghỉ ngơi, ngài vẫn là trở về đi.” Hấn nhưng là hiểu biết nhất tính tình Đồng Phương Thước, nói ngọt? Hấn cũng không tưởng tượng được rồi ro.

.....

Vào đêm, ngự hoa viên phá lệ lạnh lẽo. Bạch Chi tránh ở núi giả mặt sau, chờ thị vệ tuần tra đi qua, liền nhanh chóng nấp vào trong bụi hoa.

Hoa sơn trà, hoa sơn trà, nơi này nhiều như vậy hoa sơn trà, nàng muốn như thế nào tìm.

“Ai u, Tiểu Lộ Tử, người đi đường nào vậy .” Bạch Chi nhất thời cảnh giác, Tiểu Lộ Tử làm sao có thể ở trong này, chỉ thấy đối diện trên hành lang, một cái tiểu thái giám đang cầm một cái chăn giường lớn, đang theo người trước mắt cúi đầu khom lưng.

“Là Hoài công công a, ha ha, tiểu nhân đưa giường chăn cho người ta, không cần thận dụng vào công công , tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết.”

Đưa chân? Bạch Chi thấy, con đường này quả thật là đi Thanh Nguyệt cung .

“Hừ, tạp gia hiện tại không rảnh thu thập người, lần sau cấp tạp gia cẩn thận một chút!” Kia công công quần áo cùng bội hoàn bên hông, hần là thủ lĩnh chỉ huy trực ban, Hoài công công.

“Đa tạ công công, đa tạ công công” Tiểu Lộ Từ cuống quít tránh đường, sợ hãi nhìn Hoài công công rời đi.

Thanh Nguyệt cung ngoài cửa lớn, vang lên nhẹ nhàng tiếng đập cửa, “Tiểu Chi Từ? Tiểu Chi Từ?”

Chi nha một tiếng, một cánh tay trắng nõn đột nhiên chìa ra đem Tiểu Lộ Từ kéo đi vào, “Quý a! Quý.....” Tiểu Lộ Từ hoảng sợ hô to, lập tức đã bị người nọ bưng kín miệng.

“Lộ đại ca.” Bạch Chi rất là không nói gì.

Tiểu Lộ Từ thấy rõ mặt người nọ, nhất thời mặt đỏ một mảnh, “Khụ khụ, Tiểu Chi Từ, ta, ta , hại ta sợ.”

“.....”

“Đưa ta hoảng nhi, đưa ta hoảng nhi, ha ha ha ha.....” Một gian phòng mờ nhạt ở trong truyền đến thanh âm quỷ mị, làm cho Tiểu Lộ Từ đánh cái giật mình.

Bạch Chi mỉm cười, đưa hần vào trong phòng, Tiểu Lộ Từ lập tức ôm cái mũi nhú nhú mảy, “Nơi này, người làm sao có thể ở lại a!” Hơn nữa đối diện còn có người điên.

“Lộ đại ca, người đem chân cho ta đến đây?” Bạch Chi nhìn kia một cái chân giường sạch sẽ, này trong phòng cái gì đều không có, ông trời thật bạc bẽo, còn muốn nói buổi tối muốn như thế nào nghỉ ngơi đây.

Tiểu Lộ Từ vẻ mặt chua xót, “Ai, Tiểu Chi Từ, người như thế nào cũng không cùng Lộ đại ca nói đi!” Ngày quá như vậy kham khổ, thật sự là đáng thương a, Tiểu Lộ Từ đi đến bên giường, thối thối mặt trên tro bụi, “Không được!” Đột nhiên, hần hô to một tiếng, cô lỗ cô lỗ bỏ chạy đi ra ngoài.

Bạch Chi không rõ cho nên, một lát sau, Tiểu Lộ Từ liền đem một cái khăn và thau nước, hấp tấp tiến vào liền bắt đầu quét tước lau chùi phòng ở.

“Lộ đại ca, vẫn là để ta làm đi.” Bạch Chi muốn trong tay hần tiếp nhận khăn lau, lại bị hần ngăn lại, “Người kia tiểu thân thể, cứ nghỉ ngơi cho khỏe, Lộ đại ca nhất định quét tước cho người thật sạch sẽ.”

.....

Không thể không nói, Tiểu Lộ Từ tay chân quả thật nhanh nhẹn, đưa hần ra khỏi Thanh Nguyệt cung, Bạch Chi yên lặng về tới phòng trong, cách vách điên tiếng la đã muốn dần dần bình ổn, Bạch Chi vuốt ve một cái chân giường ấm áp, không biết suy nghĩ cái gì.

Tiểu Lộ Từ tâm tình không sai, một đường trở về viện của mình, nhất mở cửa, hai bóng dáng cao lớn đưa hần bao lại.

“Hai vị đại ca, đã trở về này, có cái gì.....” Chư nói hết câu, sau gáy đau xót, liền vô tri vô giác.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tàn vương Mộc Cẩn

Editor: ladyduong

Rầm một tiếng, nước lạnh rót từ đầu đến chân đem Tiểu Lộ Từ toàn thân ướt lạnh. “Tê!” Toàn thân không khỏi một trận rùng mình Tiểu Lộ Từ trực tiếp bị đông lạnh tỉnh.

“Này, đây là thế nào?” Căn phòng ở này cùng một loại với sài phòng, tản ra nồng đậm mùi bụi bặm, ánh sáng mờ nhạt chiếu ra ba bóng dáng, Tiểu Lộ Từ ngẩng đầu lên thấy rõ người ngồi nọ, cuống quít cúi đầu. “Hải, Hải công công.”

Hải công công hai chân bắt chéo, ngón cái cong cong ban chỉ, thản nhiên nhìn tiểu thái giám dưới mặt đất trên người ướt đẫm, “Àn.”

Hồi lâu không nói lời nào, Tiểu Lộ Từ trong lòng căng thẳng bồn chồn, trễ như vậy đưa hần mang đến sài phòng yên lặng này, chẳng lẽ, là vì hần vụng trộm lên mang chân bông cho Tiểu Chi Từ nên trừng phạt hần ?

“Tiểu Lộ Tử.” Hải công công giọng điệu kéo dài, dày dặn.

“Dạ, dạ.” Tiểu Lộ Tử liên tục gật đầu, cũng không dám thở mạnh.

“Vô liên si, công công có kêu người nói đâu, còn không nâng đầu lên!” Bên cạnh hai cái thái giám tát một cái ở trên đầu hắn.

“Dạ! dạ!” Miệng thờ phỉ phở, Tiểu Lộ Tử run run nâng đầu lên, lại không dám nhìn thẳng Hải công công, chỉ có thể theo dõi hắn bên hông bội hoàn, hắn cảm thấy chính mình trong lòng bàn tay đều ướt đầm mồ hôi.

Hải công công mặt mang ý cười, “Nghe nói, người cùng Thanh Nguyệt cung Tiểu Chi Tử rất thân thiết a.”

Quả nhiên! Hải công công là tới khôi phục vận tội! “Tiểu nhân, tiểu nhân chính là xem Tiểu Chi Tử đáng thương, mới tặng hắn một cái chăn bông.”

“Nga? Sao lại thế này?” Hải công công nhíu nhíu lông mi thừa thốt.

Tiểu Lộ Tử vui vẻ đem chuyện như thế nào gặp Tiểu Chi Tử, còn có Thanh Nguyệt cung thờ khóc lóc kể lại một lần, “Tiểu Chi Tử kia tiểu thân thể, thể nào chịu được như vậy khổ nha, cho nên tiểu nhân mới cho cái chăn bông đem qua.”

“Biết là người nào cung nhân làm sao?” Hải công công giống như đối Tiểu Chi Tử chuyện tình đặc biệt để ý? Tiểu Lộ Tử đột nhiên nghĩ đến, chẳng lẽ là ngày đó Tiểu Chi Tử ở trước mặt hoàng thượng giúp Thục Tần một phen, Hải công công bắt mắt?

“Hải công công, ngài cũng biết, cung nhân người nào không có khi dễ qua nhóm tiểu thái giám Thanh Nguyệt cung, tiểu nhân nào dám nói lung tung a.”

Cẩn thận nhìn phản ứng của Tiểu Lộ Tử, Hải công công sâu kín nói, “Đi xuống đi.”

Nhìn Tiểu Lộ Tử yên lặng lui ra ngoài, “Công công, Thanh Nguyệt cung thời gian trước quả thật tặng vài tên tiểu thái giám ốm yếu đi vào.” Một gã tiểu thái giám cúi đầu ở Hải công công bên tai nói xong.

Hải công công gật gật đầu, trong lòng đã có một phen cân nhắc.

.....

“Hoàng thượng, đêm đã khuya, nghỉ ngơi đi.” Ngự thư phòng, Hải công công hạ thất lưng ở bên tai Đông Phương Thước nói xong.

Mặt lạnh lùng, nhếch môi biểu hiện xuất hiện tâm tình, ba một tiếng, Đông Phương Thước một tay lấy tấu chương ngã ở trên bàn, “Vạn phong sợ tội tự sát! Vậy mà bọn họ nói được!”

Hải công công cảm thấy cả kinh, Vạn Phong, cái kia một nam tử hán, nói hắn thông đồng với địch bán nước, còn nói cái gì sợ tội tự sát, thật sự khó có thể làm cho người ta tin tưởng “Hoàng thượng, kia nhi nữ của Vạn Phong.....” Hắn nghe nói, kia bang nhân ngay cả Vạn Lâm cũng đều bắt.

“Chết cháy.” Đông Phương Thước mặt càng đen, Vạn Phong một thế hệ trung thần, cư nhiên bị hãm hại đến chết, ngay cả nữ nhi duy nhất cũng không có thể bảo trụ, hắn này hoàng đế, làm rất uất ức!

“Kia, vương gia đâu?” Hải công công đột nhiên nghĩ đến ngày ấy có người cướp ngục, vì sao không có đem Vạn Phong cùng nhau cứu đi.

Đông Phương Thước nắm chặt tay, cũng không nói chuyện.

“Hoàng thượng, ngài có phải hay không có cái ý tưởng gì?” Hải công công đi theo Đông Phương Thước nhiều năm, hiểu biết hắn nhất, lần này thái hậu thực hiện, không thể nghi ngờ khơi dậy phản kháng của Đông Phương Thước, nhớ ngày đó hoàng thượng còn chính là hoàng tử thời điểm, chỉ có cùng Ly vương thân cận nhất, này huynh đệ loại tình cảm, là thái hậu không thể chặt đứt, lần này cư nhiên đem vương gia đòn hiểm thành như vậy.

“Có lẽ, cấp Mộc Cẩn chỉ cái hôn sự có vẻ hảo.”

.....

Bạch Chi mới từ hoa viên trở về, tìm một chút ngo, như trước không có thể tìm ra gì về manh mối hoa sơn trà, đi đến cửa Thanh Nguyệt cung, lại phát hiện đại môn khép hờ, thân hình chột lóe, trốn được xa xa.

Chỉ chốc lát sau, một gã nam tử đi ra, trái phải nhìn nhìn, Bạch Chi phát hiện hắn trên lưng còn công một người, kỳ quái, người này như thế nào quen thuộc, nhưng là khoảng cách quá xa, nàng lại thấy không rõ diện mạo người nọ, chờ bọn hắn rời đi, Bạch Chi mới có chút dám chiêu về tới cửa, Thanh Nguyệt cung, bình thường cung nhân là không muốn bước vào, sợ lây dính xui, người này là ai đây.

“Hoàng nhi, chớ đi, hoàng nhi.” Bạch Chi tiến sân, liền phát hiện ra một người, là diên phụ kia, chỉ thấy nàng nguyên bản tóc tán loạn nay đã chỉnh tề rửa mặt chải đầu, quần áo bản cũng đổi thành sạch sẽ, trừ bỏ biểu tình khoa trương kia, chính thể xem ra chính là một cái phụ nhân phong nhã.

Diên phụ nắm chặt Bạch Chi không cho đi, nàng xem khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc của Bạch Chi tuyệt, chậm rãi buông nàng ra, “Người không phải hoàng nhi của ta, không phải, không phải.” Thì thảo tự nói trở về phòng ở.

Xem ra mới vừa rồi hai người, cùng điên phụ này có liên quan, hơn nữa quan hệ không phải là ít, nếu không cũng sẽ không mạo hiểm phiêu lưu tới thăm lãnh cung của cái phi tử này.

Đại môn chỉ nha một tiếng mở ra, “Lộ đại ca?” Kỳ quái, này Tiểu Lộ Tử như thế nào lão hướng nơi này chạy.

“Đến, đi theo ta!” Tiểu Lộ Tử một phen kéo Bạch Chi vào phòng, thần sắc khẩn trương, “Tiểu Chi Tử, tiểu thái giám bị đưa vào cùng người đâu?”

“Lộ đại ca, người bị cảm?” Bạch Chi nói sang chuyện khác.

“Khụ khụ.” Tiểu Lộ Tử nuốt nuốt nước miếng, “Đúng vậy, trời lạnh, liền bị chút phong hàn. Tiểu Chi Tử, về sau làm việc cẩn thận một chút, tuy rằng Thục Tần đáng thương, mà Lệ phi lại là sủng phi của hoàng thượng không phải là người chúng ta có thể chọc được, vạn nhất làm cho Lệ phi biết, không chừng, ngay cả cái xác cũng không có.” Tiểu Lộ Tử tận tình khuyên bảo, nhưng thật ra làm cho Bạch Chi có vài phản cảm động.

“Còn có a,” Tiểu Lộ Tử cẩn thận cẩn thận nhìn xem ngoài cửa sổ, “Tiểu Chi Tử, trong khoảng thời gian này, trăm ngàn đừng làm cho Hải công công bắt được nhược điểm của người.”

Bạch Chi mơ hồ biết đã xảy ra cái gì, nhưng là giống Tiểu Lộ Tử đều không nói, bất quá, nàng lại cảm thấy, đó là một cơ hội tốt. Xem ra Hải công công đã muốn bắt đầu điều tra nàng, nhưng là Thanh Nguyệt cung bọn thái giám là không có hồ sơ, hẳn muốn tra cũng không dễ dàng, bất quá là sẽ đối bất lợi với một cái tiểu thái giám, lấy quyền thế của tổng quản thái giám, cũng sẽ không hoảng hốt như vậy.

“Lộ đại ca, người cũng nên cẩn thận.” Bạch Chi biết, mỗi bước đi của nàng đều là mạo hiểm, không thể liên lụy người có thiện tâm giúp đỡ mình.

.....

Ánh chiều tà chiếu trong Thờ Ân đường, Bạch Chi cúi đầu lẳng lặng đi tới, trong đầu liên tưởng vô số khả năng có xảy ra, bất tri bất giác, nhưng lại đi tới trong ngự hoa viên, bên hồ trên tảng đá lớn lẳng lặng ngồi một người, áo trắng phiêu phiêu, ánh mắt nhìn xa xa thiên không, chung quanh phong cảnh chỉ là vì hấn mà phụ trợ, chỉ là bóng dáng, mà lại duy mỹ.

Trời lạnh như thế, cư nhiên ăn mặc ít như vậy, là ai đâu? Bạch Chi tính tới gần một chút, không cẩn thận vấp phải đá dưới chân.

“Ai?!” Một trận gió lạnh thổi qua, một mảnh lạnh lẽo hiện lên trên cổ Bạch Chi cúi đầu vừa thấy, cư nhiên là một phen lợi kiếm, hơi thờ ảm áp nam tính trên lưng truyền đến. Mà bên hồ nam tử kia, kinh ngạc quay đầu đến, Bạch Chi ánh mắt đánh lên kia một mảnh thâm thúy như đại dương mênh mông, trong phút chốc thiên địa thất sắc.....

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Tổng quản thu đồ đệ

Editor: ladyduong

“Người là ai! Lén lút làm cái gì?” Trường Phong thanh âm đề phong âm lãnh truyền đến, chỉ cần nhẹ nhàng dùng sức, lợi kiếm kia liền đoạt lấy tánh mạng của Bạch Chi.

Cách đó không xa Mộc Cẩn khẽ nhủ mày, “Trường Phong, tiểu huynh đệ này, không phải người xấu.” Lại có người thanh âm có thể dễ nghe như thế, Bạch Chi chỉ cảm thấy nhiều ngày phiền muộn tại đây phiền muộn tựa như gió tan thành mây khói.

“Khụ khụ.” Duy mỹ nam tử không nhận được ho khan, một trận gió nhẹ hiện lên, không biết khi nào Trường Phong đã ở bên cạnh Mộc Cẩn, nhẹ nhàng mà vuốt hấn phía sau lưng.

Hắn thương thế thực nghiêm trọng, Bạch Chi lơ đãng thoáng nhìn khăn tay hắn đang che, dính điểm hồng.

Đúng rồi, người này là Trường Phong, không phải là cao thủ ngày đó cướp ngục sao, như vậy nói, bên cạnh kia nam tử, chính là người tốt Ly vương.

“Vương gia?!” Trường Phong biểu tình trên mặt nghiêm túc hiện lên một tia lo lắng cùng bối rối.

Đúng lúc này, phía sau Bạch Chi có hai gã cung nữ đi ngang qua, các nàng vừa nhìn thấy khăn tay kia, hoảng sợ kêu lên, “Trời ạ, sẽ không là ho lao đi, gần kinh thành thiệt nhiều người.....”

“Này, người nhỏ giọng lại!” Bên cạnh cung nữ cuống quýt che miệng người nọ, ho lao cũng không phải là việc nhỏ, có thể lây bệnh, hai người khẩn trương nhìn hai gã nam tử, giống như trốn ôn dịch rất nhanh ly khai.

Trường Phong hung hăng trừng mắt nhìn các nàng liếc mắt một cái, ngược lại kiên nhẫn giúp đỡ Mộc Cẩn vỗ lưng.

Bạch Chi đi phía trước tới gần từng bước, “Ngươi làm sao mà biết ta không phải người xấu?” Nàng quả thật rất ngạc nhiên.

Nào biết nói, Mộc Cẩn cũng không có trách cứ Bạch Chi không lễ phép, ngược lại ôn hòa hỏi, “Người xấu ánh mắt, sẽ không tinh thuần như thế.” Hai con ngươi tinh không bình thường, nhưng lại làm cho Bạch Chi có trong phút chốc thất thần, hẳn nói hai mắt của mình tinh thuần?

“Trường Phong, chúng ta đi thôi.” Mộc Cẩn mỉm cười, sắc mặt tái nhợt, lại làm cho người ta một loại như mộc cảnh xuân, đáng tiếc, tại đây trong cái hoàng cung này, người có tâm thiện lương ngược lại không có kết cục tốt.

“U, ai vậy nha, mọi người nhìn một cái.” Một cái xinh đẹp thanh âm vang lên, đem Bạch Chi suy nghĩ kéo lại, lập tức học bộ dạng tiểu thái giám giống nhau quý một gối xuống, trên con đường trải đá tím trước mắt xuất hiện mấy song giày tinh xảo thêu hoa.

“Lệ phi tỷ tỷ, đây là đệ nhất mỹ nam Đập quốc chúng ta, Ly vương điện hạ đó.” Bên cạnh một gã phi tử lấy lòng cười, kia thanh âm, thực có thể đem người ngây chết.

Đệ nhất mỹ nam? Không phải là cái kia không có quyền vô thế Tàn vương sao, Lệ phi ánh mắt không có hảo ý ngấm ngấm Mộc Cẩn hai chân, cuối cùng dừng hình ảnh trên khuôn mặt, “Ngẩng đầu lên.”

Này lệ phi, không phải bị hoàng thượng cấm chường sao, như thế nào lại đi ra, hơn nữa không khỏi cũng quá không coi ai ra gì, nói như thế nào, đối phương cũng là vương gia.

Mộc Cẩn lập tức cầm tay Trường Phong ý đồ rút kiếm thủ, thật sâu nhìn hẳn một cái, ngẩng đầu lên đối với Lệ phi thân mật cười.

Bạch Chi rõ ràng thấy Lệ phi hơi hơi sùng sốt, rõ ràng là bị Ly vương sắc đẹp cấp kinh sợ.

Mộc Cẩn đột nhiên cúi đầu, kịch liệt ho khan, cung nữ bên người Lệ phi đột nhiên thét to, “Nương nương, đừng tới gần hắn, nghe nói gần đây kinh thành lan tràn nổi lên ho lao.”

Ho lao?! Mọi người kinh hãi, đều phía sau lui vài bước, cũng là, ho lao tại đây cái cổ đại, là không thể chữa khỏi ôn chứng.

Cơ hồ mọi người bưng kín miệng mũi, lệ phi lại chán ghét tựa đầu phiết hướng một bên, “Còn không mau người tới, đem Ly vương thỉnh ra cung đi!”

“Các ngươi dám!” Trường Phong rốt cục nhìn không được rút ra kiếm, hẳn tuyệt không có thể cho phép những người này lại nhiều lần nhục nhã vương gia.

Bạch Chi đang do dự muốn hay không ra tay, cách đó không xa một đám người vừa vận tiến nhập thị giác của nàng.

“Lệ phi nương nương, Ly vương cũng không phải ho lao.” Một cái âm thanh thanh tú vang lên, mọi người nhìn về phía tiểu thái giám đang cúi đầu kia, ánh mắt lộ vẻ hoài nghi.

“Ngươi làm sao mà biết.” Lệ phi lại không tin, thà rằng giết sai một trăm, cũng không thể buông tha một cái.

Bạch Chi chậm rãi đi đến trung gian ngồi xổm xuống thân đến, xảo diệu biến mất dung mạo chính mình, “Tiểu nhân học quá vài năm y thuật. Lệ phi nương nương gần đây cuộc sống hàng ngày không yên ổn, thường xuyên tức ngực ho?”

Lệ phi hơi kinh hãi, “Quả thật.”

“Y tiểu nhân chứng kiến, là bởi vì nương nương hôm nay ưu tư quá độ, làm cho khí huyết không khoái, ngoại tảo nội hư sở trí.” Bạch Chi liếc mắt một cái liền nhìn ra Lệ phi ngày gần đây thường xuyên mệt mỏi, những lời này không thể nghi ngờ nói vào tâm lý của Lệ phi, nàng như thế nào có thể không ưu tư, hoàng thượng cấm chường nàng mấy ngày, cũng không đến thăm, mỗi ngày đều tức giận đến nhìn không được quở trách hạ nhân.

“Tiểu nhân có một bộ phương thuốc, nếu nương nương không chê, tiểu nhân đem phương thuốc này giao cho ngự y, điều dưỡng mấy ngày, bệnh trạng nương nương sẽ biến mất.”

Bạch Chi trong lời nói không thể nghi ngờ làm cho lệ phi tưởng, ngự y khác chẩn đoán vài thứ, bắt mạch kê đơn cũng không dùng được, này tiểu thái giám cư nhiên chính là liếc mắt một cái, chỉ ra bệnh trạng của nàng.

“Ngươi là người nào trong cung.” Tiểu thái giám thông minh như vậy, Lệ phi cũng có chút động tâm.

“Tiểu nhân, là Thanh Nguyệt cung.” Bạch Chi hơi hơi thi lễ, xoay người đi đến Mộc Cẩn bên người, “Ly vương điện hạ, có thể đưa tay cho tiểu nhân.” Lời nói có vẻ nho nhã, tin tưởng đôi thành Hạt Tử khẳng định đầu lưỡi muốn dính lại, bất quá Bạch Chi ngày thường liền yêu xem viết sách cổ, nói lên nói đến cũng là không mới lạ.

Mộc Cẩn gật gù đầu, “Phiền toái công công.” Liền vắn ống tay áo lên lộ ra cổ tay trắng nõn, Bạch Chi không khỏi cảm thán nói, này nam nhân làm sao có thể như thế xinh đẹp ngón tay tinh tế thon dài tư thế cực kỳ tao nhã.

Hơi hơi lấy lại bình tĩnh, Bạch Chi chỉ đưa tay khoát lên Mộc Cẩn mạch đập chỉ chốc lát, liền nhẹ giọng nói, “Vương gia hôm nay cuốn hút nghiêm trọng phong hàn, hơn nữa yết hầu nhiễm trùng, cho nên ho khan là lúc hội sinh ra một chút tơ máu, cũng không phải ho lao, tiểu nhân này cũng có phương

thuốc, không đến ba ngày, vương gia bệnh tình sẽ chuyển biến tốt.”

Nghe Bạch Chi nói như vậy, phi tử này thở phào nhẹ nhõm, cùng với việc gây khó dễ Ly vương, các nàng càng hy vọng hoàng cung này có thể bình an, không cần có cái gì dịch chứng (ôn dịch + chứng bệnh) mới tốt.

“Đa tạ vị tiểu huyênh đệ này.” Mộc Cẩn chậm rãi tới gần, bám vào Bạch Chi bên tai nhẹ giọng nói, ôn nhu hơi thở nhào vào trên gương mặt Bạch Chi, như thanh phong phát quá

Kỳ thật, Ly vương cũng không phải là người gặp người ghét, đệ nhất mỹ nam Dập quốc, cho dù thân tàn nhưng vẫn là người trong mộng của vô số nữ nhân, nhưng nhưng phi tử này là của hoàng thượng, các nàng không có cơ hội, trong lòng có hận, chính mình không chiếm được gì đó, đã nghĩ hủy diệt để cho người khác cũng không có được, cho nên mới cũng không có việc gì liên kiết Ly vương gây phiền toái.

“Đang nói cái gì đây!” Một cái thanh âm uy nghiêm tuấn đạt vang lên, phi tử vừa thấy người tới, vội vàng sửa sang lại quần áo, “Tham kiến hoàng thượng.”

Kỳ thật mới vừa rồi chuyện tình, Đông Phương Thước toàn bộ xem ở trong mắt, cái tiểu thái giám kia xem như thông minh, chẳng những giúp Ly vương giải vây, còn cho chính mình một cái thanh danh tốt.

“Cẩn đệ, ngươi còn chưa khỏe, như thế nào đi ra ?” Đông Phương Thước ôn hòa cười, hai phi tử kia khẽ nhìn trộm, ngày thường hoàng thượng cũng không phải là như vậy ôn nhu, đều nói hoàng thượng thương yêu nhất chính là Ly vương này giống bào huynh đệ (anh em ruột)

Hoàng thượng mang theo Ly vương ly khai khỏi sân, Trường Phong đi theo phía sau, lại quay đầu nhìn thoáng qua Bạch Chi, này tiểu thái giám, giống ở đâu gặp qua.

Mà Bạch Chi, không dấu vết nhìn liếc mắt một cái bóng dáng tuyết trắng kia, nàng như thế nào cảm thấy, Ly vương này, giống như không giống ở mặt ngoài đơn giản như vậy.

Hải công công mặt mang mỉm cười, đi đến trước mặt Bạch Chi, “Tiểu Chi Tử, bản công công gần nhất thân thể cũng có sở không khỏe, ngươi lại xem cho bản công công đi.”

“Dạ.”

.....

Trong sương phòng im lặng, Hải công công nhàn nhã uống trà, Bạch Chi lặng lẽ đứng ở một bên cúi đầu.

“Tiểu Chi Tử, ngươi cảm thấy tạp gia sân, cùng Thanh Nguyệt cung so với nhau nhìn như thế nào.” Nhẹ nhàng đem ly trà buông xuống, Hải công công ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái bên cạnh Bạch Chi.

Bạch Chi làm sao có thể nghe không ra ý tứ của hắn, hơn nữa đây cũng là mục đích của nàng.

“Tiểu Chi Tử nguyện làm tùy tùng bên cạnh công công” Bạch Chi không thích nịnh nọt, nàng cảm thấy đối mặt với người như Hải công công, càng tự nhiên càng tốt.

“Thông minh.” Hải công công đứng dậy, vỗ nhẹ nhẹ bả vai Bạch Chi bả “Bên cạnh ta thiếu người thông minh như ngươi từ nay về sau, ngươi chính là đồ đệ của bản công công.”

Hải công công dừng một chút, “Hiện tại có cái nhiệm vụ giao cho ngươi làm chỉ cần ngươi hoàn thành, tạp gia chắc chắn ở trước mặt hoàng thượng lực đề cử ngươi.”

“Dạ.” Sự tinh phát triển, đều ở Bạch Chi thiết tưởng trong vòng.

“Ngươi, liền đi theo bên cạnh Ly vương chiếu cố.”

“.....” Đây, nhưng thật ra ngoài dự kiến của Bạch Chi.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Tùy tùng Ly vương

Editor: ladyduong

Dập quốc có quy định, hoàng tử chưa thành hôn đều phải sống ở trong cung, thành hôn xong mới có phủ đệ của riêng mình. Ly vương là một trong những đứa con ít ỏi của tiên đế, bởi vì thân thể suy tàn, đến nay chưa thành thân, bất quá có rất nhiều tiểu thư nhà giàu chung tình với hắn.

Dập quốc hoàng đế từng trung cầu qua ý kiến của Ly vương, hắn thủy chung lấy một câu “Thân thể bệnh tật này làm sao có thể liên lụy người khác” nhất định từ chối.

Ly vương ở tại một cái viện rất xa trong hoàng cung, theo Hải công công dẫn đường, Bạch Chi mới biết được, nguyên lai Dập quốc hoàng cung cư nhiên lớn như vậy, đi rồi gần nửa giờ, bọn họ mới đến đến Lạc Mai cung chỗ ở của Ly vương. Nghe nói, nơi này từng là nơi ở của mẫu phi Ly vương.

Về Mai phi, Bạch Chi theo tàng thư các lý cung đình ghi lại biết được, Mai phi phi tử tiên đế sủng ái nhất, tướng mạo khuynh thành, một đoạn thời gian nội chiếm hết độc sủng, nhưng là năng làm người điều thấp, thỉnh thoảng làm việc thiện, dỗi dãi cung nhân lại rộng lượng, đáng tiếc hồng nhan bạc phận, từ lúc hoài thai Ly vương, thân thể liên dần dần suy yếu. Có lẽ là ở thai kì sinh bệnh, Ly vương vừa sinh liền hai chân không tiện, Mai phi cũng bởi vậy hậm hực thành tật, cuối cùng hương tiêu ngọc vẫn.

Tiên đế mất người yêu, đem hết thảy sai lầm đều quy tội cho Ly vương, nhưng là Ly vương kia khuôn mặt quá giống Mai phi, làm cho tiên đế lại yêu vừa hận, muốn gặp lại không dám gặp, cuối cùng Ly vương trở thành hoàng tử thất sủng, cho đến nay.

Tuy rằng cung thư trung ghi lại Mai phi bệnh sử rất là hợp lý, nhưng là Bạch Chi như trước phát hiện trong đó kỳ quái, bất quá, đó đều là chuyện quá khứ, người nào trong hậu cung cũng sẽ tồn tại một chút thủ đoạn dơ bẩn.

Trước mắt xuất hiện là một cái đại môn cực kỳ lịch sự tao nhã, tám biển treo bên trên đề ba chữ to “Lạc Mai cung”, mặc dù không hoa lệ, nhưng lại được quét tước không nhiễm một hạt bụi.

Đều nói hoàng đế thương yêu nhất này hoàng đệ này, xem ra quả thực như thế, nếu không lấy tình cảnh của Ly vương thì Lạc Mai cung cũng muốn cùng Thanh Nguyệt cung giống nhau tiêu điều.

“Tiểu Chi Tử, ngươi cần phải hầu hạ tốt Ly vương điện hạ, lấy tư chất của ngươi, tạp gia sẽ không nhiều lời, có chuyện gì tìm tạp gia.” Hải công công vung phát trần, liền đẩy cửa đi rồi đi vào.

Bạch Chi lẳng lặng theo ở sau người, nàng phát hiện, trong viện cơ hồ không có cung nhân ở, cũng là, có thể giữ cho nơi này sạch sẽ là tốt lắm rồi, có thể có bao nhiêu người hầu hạ, mặt trên thái hậu như hồ rình mồi, tin tưởng cung nhân chịu ở bên người Ly vương cũng không nhiều lắm, dù sao, tâm phúc là rất khó tìm, mà thái hậu tâm phúc, lại có thể trải rộng toàn bộ hoàng cung.

Một bóng dáng cao lớn lẳng lặng đứng ở trong viện, “Trường Phong thị vệ từ nhỏ liền đi theo Ly vương bên người, có cái gì chuyện khẩn cấp, ngươi tìm hắn.” Hải công công nhỏ giọng nói xong, Bạch Chi biết, ý tứ của hắn là một khi có chuyện bất lợi cho Ly vương, trước tiên sẽ tìm Trường Phong, bởi vì hắn là người duy nhất bên cạnh Ly vương có thể tin nhiệm.

Trường Phong nghe thấy người tới, chậm rãi xoay người lại, nguyên bản nghiêm túc biểu tình thời điểm gặp Hải công công thì dịu đi xuống dưới, lễ phép gật đầu, Bạch Chi nghĩ rằng, người này cũng là ngạo khí, bình thường thị vệ thấy Hải công công, người nào không phải muốn đáp đủ lễ nghi.

“Phong thị vệ, hoàng thượng nhớ kỹ bên người điện hạ phải có cái người cơ trí, tạp gia cảm thấy này Tiểu Chi Tử không sai, Phong thị vệ cứ yên tâm làm cho hắn đi theo bên người hầu hạ điện hạ.” Hải công công cười đem Bạch Chi lĩnh đến trước mặt, Trường Phong ánh mắt sắc bén nhìn về phía này gầy yếu tiểu thái giám, nào biết hắn cư nhiên cười nhẹ, đem ánh mắt miết hướng về phía bên kia.

Phải biết rằng, trong cung người nào thấy hắn sẽ không lẫn mất rất xa, này tiểu thái giám nhưng thật ra gan lớn, chàng vạng thời điểm hắn còn giúp qua vương gia, Trường Phong tức thì buông xuống đề phòng, khoe miệng không tự giác giương lên, Lạc Mai cung này có mỗi hắn là quen thuộc, có lẽ nhiều người chiêu cố vương gia, nơi này cũng sẽ bớt đi vẻ lạnh lùng.

“Điện hạ hiện tại nơi nào?” Hải công công mọi nơi nhìn, không phát hiện bóng dáng Ly vương.

Đúng lúc này, phòng trong truyền đến động tĩnh, Trường Phong nháy mắt mấy không thấy, chỉ thấy cửa phòng mở ra, “Vương gia, người tỉnh.” Bên trong truyền đến thanh âm Trường Phong.

Cao thủ a cao thủ, Bạch Chi nhất thời nghĩ đến sau này sẽ dùng võ kỹ ở hiện đại đến đối phó với cao thủ nội công ở cổ đại, không khỏi cảm thấy có điểm đau đầu, huống hồ, nàng cũng không phải Hạt Tử, quyền cước công phu không phải thuộc am hiểu của nàng, lúc trước còn lấy cớ làm cho Hạt Tử xung phong, mà hiện tại, nàng này âm mưu dùng văn thay võ?

Mà danh quân sư Hạt Tử cấp cho nàng “Nhã xưng”, bởi vì Bạch Chi am hiểu nhất, chính là mượn đao giết người, lấy cái hồ chờ địch nhân đưa đến cửa.

“Tiểu Chi Tử, thất thần làm gì, còn không mau đi vào hầu hạ.” Hải công công nhẹ nhàng đem Bạch Chi kéo tiến lên, chính mình cũng đi rồi đi vào.

“Điện hạ, về sau, Tiểu Chi Tử chính là người trong cung người, có chuyện gì cứ việc phân phó hắn làm.” Hải công công cười cúi người, “Hoàng thượng nhưng là thiết tình đau lòng điện hạ, đã muốn phân phó các ngự y, cần cái gì được liệu đều cấp vương gia đưa tới.”

Bạch Chi lại một lần nữa gần gũi quan sát vị Tàn vương này, quả thật là đáng tiếc, này khuôn mặt, giống như một khối ngọc hoàn mỹ không tỳ vết, tự nhiên không có đau thương, cũng không có tự ti, chính là thần nhiên, âm áp cười.

“Công công, ta này cũng không cần cung nhân, có Trường Phong là được, không cần làm phiền hoàng huynh.” Kỳ thật Mộc Cẩn là không hy vọng,

Đông Phương Thuộc bởi vậy lại bị thái hậu trách cứ, dĩ vãng không phải không có hướng hấn đưa qua cung nữ thái giám, nhưng là những người này, không cần bao lâu sẽ bị các loại lý do xử quyết, Mộc Cẩn cảm thấy, là chính mình hại bọn họ.

“Điện hạ, đây đều là ý tứ của hoàng thượng, huống hồ Tiểu Chi Tử thật sự thông minh, tin tưởng nhất định có thể đến giúp điện hạ, hoàng thượng bên kia chờ lão nô phục mệnh, đi trước cáo lui.” Hải công công cấp một ánh mắt, Bạch Chi liền lẳng lặng nhìn theo chờ hấn ra cửa phòng, Bạch Chi mới mở miệng, “Điện hạ, tạ người đã dung tiểu nhân.”

Thanh âm này chính là tiểu thái giám thời điểm trước đã giúp chính mình sao, mỉm cười, “Làm phiền công công.”

Hấn người ngoài đều là như thế khiêm tốn có lẽ? Kia thật sự là vì mẫu phi của hấn.

“Thất lễ.” Bạch Chi chậm rãi xốc lên chân bông, trước mắt là hai chân thon dài, hai tay nhẹ nhàng xoa bóp trên đùi Mộc Cẩn, kỳ quái, theo lý thuyết, từ nhỏ nếu hai chân bị tật thực thì cơ bắp đều hấn là héo rút mới đúng, vì sao chân hấn, chính là thoáng gầy, cũng không có hiện tượng thoái hóa bị héo rút, khóe mắt vụng trộm liếc Ly vương liếc mắt một cái, hấn chính là lẳng lặng nhìn chính mình, bộ dáng thực thần nhiên.

Này Ly vương trên người, có bí mật!

“Thế nào?” Trường Phong nhưng thật ra có chút khẩn trương, này ngự y đối vương gia chân đều thúc thủ vô sách, không biết tiểu thái giám này có biện pháp nào không.

“Vương gia thân thể suy yếu, cần điều trị nhiều hơn, mới có thể có lợi cho việc điều trị hai chân.” Bạch Chi nhất thời không hiểu bệnh tình của hấn bởi vì mới vừa rồi nằng dùng sức gõ xuống đầu gối của Ly vương, phát hiện hấn cũng không có hiện tượng phản xạ có điều kiện, thuyết minh hấn thần kinh quả thật đã muốn chết lặng, xem ra, còn cần thời gian nghiên cứu một chút.

Mộc Cẩn trên mặt hơi lộ ra kinh ngạc, hấn đối chân chính mình đã muốn không ôm hy vọng, nay tiểu thái giám này, lại còn nói chân hấn có thể chữa khỏi.

“Khụ khụ, tiểu nhân chỉ có thể hết sức thử một lần.” Nàng cũng chưa nói hết.

Trường Phong nguyên bản vốn kinh hi thoáng chốc trầm thấp đi xuống, cũng là, nhiều như vậy thái y đều nói không có biện pháp, này tiểu thái giám y thuật có năng lực rất cao minh đâu. Ngược lại Mộc Cẩn cảm kích cười, “Vất vả công công.”

Bạch Chi sau khi rời khỏi đây, Trường Phong có chút nghi hoặc, bởi vì hấn nhìn ra vương gia trong lòng khoái hoạt. “Vương gia, người thật sự tin hấn?” Hấn cũng không hy vọng này tiểu thái giám đem vương gia càng chậm càng tạo.

“Trường Phong tất cả mọi người đều đã không còn hi vọng với ta, nhưng lại có một người nguyện ý cho ta thử.” Mộc Cẩn nhẹ nhàng mà vỗ về hai chân chính mình, hấn còn không có hoàn toàn buông tha, không phải sao.

Bạn đang đọc truyện *Virus Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chúng phi tranh thủ tình cảm

Editor: LilPri

Beta : ladyduong

"Mộc Cẩn lẳng lặng ngồi ở trên ghế đá ngoài sân, quần áo mỏng bao vây hai chân tàn tật của hấn, ở trước mặt của hấn là một cái đàn cổ, ngón tay tinh tế trắng nõn của hấn nhẹ nhàng vỗ về dây đàn, trong mắt thần nhiên có đau thương.

"Vương gia, trời lạnh, nên về phòng đi thôi." Trường Phong nhẹ nhàng phủ lên vai Mộc Cẩn một cái trường bào màu đen, Bạch Chi bụng thuốc vừa mới làm tốt đi đến gần, liền thấy cảnh tượng như thế này.

Băng son thị vệ chỉ có ở trước mặt Ly vương, mới ra dáng một con người.

"Vương gia, đến lúc uống thuốc rồi." Tiếng nói thần nhiên của Bạch Chi vang lên, nàng cúi đầu, nhìn thuốc trong tay bị Mộc Cẩn lấy đi, ánh mắt thủy chung dừng lại trên cây đàn cổ.

Toa thuốc này là Bạch Chi chính mình viết, bên trong bỏ thêm cây kim ngân, là một thảo dược giải nóng rất là tốt, kia hương vị rất là đắng, nhưng Mộc Cẩn uống hết thuốc này chỉ với một ngụm, ngay cả chân mày đều chẳng nhăn một chút nào hết.

Cái kia màu đen trường bào thật là chướng mắt, màu trắng sẽ càng thích hợp với hấn hơn.

Xinh đẹp lông mi hơi hơi chớp, không biết có phải vì thời tiết, nên hấn hai mặt đều đỏ, đôi mắt thâm thúy sáng ngời mang theo ý cười, nhìn Bạch Chi tình xảo cảm khẽ cười và nói, "Vất vả."

Nhẹ nhàng gật gật đầu, Bạch Chi liền lẳng lặng đi khỏi sân.

"Trường Phong, trời lạnh, giúp tiểu Chi chuẩn bị một chút áo dày đi." Theo Mộc Cẩn thanh âm nhìn lại, cái kia thân thể gầy yếu dần dần biến mất, mấy ngày nay uống thuốc của hấn nấu, vương gia đã không còn ho khan nữa, xem ra, y thuật của hấn cũng không tệ.

.....

"Uh, người làm rất tốt, hoàng thượng nói tinh thần của Ly vương gần đây rất tốt, Tiểu Chi Tử, muốn được thưởng cái gì không?"

Hấn đây là có ý gì? Bạch Chi suy tư về ý nghĩa của những lời nói này.

Gặp Bạch Chi không nói lời nào, Hải công công cười ha ha, "Tiểu Chi Tử, cùng bản công công cùng một chỗ, sẽ không cần suy nghĩ quá nhiều, hoàng thượng hỏi, nhìn người muốn chút gì, đều có thể thưởng cho người." Ngày Tiểu Chi Tử tâm tư nhiều lúc suy nghĩ nhiều đến quá đáng.

Bạch Chi bình thần sắc mặt cuối cùng cũng có một chút thay đổi, ánh mắt của nàng chờ nên sáng ngời, "Công công, Tiểu Chi Tử đã mất liên lạc với tỷ tỷ đã nhiều hơn một năm."

Hải công công khẽ gật đầu, "Nói nghe xem thử."

"Tỷ tỷ của ta là ra từ một gia đình có truyền thống về võ thuật, có một ngoại hiệu là Kim Hạc Tử. Đôi ta thuở nhỏ cha mẹ đã mất, Tiểu Chi Tử bị người buôn lậu bán vào trong cung, từ lúc đó tỷ tỷ và ta đã bị mất liên lạc, mỗi người một nơi." Bạch Chi lo lắng Hải công công sẽ đi điều tra quê hương của hai người, cho nên mới nói bản thân mình là cô nhi.

Hải công công chần chờ một lát, "Tốt, bản công công sẽ nói cho hoàng thượng biết, chỉ cần người biểu hiện tốt, bất quá chỉ là một người, đất đai trong thiên hạ này là của hoàng gia, hoàng thượng chắc chắn có thể giúp người tìm được tỷ tỷ."

Bạch Chi thờ phào nhẹ nhõm, đúng lúc này, một bóng dáng màu vàng từ từ bước tới.

"Hoàng thượng, ngài như thế nào đến chỗ này." Hải công công vội vàng đứng dậy, khom lưng cúi đầu.

Bạch Chi ngửi được một mùi thân nhiên của Long Thiên Hương, liền nửa quỳ xuống và hướng về phía nơi phát ra âm thanh, "Tham kiến hoàng thượng."

Bốn phía đột nhiên im lặng, Đông Phương Thước hứng thú nhìn Tiểu Chi đang cúi đầu, rốt cuộc nhìn không được bật cười, "Trẫm có đáng sợ như vậy sao, ngẩng đầu lên."

Bạch Chi do dự, khuôn mặt này, tuy nói là công công, vẫn thật dễ dàng khiến cho người khác nghi ngờ, Hải công công thật sự không hiểu, ngày thường Tiểu Chi Tử rất là hào phóng và khéo léo, như thế nào hôm nay gặp hoàng thượng, hấn ngược lại nhún nhún đứng lên. Hấn đâu biết rằng, Bạch Chi là sợ bị Đông Phương Thước nhận ra, ngày ấy khi có người cướp ngục để cứu Ly vương, nàng chính là cái kia loạn chỉ đường tiểu thái giám. "Hoàng thượng, đây là Ly vương bên người Tiểu Chi Tử, trời sinh tính nhát gan."

"Nga? Trời sinh tính nhát gan, trẫm xem không phải đơn giản như vậy đâu." Đông Phương Thước giống như hạ quyết tâm muốn làm khó dễ, không biết là Bạch Chi may mắn, hay là do Đông Phương Thước hoa đào khai quá vượng, xa xa một đám ăn mặc đủ loại màu rực rỡ vây dài bay bay trong gió đi đến, "Hoàng Thượng." Một đám phi tần vui sướng tới gần, Bạch Chi thừa dịp này yên lặng lui về đến phía sau Hải công công.

Bạch Chi cảm giác được Đông Phương Thước trên người hơi thở thay đổi, hấn giống như đối với những tần phi này rất phản cảm.

"Nô tì tham kiến hoàng thượng." Trang điểm xinh đẹp nhóm phi tần đứng ở trước mặt Đông Phương Thước lượn lờ làm được cái cung lễ.

"Uh, các người tại sao lại đến đây." Đáng tiếc, hoàng đế nhìn quen đủ loại sắc đẹp, nên đối những phi tần này chẳng còn cảm xúc gì đặc biệt.

Lê phi mất mạng một vẻ đẹp như mùa hạ, A Na đứng dậy. "Chúng nô tì vừa mới đi thỉnh an hoàng hậu nương nương, đúng lúc đi ngang qua nơi này, trùng hợp gặp được hoàng thượng." Ngày thanh âm, thật sự làm cho Bạch Chi cảm thấy ón, rất đầy mỡ luôn làm người ta nuốt không trôi.

Trùng hợp? Trùng hợp mà ăn mặc đẹp như vậy, trùng hợp mà đều trang điểm xinh đẹp như vậy sao. Bạch Chi thấy cái kia trước ngược hai luồng đều nhanh nhảy ra ngoài, không phải đều nói cổ đại con gái đều rất bảo thủ sao, xem ra sách cũng sẽ gạt người.

"Uh, vậy các người liền tiếp tục đi ngang qua đi." Đông Phương Thước có thể nói không hiểu lằng mằng là vật gì, phía sau Hải công công cố gắng nhịn xuống để không cười đi ra.

"Hoàng thượng, còn tại giận nô tì sao? Như thế nào cũng không đến xem nô tì." Lê phi cả người đều dính đi lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đầm đìa đáng yêu. Tuy rằng hoàng thượng giải trừ cấm chùng của nàng, nhưng từ khi đó đến giờ, vốn không có đi đến cung của nàng, thật là khó để gặp được người trước mặt.

"Tỷ tỷ long lắng quá nhiều rồi, hoàng thượng dạo này bận rộn vì chính sự, cũng không có tới muội muội trong cung." Mặt khác vị phi tử xen vào, Bạch Chi ngạc nhiên ngược đầu, này phi tử mặc một màu xanh nhạt y phục, nếu Bạch Chi đoán không có sai, dám ở trước mặt Lê Phi nói như vậy, thì phi tần

này hẳn là nữ nhi hình bộ thượng thư Tư Mã Khẩu, Tư Mã Lan. Hình bộ thượng thư cùng bộ binh thượng thư Chu Giản, cũng chính là cùng phụ thân Lê phi vẫn luôn bất hoà, ở trong cung hai nàng tự nhiên cũng là gió nổi mây phun.

Này Lan phi cũng không dễ bắt nạt, ai, phi tần trong lúc đó tranh thủ tình cảm thật là khiến người đau đầu, Bạch Chi liếc mắt một cái cũng lười xem mấy nàng.

"Đúng vậy, Lan tỷ tỷ gần đây cũng rất là nhớ hoàng thượng." Một người mặt mũi non nớt xinh đẹp phi tử đứng bên cạnh Lan phi, nhìn hai người như chị em ruột bình thường nhìn nhau cười, khỏi cần đoán cũng biết, này nhất định là nữ nhi tả ngự sử, Mẫn phi.

Lê phi quay đầu trừng mắt nhìn các nàng liếc mắt một cái, trước người Đông Phương Thước đột nhiên đứng dậy, "Trẫm còn rất nhiều tấu chương muốn phê, các người trước tiên lui xuống đi."

Bạch Chi không khỏi tò mò, mỹ nhân trong ngực, từ xưa có bao nhiêu hoàng đế có thể ngồi trong lòng mà vẫn không loạn? Bên trong tàng thư các có ghi lại rất nhiều chuyện xưa về sủng phi, chỉ sợ, đều là hoàng đế cân nhắc tướng đãi, bất đắc dĩ nạp tiền hậu cung đi.

"Dạ, hoàng thượng." Lê phi không tha quay đầu vài lần, không cam lòng cùng nhóm phi tần ly khai.

"Hoàng thượng, này không phải là cách lâu dài, thái hậu bên kia nếu hỏi đứng lên...." Chỉ sợ sẽ đi tìm Ly vương phiền toái, thái hậu luôn nói, hoàng thượng tâm tư luôn bỏ trên người Ly vương, so với bỏ tâm tư ở phía sau hậu cung còn muốn nhiều.

Còn không phải sao, không chỉ là thái hậu, này nhóm phi tử người nhà cũng ngồi không yên, Chu Giản cùng Tư Mã Khắc Khẩu đã nhiều ngày đều ghé vào lỗ tai của hắn nói bóng nói gió, sợ chính mình vắng vẻ nữ nhi của bọn họ, thật là đáng ghét.

"Người nói nên làm sao bây giờ?" Đông Phương Thước tâm tình kém đến cực điểm, này đó nữ nhân thật sự là rất đáng ghét, không một cái vừa lòng hắn.

Hải công công cũng khó xử, mặc kệ đi ai trong cung, mặc khác thể lực nhất định sẽ không vui. Đột nhiên nhìn một bên Bạch Chi không yên lòng, Hải công công đem Bạch Chi hồn gọi trở về, "Tiểu Chi Tử, người có ý kiến nào hay không?" đá trái bóng cho nàng.

Bạch Chi cảm giác được kia ánh mắt lửa nóng đang nhìn mình, không khỏi đề thấp đầu. Hải công công ở nàng bên tai nhẹ giọng nói, "Đây chính là lúc cho người biểu hiện tốt nha."

"Tiểu nhân nghĩ đến, Thục Tần nương nương không sai." Bạch Chi không chút do dự đứng dậy, vì tìm được Hạt Tử, bất chấp tất cả. Kia Thục Tần ngày đó vì hành động cứu cung nữ chính mình, Bạch Chi ấn tượng về nàng còn không tệ.

Thục Tần? Đúng rồi, phụ thân Thục Tần cùng lắm chính là một gã muối vận sử, đối với hai vị thượng thư cũng không thể tạp thành uy hiếp, ha ha, về phần bọn họ có suy nghĩ gì, thì để bọn họ bản thân tự suy nghĩ, Đông Phương Thước vui mừng vì cuối cùng đã có thể thanh tỉnh.

"Thông minh." Đông Phương Thước chụp một chương thật mạnh ở Bạch Chi trên vai, thân thể nhất rung, Bạch Chi kéo kéo khoe miệng, "Ngài cũng thật dũng sức."

"Ân? Cái gì?" Này tiểu thái giám vừa mới nói cái gì?

"Không có gì hết, cung tiền hoàng thượng."

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ngoài ý muốn nổi bật

Editor: Nguyễn Ngọc Mai

Beta: ladyduong

"Người nói cái gì! Hoàng thượng tới qua ở lại chỗ Thục Tần?" Lê Phi thực sự không tin vào tai của mình, Thục Tần đã tiến cung được nửa năm, hoàng thượng căn bản không xem nàng vào mắt, sao có thể đột nhiên đi qua chỗ của nàng ấy được? Chẳng lẽ hoàng thượng còn vì sự tình lần trước mà tức giận?

Tiểu thái giám bấm báo cú đầu suy tư một hồi, "Nương nương nô tài có việc không biết có nên nói hay không."

"Nói!" Lê Phi gương mặt vốn quỵn rũ trở nên có chút dữ tợn, nàng so với người khác còn sốt ruột hơn.

"Nghe nói là vì Tiểu Chi Tử bên người Hải công công nói một câu, hoàng thượng tới hôm qua mới lật bài tử của Thục Tần". Tiểu thái giám nhìn sắc mặt

của Lệ Phi, lại cúi đầu nhìn chăm chăm gầy của mình.

"Tiểu Chi Từ, chính là đồ đệ mới của Hải công công sao? Không phải hiện tại đang đi theo bên người Ly Vương?" Chi trong hai ngày toàn bộ người trong cung đều biết, tâm phúc của hoàng thượng - Hải công công thu nhận một gã tiểu thái giám làm đồ đệ, hiện tại trong cung nhân mỗi khi gặp Bạch Chi, cũng phải kêu một tiếng "Chi công công"

"Đúng vậy" Tiểu thái giám trong mắt hiện lên một tia đắc ý, hừ lạnh, lúc trước hắn từng lên tìm Hải công công, hi vọng hắn có thể chiếu cố bản thân nhưng đều bị cự tuyệt, Tiểu Chi Từ này cấp bậc thấp lại từng là thái giám ở lãnh cung trước kia dựa vào cái gì được đến Hải công công ưu ái. Lệ Phi nương nương luôn có thù tất báo, hừ hừ, hắn thực sự muốn nhìn Tiểu Chi Từ này có bao nhiêu bản lĩnh.

Lệ Phi ngón trở thon dài xinh đẹp nâng chén, trong lòng hiện lên tính toán.

Những ngày gần đây thời tiết trở nên phá lệ rét lạnh, mới sáng sớm tinh dậy liền thấy trên nhánh cây mang đầy bạch sương.

Sau lúc giữa trưa, Bạch Chi sợ thân thể yếu ớt của Mộc Cận nhiễm phong hàn, liền nấu riêng cho hắn chén canh rừng mang theo. Mấy ngày ở chung này Bạch Chi ngày càng nhận thấy Mộc Cận không phải người, chính xác mà nói không phải người bình thường. Hắn giống như không có tính tình gì, luôn ôn nhu như nước, mỗi lần ra ngoài đi tản bộ, ngoài một số cung nhân xem thường, hắn cũng chỉ chính là cười nhẹ, chuyên tâm sống trong thế giới của chính mình.

Thật ra chỉ cần hắn mở miệng, Bạch Chi nhất định có biện pháp, không dấu vết khiến cho những người đó chịu chút đau khổ.

.

Trường Phong bị Đông Phương Thước kêu đi, Mộc Cận muốn ngủ, Bạch Chi rốt cuộc có chút thời gian cho chính mình. Đổ đầy nước ấm vào bồn tắm, hái đi cung mạo, thả ra mái tóc đen, bỏ đi cung y, thoát ra vài bộ buộc chặt, để ngực lộ ra giữa không khí, chậm rãi cởi bỏ, trong phút chốc Bạch Chi cảm nhận không khí tươi mát.

Nhìn mặt nước hiện ra cơ thể trắng nõn, Bạch Chi cố nhịn xuống đau nhức nhẹ nhàng xoa đứng lên, nàng nghĩ mình thực sự đã bạc đãi thân thể này a. Bạch Chi cảm thán cổ nhân luôn thực gặp may mắn, thân thể này bất quá chỉ mới mười hai mười ba tuổi, hình dạng xem còn chút non nớt, nàng nhưng có thể tương tượng thêm vài năm sau sẽ khuynh thành khuynh quốc như thế nào đây, chỉ là nàng không muốn nghĩ đến.

Ngón chân xinh xắn chạm xuống mặt nước độ ấm vừa đủ, rốt cuộc Bạch Chi thả lỏng toàn thân mình vào bồn tắm thư giãn. Lúc ở cung lao thương thế của nàng còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, những vết sẹo trên lưng chịu kích thích của dòng nước ấm ản ản truyền đến nóng ản trở nên đau đớn, nhưng chỉ trong chốc lát nàng cũng

quen dần nỗi đau đớn này. Làn sương từ nước nóng tỏa ra khắp căn phòng của nàng mang theo một mảng khí trời.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến vài tiếng vang nhỏ, Bạch Chi bước ra khỏi bồn tắm, ánh mắt đầy cảnh giác quan sát ngoài cửa sổ, ngừng động lặng nghe động tĩnh kia.

Phòng của Bạch Chi cách sân của Mộc Cận không quá một cái hành lang gấp khúc, nhưng nếu không nói về khoảng cách gần vách tường nhất. Hắn đã tỉnh? ảo, tóc tùy ý dùng một cây trâm vấn lên, liền chạy nhanh đến trong phòng của Mộc Cận.

Đẩy cửa bước vào liền thấy Mộc Cận đang ngồi trên sàn nhà dưới chân là ly trà đã bị bẻ ra từng mảnh nhỏ, ấm trà cũng đổ hết ra ngoài, sắc mặt Mộc Cận mang chút xấu hổ, mái tóc dài mềm mại lúc này trở nên rối tung chặt vật, nhưng vẫn như trước không giảm đi sự tao nhã của hắn.

"Vương Gia" Bạch Chi bình tĩnh giúp hắn đứng dậy, thay hắn đem những sợi tóc trên trán vén ra sau đầu, mùi hương trên người nàng làm cho Mộc Cận có chút thất thần. Lúc này Bạch Chi đã không còn cung mạo, không có cung phục, nàng chỉ mặc duy nhất một kiện áo choàng màu trắng, làn tóc đen thui ướt sũng được vén ra sau gáy, khuôn mặt trắng nõn phần nào không chút cản trở lộ ra trước mặt Mộc Cận.

Bạch Chi cúi xuống cẩn thận nhặt những mảnh vỡ không nói gì, Mộc Cận lúc này mới ý thức được mình luống cuống, liền dời ánh mắt ra khỏi Bạch Chi.

"Thật có lỗi." Hắn lúc tỉnh cảm thấy chút khát nước, lại không nghĩ muốn làm phiền tới Bạch Chi đến rót giúp mình ly trà, nên tự mình xuống giường muốn men theo đi đến cạnh bàn, nào biết mình thực sự vô dụng như vậy, ngược lại, lại mang cho nàng theo nhiều phiền toái.

Bạch Chi ngược mắt nhìn nhìn hắn, làm khuôn mặt tuấn tú phút chốc hơi hơi phiền độ ứng trước ánh mắt nhìn chăm chăm mặt hắn của nàng.

Bạch Chi im lặng nhặt tất cả mảnh vỡ, rót một ly trà, nhẹ nhàng đặt trong tay

Mộc Cận, "Vương Gia, sau này có việc gì ngài cứ kêu tiểu nhân vào." Bạch Chi vừa muốn rời khỏi, liền chạm mặt Trường Phong đang vội vã tiến đến.

Này trong phòng của Vương Gia cứ nhiên lại xuất hiện nữ nhân, thấy nàng đầu tóc rối tung, chỉ mặc một bộ trung y đơn bạc, lại lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đang thản nhiên nhìn mình liếc mắt một cái, lại nghe thấy Mộc Cận ho khan một tiếng Trường Phong mới ý thức được mình đang vô lễ.

"Trường Phong mau tránh ra cho Tiểu Chi Từ trở về mặc thêm xiêm y."

Tiểu Chi Từ?

Trường Phong có chút ngậy người nhìn nữ nhân trước mặt, không phải, trước mặt hắn lại là tiểu thái giám luôn luôn cúi mặt, người ta nói nam sinh nữ tướng chắc chính là như Tiểu Chi Tử này .

Trong phòng hiện giờ chỉ có lại hai người Mộc Cận cùng Trường Phong, "Vương Gia người thế nào xuống giường?"

"Chính là có điểm khô miệng.Còn nữa Trường Phong người sau này không cần nhìn chăm chăm Tiểu Chi Tử như vậy." Nàng hắn là để ý dung mạo của chính mình đi, kỳ thật bên trong thâm cung này một bộ dung mạo xinh đẹp chỉ mang đến nhiều rắc rối(tai bay vạ gió).

Khuôn mặt tuấn tú của Trường Phong ửng đỏ, tuy hắn gặp qua vô số mỹ nữ nhưng không ai có dung mạo như Tiểu Chi Tử để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc, hơn thế dung mạo như vậy lại có trên người một công công.

Trở lại trong phòng, Bạch Chi nhanh chóng thay cung phục vào, lúc này vội vã rồi đi nàng cũng không kịp bó ngực lại may mắn nàng mặc đến hai kiện quần áo chắc là không có ai nhìn thấy đi.Nghĩ đến ánh mắt vừa rồi của Trường Phong rõ ràng lộ ra vẻ nghĩ ngợi,sau này nàng nhất định phải thêm cẩn thận mới được.

Bạch Chi ngồi xuống nhắc bút lông lên dựa theo trí nhớ của mình vẽ lại thượng lại cái gì,chi trong chót lát đã hoàn thành.Cất bút vẽ vào lòng ngực, nàng chỉnh lại cung mạo rồi rời khỏi phòng.

"U, Chi công công ngài đang đi đâu nga?" Vừa ra Lạc Mai cung nàng liền gặp vài tên tiểu thái giám,tên thái giám đầu lĩnh kỳ quái cười ngăn cản hướng đi của nàng.

"Tiểu nhân đang qua thỉnh an Hải công công a." Bạch Chi nàng là biết trong cung mọi người đều nể mặt Hải công công một phần vì vậy để tránh bị người khác chia mũi nhọn vào bản thân trước mặt mọi người nàng luôn khiêm tốn tự xưng là "Tiểu nhân".

Tên tiểu thái giám đầu lĩnh vừa nghe nhắc đến tên Hải công công trong mắt hiện lên tia tàn nhẫn,"Cũng vừa đúng lúc Lệ Phi nương nương kêu tiểu nhân thỉnh Chi công công ngài sang Xuân Lệ cùng một phen, Chi công công, mới." Vươn bàn tay mời, một chút cũng không cho Bạch Chi có cơ hội cự tuyệt.

Lệ Phi? Nhanh như thế ả đều không chịu yên phận một chút.

Bạch Chi mỉm cười,"Công công mới đi trước dẫn đường."

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Kỳ phùng địch thủ

Editor : Tiểu Du Du

Beta: ladyduong

Ngoài hành lang Xuân Lệ cung, Bạch Chi thấy cách đó không xa có một bóng người quen thuộc, đột nhiên, nàng xây chân, té trên mặt đất.

"Ai u, Chi công công, còn chưa tới xuân lệ cung, ngài làm gì hành lễ lớn như vậy nha?" Thủ lĩnh thái giám cười nhạo , dẫn tới một đám người cười ha ha. Thấy bóng dáng cách đó không xa dừng một chút, Bạch Chi lúc này mới đứng thẳng thân mình, thần nhiên nói,"Đi thôi."

"Hừ." Thủ lĩnh thái giám lạnh lùng hừ một tiếng, thân thể này gầy yếu như vậy, đợi tới chỗ lệ phi nương nương, xem hắn có dễ chịu nổi không .

Xuân lệ cung thật đúng là xa hoa đến cực điểm, so với Lạc Mai cung của Ly vương, thì đúng là thiên đường nhân gian. Thời tiết lạnh như thế, trong viện Xuân Lệ cung cư nhiên vẫn có thể nở rộ nhiều loại hoa, có thể thấy được tâm tư đặt vào những đóa hoa này, thật sự là xứng với hai chữ xuân lệ.

Tiến vào đại sảnh, liền rút đi một thân giá lạnh, lệ phi tảo nhã ngồi ở chủ vị phẩm trà, thấy Bạch Chi tiến vào, khuôn mặt nguyên bản không chút thay đổi liền thân thiết nở nụ cười.

"Tham kiến lệ phi nương nương." Bạch Chi hành lễ, thần nhiên nói.

"Chi công công mau đứng lên, người đâu, mang ghế tới ." Lệ phi vung tay lên, chỉ vào chỗ ngồi gần nhất, cười nói.

Bạch Chi hơi hơi kinh ngạc, nàng nguyên bản nghĩ đến hai loại khả năng, hoặc là đem tức giận trút hết lên người mình, hoặc là thu mua chính mình, vì nàng làm việc. Không nghĩ tới lấy tính tình Lệ phi lại lựa chọn loại thứ hai.

"Tiểu Bính Tử, bảo người đi mời Chi công công lại đây, công công ăn mặc ít như vậy, sao người không mang một kiện áo choàng cho công công?!" Lệ phi thấy Bạch Chi cung y đơn bạc, đối với thủ lĩnh tiểu thái giám kia cả giận nói.

Tiểu Bỉnh Từ cảm thấy cả kinh, chạy nhanh quỳ xuống "Tiểu nhân, tiểu nhân đáng chết." Tại sao có thể như vậy, hắn còn tưởng rằng nương nương muốn mượn cơ hội hảo hảo giáo huấn tên nô tài tự cho là thông minh này, chẳng lẽ, nương nương muốn thu hấn cho mình dùng?

"Lôi đi ra ngoài, đánh hai mươi đại bản." Lệ phi lười liếc hấn một cái.

Cái gì? Tiểu Bỉnh Từ hoảng sợ ngẩng đầu, này chuyện này bất quá chính là một chuyện nhỏ, nương nương lại lấy hấn khai đao?

Nga? Lệ phi muốn diễn trò? Vậy chính mình sẽ thanh toán nàng, bất quá là vị tiểu công công này ngày thường sẽ làm chút chuyện ý thể hiếp người, Bạch Chi còn lười mở miệng thay hấn cầu tình.

Lệ phi thấy Bạch Chi không phản ứng, chỉ có thể cho hai tên thị vệ một ánh mắt, làm cho hai tên thị vệ đem Tiểu Bỉnh Từ kéo ra ngoài, "Nương nương tha mạng, nương nương tha mạng a "

Tiểu Bỉnh Từ trước khi bị tha đi ra ngoài còn oán độc ánh mắt bắn về phía Bạch Chi. Không lâu sau, từ ngoại viện truyền đến thanh thanh kêu rên thảm thiết, Lệ phi coi như không có nghe, quay sang nói với Bạch Chi.

"Chỉ công công, để người chê cười rồi. Nghe nói hoàng thượng phái người đi hầu hạ Ly vương, ai, thật đúng là vất vả Chi công công." - Lệ phi nói, nàng ra hiệu cho cung nữ Y Lan bên người mang một đồng vàng bạc châu báu đến trước mặt Bạch Chi.

"Bên người bản cung thiếu một tâm phúc, không bằng bản cung tìm hoàng thượng, để công công đến bên người, hầu hạ bản cung, không biết ý công công thế nào?"

Lệ phi quả thực có ý, bất quá mấy thứ này, Bạch Chi nâng thật đúng là không có hứng thú.

"Hải công công phân phó, tiểu nhân tự nhiên không dám chậm trễ, tuy Lệ phi nương nương có ý tốt, nhưng tiểu nhân cũng không thể tự làm chủ." Bạch Chi cũng không muốn tốn nhiều lời lẽ, trực tiếp đem sự việc giao sang cho Hải công công

Lệ phi nghĩ rằng, cũng đúng, Tiểu Chi Từ này là đồ đệ của Hải công công, xuống tay với hấn nơi này, không bằng trực tiếp đi tìm Hải công công, đem hấn phái đến. Bất quá, vì đã mở miệng nói, cũng không tiện thu lại, nói "Vậy, phần tâm ý này, Chi công công nhận lấy đi." Y Lan trực tiếp đem châu báu đặt ở trong tay Bạch Chi.

Đúng lúc này, viện ngoại truyền đến đây thanh âm, "U, Hải công công, hôm nay ngọn gió nào đem ngài tới đây vậy?" Thủ viện tiểu thái giám lớn tiếng nói, sợ người bên trong không có nghe. Bạch Chi cười thầm, Tiểu Lộ Từ động tác rất nhanh, vừa rồi ở ngoài Xuân Lệ cung nàng là cố ý ngã sấp xuống để Tiểu Lộ Từ chú ý, nói vậy Hải công công biết chính mình bị Lệ phi mời đến, nhất định nghĩ biện pháp giải vây cho mình.

Lệ phi kinh ngạc, nhìn người tới cười nói, "Hải công công tin tức cũng thật linh thông, như thế nào, để ái đồ ở Xuân Lệ cung của bản cung, ngài lo lắng?"

Hải công công cho Bạch Chi một ánh mắt trấn an, lúc này mới cười nói, "Lệ phi nương nương sao lại nói như vậy, là hoàng thượng muốn tìm Tiểu Chi Từ chơi cờ, bảo lão nô đi tìm hấn, lại nghe nói nương nương mời Tiểu Chi Từ tới Xuân Lệ cung làm khách."

Đông Phương Thước tìm nàng chơi cờ? Hải công công thoạt nhìn cũng không giống nói giỡn. Lần trước Bạch Chi không cẩn thận gặp được tiểu thái giám bên người Hải công công là tiểu Lâm cùng tiểu Tường từ chơi cờ, không nhịn xuống ra tay chỉ điểm một hai, kết quả tiểu Lâm từ đã đem đối thủ giết đến không còn manh giáp, phỏng chừng chuyện này rơi vào tai Hải công công, xem ra về sau vẫn là không cần thể hiện quá nhiều.

Lệ phi nhìn Bạch Chi một cái, hoàng thượng tìm hấn chơi cờ? Khi nào thì ngay cả Tiểu Chi Từ đều thành tâm phúc bên người hoàng thượng rồi.

"Tiểu Chi Từ, thất thần làm gì, đừng để hoàng thượng chờ đâu!" Hải công công vung lên phát trần, lại bị Lệ phi ngăn cản, "Hải công công, bản cung xem Tiểu Chi Từ không sai, muốn hấn đến hầu hạ bản cung, Hải công công ....."

"Lệ phi nương nương, Tiểu Chi Từ là hoàng thượng khâm điểm đi hầu hạ Ly vương điện hạ, nếu Xuân Lệ cung thiếu người, lão nô sẽ làm nội vụ phù tìm vài người lành lợi đưa tới." Hải công công ho khan một tiếng, "Tiểu Chi Từ, còn không mau đi."

Bạch Chi vội hành lễ, liền theo Hải công công rời khỏi Xuân Lệ cung.

"Tiểu Chi Từ, chuyện tỷ tỷ của người, ta đã nói với hoàng thượng, chỉ cần người biểu hiện tốt, tin tưởng không lâu sau có thể một nhà đoàn tụ." Hải công công đi ở phía trước, quay đầu nói, đối với chuyện vừa rồi một chữ cũng không nói.

"Đa tạ sự phó." Hải công công để cho Bạch Chi ở ngoài gọi hấn sự phó. "Sự phó, trong cung có thợ làm tượng nào khéo tay hay không?" Bạch Chi lấy ra bản vẽ, hỏi.

"Có, làm sao vậy?"

.....

Trong ngự hoa viên, Đông Phương Thước ngồi đối diện Thục Tần, chuyên tâm nhìn bàn cờ, mà Thục Tần lâu lâu lại nâng lên mắt lên nhìn khuôn mặt tuần tú ở phía đối diện, có thể cùng hoàng thượng mặt đối mặt chơi cờ, nàng chưa bao giờ nghĩ tới chính mình sẽ có vinh sủng như vậy.

Đông Phương Thước nhẹ nhàng hạ xuống một quân, thân nhiên nói: "Người thua."

Thục Tần lúc này mới phản ứng lại, quả thực, quân đen đã đem quân trắng bao vây, bắt ba ba trong rọ.

"Hoàng thượng anh minh." Bản thân Thục Tần tự nhận là kì nghệ không sai, không nghĩ tới ở trước mặt Đông Phương Thước, cũng là không chịu nổi một kích.

"Tham kiến hoàng thượng." Hải công công mang theo Bạch Chi đi tới trong đình.

Đông Phương Thước chậm rãi đi tới bàn cờ, liếc nhìn Bạch Chi đang cúi đầu bên cạnh một cái, nói "Nghe nói Tiểu Chi Tử cũng biết chơi cờ, đến, nhìn xem này ván cờ như thế nào."

Hải công công một ném cho Bạch Chi một ánh mắt, Bạch Chi mới đứng dậy đi đến bàn cờ. Không sai, quân đen nhìn như tất thắng không thể nghi ngờ. Thế công mãnh liệt, có thể thấy được người chơi cờ là người có tính cách cường thế. Mà quân trắng chỉ lo phòng thủ, cơ hồ không có tấn công, từ đó có thể thấy được người chơi cờ là người cẩn thận, tính cách bảo thủ.

Không cần phải nói, người chơi quân đen nhất định là Đông Phương Thước.

Bạch Chi nhẹ nhàng cầm lấy một quân cờ trắng, nhẹ nhàng hạ xuống, Đông Phương Thước đang nghiền ngẫm, ánh mắt bỗng lóe lên "Diệu! Diệu!"

Thục Tần có chút kỳ quái, thế cờ này, vốn đã không có đường thoát, chẳng lẽ Chi công công này thật sự có thể diệu thủ hồi xuân? Không khỏi nhìn xuống bàn cờ, bất khả tư nghị nhìn vào khuôn thân nhiên kia. Từng bước từng bước, mặc dù không thể chuyển bại thành thắng, nhưng lại xoay tình thế, cùng với quân đen đấu ngang tài ngang sức !

"Đến! Cùng Trẫm chơi ván cờ này!" Đông Phương Thước bỗng có cảm giác tìm được một địch thủ ngang tài ngang sức, tinh thần hưng phấn đến nổi vén tay áo lên.

Thấy Bạch Chi còn không có động tác, Đông Phương Thước nghĩ là hẳn là sợ hãi uy nghiêm thiên tử, lập dừng đòn sát thủ, "Tiểu Chi Tử, chuyện của tỷ tỷ ngươi trẫm đã nghe nói, chỉ cần ngươi có thể thắng trẫm ván cờ này, như vậy, cho dù tỷ tỷ ngươi có đi đến chân trời góc biển, trẫm cũng sẽ giúp ngươi đem tỷ tỷ tìm ra!"

Bạch Chi kinh hi ngẩng đầu lên, vừa vặn đón nhận ánh mắt của Đông Phương Thước, thì con ngươi trong suốt liền ngoài ý muốn rơi vào trong mắt Đông Phương Thước. Mì! Đây là chữ đầu tiên xuất hiện trong đầu Đông Phương Thước.

"Hoàng thượng, quân vô hí ngôn?" Bạch Chi ngồi xuống phía đối diện, trong mắt hiện lên sự tự tin.

Đông Phương Thước hơi sững sốt, cười nói, "Quân vô hí ngôn."

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Biến hóa vi diệu.

Editor: Nguyễn Ngọc Mai

Beta: ladyduong

"Vương gia sắc trời đã không còn sớm." Trường Phong đi vào phòng trong lại phát hiện Mộc Cẩn còn đang đọc sách, liền nhú mào tiến vào thấp lên ngọn nến.

Nam tử tuần tú bộ dạng ôn nhu dưới ánh đèn mập mờ hiện lên lại tăng thêm vài phần mị sắc. Trường Phong có chút xuất thần, hẳn nhớ rõ lúc hoàng thượng đi nhược quán đề chi lễ khi, cờ Dập quốc bay cao, khắp nơi đều mang vui mừng phấn khởi, không nơi nào không giăng đèn kết hoa vô cùng vui vẻ, nhưng cũng cùng một ngày, cũng là chính bọn hắn, tại cung Vương gia là một cảnh tiêu điều, Vương gia đi thúc phát chi lễ không có một ai hướng đến chúc mừng, cũng không có yến rượu, chỉ có vài món ăn sáng nhẹ, bọn hắn giống như bị toàn bộ thế giới quên đi tồn tại.

"Trường Phong thật vất vả cho ngươi rồi." Mộc Cẩn buông sách xuống, mỉm cười.

Hai người bọn họ là cùng nhau lớn lên, mà câu Trường Phong nghe nhiều nhất cũng chính là, "Trường Phong vất vả cho ngươi."

Nhẹ nhàng lắc đầu lại nghe tiếng Mộc Cẩn thờ dài, "Trường Phong ngươi năm nay là mười chín tuổi?"

Khuôn mặt nam tử tuần lãng hơi sững sốt, "Àn, so với Vương gia chỉ hơn một tuổi." Trường Phong cũng không có giương mắt nhìn, hẳn chỉ không hiểu Mộc Cẩn vì sao lại hỏi như vậy

"Nếu không phải tại ta người bây giờ chắc cũng đã có vợ con. Thị vệ bên người Hoàng huynh mấy ngày trước đây đã thành thân, đối tượng là tiểu thư lí tuần phủ gia."

"Vương gia, lúc trước Mai phi cứu mạng sống cả nhà của Trường Phong, Trường Phong khi đó đã nguyện luôn trung thành sống chết với Vương gia." Trường Phong quyết đoán đánh gãy trong lời nói của Mộc Cẩn, hẳn là đã nhận định mạng của chính mình là Vương gia.

"Nếu sau này ta chết, ta sẽ làm cho Hoàng huynh chấp thuận người rời khỏi cung."

Chính bản thân Mộc Cẩn cũng không biết chắc được sau này sẽ xảy ra chuyện gì, Thái hậu luôn xem hắn là cái đinh trong mắt, còn Hoàng huynh đã không thực sự giao binh quyền cho hắn, lấy thân phận như vậy Mộc Cẩn không thể bảo vệ cho Trường Phong được chu toàn, chỉ có thể cầu cho hắn một cuộc sống yên bình.

Ta chính là đường phân tuyến của bảo vệ *****

Trong viện một mảnh yên tĩnh, Trường Phong nhìn ánh trăng sáng tỏ, hồi tưởng lại đoạn đối thoại vừa rồi trong phòng Vương gia, trong mắt có cái gì khó có thể miêu tả, hẳn tuyệt đối không cho phép Vương gia gặp chuyện gì, nếu có người nào làm hại Vương gia, hẳn nhất định sẽ giết người đó! Bất kể là ai đi chăng nữa !

Một bóng dáng màu lam không chút tiếng động tiến vào trong sân, Trường Phong sắc bén nhìn ra, lắc mình một cái liền rơi xuống trước mặt Bạch Chi. "Đã trễ thế này người mới trở về." Giọng điệu lạnh lẽo mang theo chất vấn.

"Uh, ta là cùng hoàng thượng chơi cờ đến bây giờ mới kết thúc được." Đây, sắc mặt đen lạnh của hắn là như thế nào, giống như ăn phải dược hỏa, Bạch Chi chính vì lời hứa của Đông Phương Thước mà không chút lưu tình giết hắn không chừa mảnh giáp, làm nổi dậy tính Đế vương của hắn nhất định không chịu thua cuộc, sống chết lôi kéo năng chơi thêm mấy bản, chơi đến nỗi Hải công công cũng phải thức dục hắn mới bằng lòng tha cho năng trở về, vừa về năng cảm thấy vô cùng mệt mỏi cũng không thêm đề ý về mặt đen của Trường Phong.

Nào nhận ra một hơi thở nam tính âm áp đột nhiên tiến lại gần năng, bên tai liền truyền đến lời nói lạnh lùng, "Mặc kệ người là ai, đến có mục đích gì, nếu người dám phản bội Vương gia ta nhất định không bỏ qua cho người."

.....Đường phân tuyến của Ngày thứ hai.

"Cẩn đệ nhiều ngày nay trời ngày càng lạnh, ta cho Đức Hải cho người đem điểm tâm tới." Đông Phương Thước ngồi trong đại sảnh của Lạc Mai cung quan tâm đệ đệ luôn gây yếu trước mặt. "Lạc Mai cung này cũng quá đơn giản đi, ngày mai ta sẽ cho người đến sửa lại một chút." Ở trước mặt Mộc Cẩn, Đông Phương Thước cũng không dùng thân phận Hoàng đế mà đối đãi luôn xưng là "Ta".

"Hoàng huynh không cần phiền toái như vậy, người cũng biết ta trước giờ luôn thích thanh tịnh." Mộc Cẩn cảm thấy tất cả vinh hoa phú quý chỉ là nhất thời, giàu có vốn dĩ cũng luôn không bù đắp được lòng người trống rỗng.

"Ta cũng đoán được người sẽ nói như vậy." Đông Phương Thước bắt đầu đi lắc đầu, Mộc Cẩn từ nhỏ đã không thích cùng ai tranh quyền đoạt lợi so với những huynh đệ khác là rất khác biệt nhưng cũng là hắn là người đối đãi chân thực nhất. "Đúng rồi, người cảm thấy Tiểu Chi Tử như thế nào?"

Mộc Cẩn có chút ngạc nhiên, "Tiểu Chi Tử? Ân." Trước mặt liền hiện lên một khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc, biểu cảm luôn đậm nhạt khiến cho người khác đều e ngại không dám đến gần, nhưng năng lại có lực hấp dẫn trí mạng thu hút người khác. Trong nhất thời, Mộc Cẩn cũng không biết nói gì cho tốt.

"Ha ha, Cẩn đệ không hài lòng về hắn sao? Ta là rất hài lòng, hôm qua cả ngày đánh cờ cùng hắn, tên tiểu thái giám này như vậy lại không cho ta một bàn thắng, ta bất quá chỉ nói một câu không hạ thủ lưu tình hắn liền thực sự một chút cũng không lưu tình. Ai, hại ta ở trước mặt Hải Đức không còn mặt mũi." Đông Phương Thước miệng luôn oán giận nhưng Mộc Cẩn lại nhìn ra trong mắt hắn lại giống như rất vui vẻ.

Hắn cùng chơi cờ? Mộc Cẩn không biết vì sao nhớ lại những ngón tay trắng nõn thon dài kia cầm lấy quân cờ, nhất định là thập phần đẹp mắt. Lại nhận ra ý nghĩ của mình có chút kỳ quái không khỏi bật cười.

"Cẩn đệ người là đang chê cười ta?" Đông Phương Thước, hiếm khi thấy Mộc Cẩn tươi cười nhất thời không đề ý, hắn nhất định lần sau phải thắng được Bạch Chi mới có thể cứu vãn tôn nghiêm của Hoàng đế. "Ta nhớ rõ kĩ nghệ của Cẩn đệ cũng vô cùng tốt, không biết nếu so cùng Tiểu Chi Tử là ai chơi tốt hơn? Chỉ là một câu tùy ý của hắn trong mắt Mộc Cẩn hiện lên tia sáng nhỏ.

Lúc Bạch Chi xong việc trở về liền thấy một cảnh tượng như bức tranh nữ kiều, mặt trời chiếu ngã về phía Tây, một gã nữ nam áo thuần trắng từ thể thân nhiên ngồi trước một bàn cờ, ánh nắng chiều tà nhu hòa rơi lên người hắn làm tà áo trắng trở nên một tầng màu vàng, như mực Trường Phong tùy ý mang trước ngực, toạ tựa như trù. Hắn chậm rãi ngẩng đầu hướng tới mình ôn nhu cười, trong phút chốc không khí xung quanh đều ngưng tụ làm hô hấp của năng có chút khó khăn.

Bạch Chi năng tự nhận là gặp qua vô số nữ nhân nhưng là cho dù nhóm ngôi sao nam ở hiện đại có ở đây cũng không bằng một nữ nam tử thoát tục trước mắt. "Vương gia, trời lạnh ngài nên vào trong đi thôi."

Khuôn mặt tươi cười của Mộc Cẩn có chút cứng đờ, có chút mất mát nhìn về phía bàn cờ. Bạch Chi sững sờ, đây đây là ý gì đây, năng lúc nào chọc nữ nam mất hứng vậy?

"Vương gia?" Nhỏ giọng kêu một tiếng, năng thực sự đoán không ra được tâm tư của Mộc Cẩn.

Có lẽ là do hân cũng hoàng huynh chơi cờ đã mệt quá đi. Nghĩ vậy Mộc Cẩn ngẩng đầu lên mỉm cười, "Àn, vào đi thôi."

Bạch Chi tiến đến gần chuẩn bị giúp hân đỡ dậy, khỏe mắt lơ đãng nhìn đến bàn cờ, nhất thời dừng động tác. Đây, đây không phải là ván cờ cuối mà hôm qua nàng và Đông Phương Thước chơi sao. Vì Đông Phương Thước thực sự là người quá mức kiên trì, một ván rồi một ván nữa, nàng rốt cuộc không còn kiên nhẫn, lấy thực lực chân chính làm cho toàn bộ quân của hân bị diệt không có chút cơ hội xoay chuyển ván cờ, đánh vỡ tâm tính muốn đánh tiếp của hân.

Nhưng hiện giờ vừa nhìn thấy, Bạch Chi kinh ngạc phát hiện ván cờ chết này cứ nhiên lại có điểm sống lại. Nguyên bản đã rời vào tự cực lại một lần nữa dấy lên hi vọng, không khỏi kinh ngạc nhìn về phía Mộc Cẩn.

Mộc Cẩn biết Bạch Chi chú ý tới ván cờ bất đồng này lại sang nhìn chăm chăm mình, thoáng thấy mặt có chút nóng, giống như tâm tính của bản thân bị nhìn thấu nhất thời có chút xấu hổ, "Àn, hoàng huynh lúc sáng sớm có đến cùng ta thảo luận một chút cho nên mới thử mang ván cờ này lên."

Bạch Chi không tự giác ngồi xuống nhìn một hồi lâu rốt cuộc cũng bình tĩnh đại ngộ, cận thần có chút sơ suất mà Ly vương cứ nhiên lại có thể mạnh mẽ ở thế công của nàng tìm được sơ hở, xoay chuyển thế cục, nàng là đột nhiên nhận ra Ly vương này thực không đơn giản.

"Vương gia, không bằng cùng tiểu nhân hoàn thành ván cờ này." Bạch Chi thực sự muốn nhìn ra thực lực của Ly vương.

Mộc Cẩn trong mắt hiện lên vui sướng, cười nhẹ, "Hào." không biết vì sao tâm tính của hân một chữ đều dựa vào Bạch Chi, loại cảm giác này rất kỳ quái.

"Vương gia, nếu như người thắng tiểu nhân liền sẽ đưa ngươi một lễ vật." Bạch Chi nhắc lên một quân cờ trắng, hạ xuống bàn cờ.

Mộc Cẩn hồi sững sốt, lễ vật, từ này cứ nhiên ngoài ý muốn có chút hấp dẫn.

"Hào."

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Công chúa làm khó dễ

Editor: Tiểu Du Du

Beta: ladyduong

"Chúc mừng vương gia, chúc mừng vương gia, vì thần thấy thân thể vương gia khôi phục vô cùng tốt, huyết mạch ở hai chân đã dần thông, nói không chừng, nói không chừng....." Lão ngự y quả thực không thể tin được, chính mình đã từng chẩn đoán, chân của vương gia, thực không có khả năng chữa khỏi đâu. Vậy mà bây giờ ...

Mộc Cẩn trên mặt lộ ra vui sướng, kỳ thật trong khoảng thời gian này, hân cũng rõ ràng cảm giác được hai chân biến hóa, nhưng là lại không dám ôm hy vọng quá lớn. Mỗi ngày ba bữa đều phải uống được Tiểu Chi Tử hãm, sau vài ngày, lại thay đổi một phương pháp trị liệu mới, Tiểu Chi Tử gọi đó là "Châm cứu."

"Đa tạ Lâm đại nhân." Mộc Cẩn cười nhẹ, kỳ thật bất luận kết quả như thế nào, hân đều có thể thân nhiên thừa nhận.

"Vì thần đi thông báo hoàng thượng, trước cáo lui." Lão ngự y chậm rãi lui đi ra ngoài. Trường Phong so với Mộc Cẩn càng cao hứng, "Vương gia, ta mang ngươi đi ra ngoài viện ngồi đi."

Tiểu Chi Tử nói, vương gia cần nhiều vận động, nhiều hô hấp điểm không khí mới mẻ. Thực sự nhìn không thấu này tiểu thái giám, trong đầu hân thực sự có nhiều ý tưởng cổ quái.

Cổng Mộc Cẩn đi tới trong viện, hôm nay thời tiết cũng phá lệ tốt, mặt trời tán ra tia nắng ấm áp, phơi nắng làm cho tâm tình sung sướng cực kỳ. Chỉ chốc lát sau, ngoài cửa lớn truyền đến tiếng động kỳ quái, giống như có cái gì bị lôi vào. Mộc Cẩn kỳ quái nhìn lại, liền thấy bóng dáng nhỏ gầy bận rộn, đang làm gì đó, "Trường Phong, đi giúp hân."

Trường Phong kỳ quái nhìn trước mắt thứ này. Bạch Chi làm một cái ghế dựa thật lớn, không đúng, lại không giống ghế dựa, ghế dựa này cứ nhiên có thể đi lại!

"Ngươi....." Trường Phong nghi hoặc nhìn Bạch Chi, chỉ thấy nàng cũng không ngẩng đầu lên, "Đem cái này mang vào đi."

Không sai, Bạch Chi y theo hiện đại xe lăn, làm cho công tượng làm một cái mộc chế thay y đi bộ. Tuy nói có hai cái bánh xe, nhưng cũng có thể di chuyển dễ dàng hơn so với hiện tại (công tượng = thợ làm tượng)

"Vương gia." Bạch Chi đối với Mộc Cẩn cười nhẹ, đưa ánh mắt hân hoan hướng kia đem kỳ lạ ghé dựa. Đây là hân muốn tặng cho mình lễ vật? Chính là liếc mắt một cái, Mộc Cẩn liền nhìn ra chỗ vi diệu trong đó, "cái này, là người làm?" Trong lời nói có hi vọng, có cảm động.

Bạch Chi nhìn Mộc Cẩn che dấu không được cảm xúc, trong lòng có loại cảm giác thỏa mãn khó hiểu, hân vẫn là có lúc biểu lộ cảm xúc ra bên ngoài, không phải sao.

Trường Phong vội đem Mộc Cẩn ngồi lên xe lăn, theo phương hướng mà Bạch Chi chỉ, Mộc Cẩn chậm rãi chuyển động hai bên bánh xe, xe lăn chậm rãi di động, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của hai người, nữ nam tử kia giống như trẻ con bình thường, tràn ngập tò mò, ở dưới ánh nắng ấm áp, không ngừng nghiên cứu, biểu tình phong phú, Bạch Chi lần đầu tiên cảm giác được, đó là một con người sinh động, nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt có thể khiến cho người ta vui mừng.

Mộc Cẩn không ngừng động tác, đi tới, lui về phía sau, xoay quanh, hân rốt cục có thể không cần dựa vào người khác mà vẫn có thể đi lại!

Nhìn bóng dáng khoáng hoạt kia, Trường Phong lần đầu tiên đối với Bạch Chi lộ ra nụ cười cảm kích, "Cảm ơn người." Thanh âm nhẹ nhàng truyền đến, Bạch Chi kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy hân chuyên chú nhìn người phía trước, vẻ mặt nhu hòa, không nghĩ tới nam nhân này, cũng có một mặt ôn nhu như vậy.

.....

"Vương gia, không bằng, đi ngự hoa viên đi một chút đi." Trường Phong có chút kỳ quái, từ Mộc Cẩn có được cái ghế dựa này, mỗi ngày đều ở Lạc Mai cung trong viện di chuyển thật lâu, nhưng lại không chịu đi ra ngoài.

Mộc Cẩn ngẩng đầu nhìn ánh nắng ấm áp, nhẹ giọng cười, duỗi cánh tay, hân không muốn đem lại phiền toái không cần thiết chi Tiểu Chi Tử. Kỳ thật, hân cũng là có điểm tư tâm, không muốn tài hoa của Tiểu Chi Tử bị người ngoài nhìn thấy. "Trường Phong, người vào phòng ta, đem cái hòm trên bàn mang tới đây."

"Dạ, vương gia."

Nhìn bóng dáng đang rời đi, Mộc Cẩn cúi đầu đến, nhìn cánh tay thon dài tinh tế, phản đáp lễ này, hân có thích hay không.

"Không tốt! Vương gia, vương gia!" Đúng lúc này, một cái thanh âm không hiền hòa truyền tới trong viện, Tiểu Lộ Tử hoang mang rối loạn thờ phỉ phò, "Vương gia, mau, nhanh đi cứu Tiểu Chi Tử."

Cái gì? Mộc Cẩn cảm thấy cả kinh.

.....

"Người cái nô tài, còn không quỳ xuống!" Một cung nữ kiêu ngạo chỉ vào mũi Bạch Chi kêu lên, mắt tròn to.

Bạch Chi hai tay bụng được, thản nhiên nhìn nàng, thể nhưng làm cho nàng nhất đẳng cung nữ có chút phát lạnh, ánh mắt của tiểu thái giám này, giống như có thể nhìn thấu hết thảy.

Chỉ thấy phía sau cung nữ đó chậm rãi đi lên đến một người ăn mặc thập phần đẹp đẽ quý giá, váy dài màu vàng phối hợp với viền đỏ, khuôn mặt trang điểm điểm lệ, cao ngạo như không khuất. Ánh mắt nàng hip lại, cười lạnh, "Bản công chúa kêu người quỳ, có nghe không?"

Cung quy của Dập quốc, cung nhân chỉ cần nhìn người hành lễ, trừ bỏ cung nhân phạm sai lầm mới cần quỳ xuống đất, Bạch Chi nàng ngay cả cha mẹ cũng chưa quỳ qua, bây giờ bắt nàng quỳ gối trước cô ta? Nực cười.

"Người!" Vinh quốc công chúa chưa từng bị người khác ngỗ nghịch như vậy, lập tức cái tát đánh qua, đánh nghiêng chén thóc trong tay Bạch Chi, làm toàn bộ nước thuốc đều hắt vào mặt Bạch Chi, hoàn hảo, không phải nóng, nhưng là cũng thập phần chặt vật.

Đối phương còn không hết giận, vươn tay liền hướng khuôn mặt của Bạch Chi đánh tới, lại bị nàng bắt lại.

"Người, nô tài lớn mặt!" Vinh quốc công chúa giãy cánh tay bị Bạch Chi bắt lấy ra, lui vài bước, quát

"Người tới, đánh cho ta!"

Lập tức có vài tên công công tiến lên, vừa muốn động thủ, chợt nghe thấy một thanh âm lo lắng truyền đến, "Dừng tay!"

Bạch Chi vừa quay đầu, liền thấy nam tử tuyệt mỹ ngồi xe lăn khấn trương tới, "Hoàng tử, đây là vì sao?" Mộc Cẩn đẩy xe lăn, chắn trước mặt Bạch Chi.

Vinh quốc công chúa khinh thường nhìn nam tử, tới vừa vặn: "Hừ, người còn biết bản cung là người hoàng tử, nhìn cung nhân của người không có quy củ, bản cung giúp người giáo huấn một chút, tránh ra!"

Không nghĩ tới Vinh quốc công chúa thô lỗ đến cực điểm, một cước đá vào xe lăn của Mộc Cẩn, Bạch Chi tay mất lạnh lẽo đỡ lấy, nhíu mày.

"Đánh cho ta!"

"Không cho phép đánh!" Mộc Cẩn bỗng to tiếng nói làm Bạch Chi kinh ngạc, hắn nói chuyện giọng điệu luôn nhu hòa như gió xuân, mà hiện tại, nàng lại nghe ra trong đó ẩn chứa tức giận.

Đám công công làm sao có thể nghe lời Ly vương nói, một gậy bổ xuống dưới, Bạch Chi đột nhiên bị một cổ mãnh lực kéo đi qua, gậy đó liền đánh trúng lưng của Ly vương.

"Người....." Bạch Chi có chút nhìn không thấu hắn, phong cách hành sự của Ly vương hắn cho đến nay, chính là bo bo giữ mình, không cùng bất luận kẻ nào xung đột, mà hiện tại, hắn cư nhiên ngỗ nghịch với Vinh quốc công chúa này.

Vinh quốc công chúa là thân sinh của thái hậu, tỷ tỷ ruột của đương kim hoàng thượng. Dập quốc chỉ còn duy nhất một vị công chúa chưa xuất giá, ở trong cung hưởng hết ưu đãi. Không cần phải nói, lần này nàng định là hướng về phía mình mà đến, có lẽ vẫn là thái hậu ở sau lưng chỉ điểm.

Mấy ngày trước đây thái y chẩn đoán ra Mộc Cẩn hai chân có chuyển biến tốt, xem ra thái hậu đã muốn ngồi không yên, nàng định không muốn Bạch Chi thật sự chữa khỏi Mộc Cẩn, cho nên Vinh quốc công chúa là đặc biệt tìm đến.

Mộc Cẩn nhất thời tái nhợt, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, một gậy kia thực đánh cho hắn có chút đầu óc choáng váng.

"Ta, sẽ không để cho người khác, thương tổn người." Hắn đã muốn liên lụy rất nhiều người, trước đây cung nhân cùng hắn thân cận, tất cả đều bỏ mạng oan uổng, mà lúc này đây, hắn nhất định phải bảo vệ tốt Tiểu Chi Tử!

Đám công công nhìn ý tứ trong mắt Vinh quốc công chúa, định đánh tiếp, chỉ thấy một trận gió thổi qua, hai gã công công phun ra một ngụm máu, bay đi ra ngoài, "A "

"Người! Làm càn, Trường Phong, người muốn làm phản?!" Vinh quốc công chúa hận đến nghiến răng, nàng còn muốn làm cho Ly vương bị thương chí tử, không nghĩ tới Trường Phong tốc độ nhanh như vậy, đến phá hư chuyện tốt của nàng!

Trường Phong nhìn Mộc Cẩn trên lưng bỗng tích, ánh mắt toát ra sát khí, chỉ nghe thương một tiếng, lợi kiếm ra khỏi vỏ.

"Trường Phong, dừng tay." Hắn muốn ngăn cản Trường Phong xúc động, nếu không, sự tình sẽ càng nháo càng lớn. "Ta không sao."

Trường Phong hai tay run run, hắn muốn một kiếm giết này nữ nhân, nhưng là, bây giờ còn chưa được.

"Đem tên nô tài không có mắt này bắt lại cho bản cung!" Vinh quốc công chúa thấy hắn không động tác, lập tức cười đắc ý, dù sao sau lưng nàng còn có thái hậu làm chỗ dựa, sợ cái gì!

Đúng lúc này, một bóng dáng màu vàng vội vàng tới, "Sao lại thế này?" Đông Phương Thước liếc mắt một cái liền thấy sắc mặt tái nhợt của Mộc Cẩn cùng vẻ mặt chật vật của Tiểu Chi Tử. Hải công công "Chặc chặc" hai tiếng, hiển nhiên là đau long cho ái đồ của mình.

Khí thế của Vinh quốc công chúa nhất thời biến mất, bởi vì nàng nhìn thấy ánh mắt như muốn ăn thịt người của Đông Phương Thước.

"Hoàng thượng, cầu nô tài này va chạm bản cung, bản cung đang định giáo huấn hắn." Vinh quốc công chúa chỉ vào vẻ mặt lạnh nhạt của tiểu công công, hắn dựa vào cái gì dám vi phạm mệnh lệnh của nàng.

"Nga? Thật là như vậy sao?"

Đông Phương Thước nở nụ cười, nhìn Vinh quốc công chúa sùng sốt, "Bản cung bất quá là có chuyện muốn cho này nô tài đi làm, nào biết nói hắn nói cái gì đi đưa thuốc cho Ly vương, như thế không nhìn bản cung, mới vừa rồi bảo hắn quý xuống, cư nhiên dám vi phạm mệnh không theo."

Bạch Chi ngẩng đầu lên cùng Đông Phương Thước đối diện. Tiểu thái giám này, không nghĩ tới lại quật cường như vậy, bất quá, Đông Phương Thước thật ra lại thích tính cách này, không sợ cường quyền sao, dám như vậy đối với Vinh quốc công chúa, trong hoàng cung này chỉ sợ chỉ có mỗi mình hắn.

"Là trẫm để cho hắn ở trong cung không cần hướng người khác quý xuống, như thế nào, chẳng lẽ là trẫm sai lầm rồi?"

Mọi người nhất thời kinh ngạc, hoàng thượng này, rõ ràng là bao che khuyết điểm a, ngay cả Bạch Chi chính mình cũng hơi giật mình.

"Hoàng thượng, người." Vinh quốc công chúa nhất thời không có mặt mũi, "Nhưng là hắn đối bản cung bất kính, hoàng thượng, nếu là không nghiêm trị này nô tài, bản cung làm sao trong cung sống yên?"

Hải công công tuy rằng không vui, nhưng là lấy đại cục suy nghĩ, nếu không khiển trách, công chúa bẩm báo thái hậu bên kia, thì mọi chuyện thật không dễ xử lý. Thật sâu nhìn thoáng qua Bạch Chi, Hải công công nói nhỏ vào tai Đông Phương.

"Nếu như vậy, Tiểu Chi Tử, người phải đóng cửa hối lỗi ba ngày, không cho phép ăn cơm." Đông Phương Thước cũng không muốn phạt nặng, Tiểu Chi Tử này rất hợp ý hắn. "Mặt khác, đem kia hai tên cầu nô tài dám can đảm thương tổn Ly vương, tha đi ra ngoài, đánh."

"Hoàng thượng, người không thể....." Vinh quốc công chúa nổi giận, liền ba ngày? Cái này cũng tính là trừng phạt, hơn nữa hai cái công công kia là nghe lệnh cho chính mình, Đông Phương Thước làm như vậy, không thể nghĩ ngờ là đánh vào mặt của nàng.

"Quân vô hí ngôn!" Đông Phương Thước ánh mắt chợt biến lãnh, nhìn Vinh quốc công chúa cắn giận từng mắt nhìn Bạch Chi cùng Mộc Cẩn.

Hải công công cho Bạch Chi một ánh mắt, nàng chậm rãi buông nam tử trong lòng ra, đối với Đông Phương Thước thì lễ, "Tiểu nhân cam nguyện bị phạt."

Mà Mộc Cẩn, thật sâu nhìn bóng dáng gầy yếu kia, hai tay không tự chủ nắm chặt

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ba ngày ba đêm

Editor: ladyduong

"Tiểu Chi Tử, người vào đi, người cần phải hào hào cẩn thận một chút." Hải công công có thâm ý khác nhìn Bạch Chi, hy vọng hắn đi vào từ đường, có thể hiểu rõ chuyện tình phát sinh hôm nay.

Bạch Chi gật đầu, rũ mắt xuống rồi đi vào.

Từ đường, thường là cho bọn thái giám và cung nữ phạm vào sai lầm, thậm chí là tàn phi là địa phương dùng để tĩnh tâm, này gian trong phòng chỉ có bốn phía là vách tường lạnh như băng, chính giữa là một tấm bảng cũ kĩ, mặt trên chữ viết mạnh mẽ hữu lực "Tĩnh Tự".

Trong gian phòng, ở chính giữa mặt sàn bày một khối bồ đoàn khô héo, Bạch Chi ở cạnh Hải công công nhìn chăm chú bình tĩnh đi đến, chỉ nghe phía sau đại môn "chi nha" một tiếng chậm rãi đóng lại, cho đến một tia ánh sáng cuối cùng biến mất, Bạch Chi chìm vào một mảnh yên tĩnh trong bóng tối.

Trong đầu lại hiện ra cảnh tượng Mộc Cẩn giúp nàng đỡ một gậy, nhớ tới lần đầu tiên ở lao lý, cách vách tao nhã tiếng ca, Mộc Cẩn người này, đối ai đều là như vậy ôn nhu. Nhưng là, như vậy tính cách, tuyệt đối sẽ cho hắn mang đến càng nhiều phiền toái. Hôm nay những người này, nàng Bạch Chi, nhất định sẽ làm bọn họ trả giá tương ứng thật lớn!

Không biết quý bao lâu, Bạch Chi chỉ cảm thấy chính mình đầu gối lạnh như băng chết lặng, "hà" một hơi, chỉ thấy màu trắng khói nhẹ phieu ra, "Thực lãnh." Nhịn không được hai tay ma sát bắt vào làm cánh tay, không biết Ly vương thương thế có nghiêm trọng không, kia hai cái thái giám, nhưng là một chút cũng không thù hạ lưu tình.

Ca, ngoài cửa truyền đến một tia thanh âm kỳ quái, Bạch Chi cảnh giác thối lui đến một bên, theo trong tay áo rút ra một phen chủy thủ, nàng không bài trừ kia Vinh quốc công chúa muốn giết người diệt khẩu.

Chỉ thấy đại môn rộng mở một cái khe hẹp, ánh sáng mờ lung chiếu tiến vào. Bạch Chi kinh ngạc phát hiện, đại môn này rất nặng, lúc này cư nhiên không có phát ra một chút thanh âm, xem ra đối phương là có chuẩn bị mà đến.

"Ai?!" Trường Phong mắt thấy một phen chói lọi chủy thủ hướng tới chính mình đánh úp, nghiêng đầu một cái liền tránh thoát, cảm cổ tay người nọ, "Tiểu thái giám người ra tay thật ngoan độc!"

Bạch Chi kinh ngạc buông chủy thủ, "Trường Phong, như thế nào là người?"

Trường Phong lạnh lùng hừ một tiếng, mang theo một cái giỏ từ ngoài cửa tiến vào, Bạch Chi lấy ra miếng vải trắng phía trên, là vài cái bánh bao thịt nóng hổi hấp.

"Là vương gia cho người mang đến?" Bạch Chi nhỏ giọng nói, đúng lúc này bụng không xứng hợp phát ra thanh âm cô lỗ cô lỗ, không khí nhất thời xấu hổ, cầm lấy một cái bánh bao cắn một ngụm.

Trường Phong không tự giác cười, mới vừa rồi bị đánh lén bỗng chốc tan thành mây khói.

"Nói này là cấm địa, vạn nhất để cho người khác phát hiện, sẽ gặp phiền toái." Bạch Chi có chút trách cứ hắn, lần này quả thật là nàng không có đem sự tình xử lý tốt, không thể làm phiền hà Mộc Cẩn. "Đúng rồi, vương gia thương thế nào."

Gặp Tiểu Chi Tử như vậy quan tâm Ly vương, Trường Phong sắc mặt dịu xuống. "Bị thương ngoài da, không có trở ngại." Kỳ thật, Mộc Cẩn lưng đã muốn xuất hiện vết xưng ứ, thậm chí còn có thể thấy một chút tơ máu, ngự y nói hoàn hảo chỉ cần bôi thuốc là được. Mộc Cẩn bữa tối cũng ăn không vô, tâm niệm Tiểu Chi Tử tuổi nhỏ, khẳng định chịu không nổi thừa tự lạnh như băng, còn muốn chịu đói, cho nên làm cho hắn vụng trộm đưa ăn đến, hơn nữa không cần lộ ra hắn thương thế.

Trường Phong theo trong lòng lấy ra một quyển sách, đặt ở trong tay Bạch Chi. "Nghe nói người yêu đọc sách."

"[Nội công tâm pháp]?" Bạch Chi kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhưng là trước mắt thế nào còn có bóng dáng Trường Phong, trên tay xuất hiện một vật gì

đó, mở ra thì thấy, là một tấm chắn. “Người này còn cẩn thận như vậy.” Chi là hấn không biết, Bạch Chi đã đem theo đồ trên người.

Ngoài cửa, áo trắng nam tử lẳng lặng tựa vào trên cửa, “Vương gia, cần phải đi.” Trường Phong cúi đầu đến nhẹ giọng ghé vào lỗ tai hấn nói.

“Ân.” Mộc Cẩn thân nhiên lên tiếng, nguyên lai, hấn luôn luôn đứng ở bên ngoài. “Tâm pháp đã đưa cho hấn chưa?”

“Dạ, vương gia, vì sao không đi vào?” Trường Phong cũng Mộc Cẩn, ở hoàng cung trên không bay vọt, hấn không biết vương gia suy nghĩ cái gì.

Gió thổi bay khiến tóc hấn có chút hỗn loạn, Mộc Cẩn từ từ nhắm hai mắt, chính là mỉm cười, cũng không trả lời hấn, “Trường Phong, vất vả ngươi.”

.....

“Luyện được thế nào?” Trường Phong đi vào, liền phát hiện Bạch Chi vẫn không nhúc nhích ngồi ở trên tấm đệm thiền, trước người mở ra [nội công tâm pháp].

Chậm rãi mở to mắt, “Ngươi như thế nào lại tới nữa?” Chi thấy hấn trong tay dẫn theo cái rỏ, ánh trắng theo cánh cửa chiếu vào, Bạch Chi thế này mới phát hiện, đã là buổi tối. Nàng dựa theo nội công tâm pháp Trường Phong đưa, theo buổi sáng bắt đầu luyện tập, không nghĩ tới, nhắm mắt một lúc, khi mở ra đã là trời tối.

Nàng liền như vậy ngồi cả một ngày, không hề hay biết?

Trường Phong chế trụ cổ tay nàng, lại phát hiện trong cơ thể nàng có một tia nội lực di động, trong ánh mắt lộ ra kinh ngạc, này tiểu thái giám, gần một ngày, có thể nắm giữ này bí quyết tâm pháp, này tư chất không khỏi rất cao !

Bạch Chi gạt gạt tay chân, lại phát hiện thân thể phá lệ thoải mái, này cổ nhân nội công quả thật khó luyện, cũng may, các đại huyết vị kinh mạch, đối với đã gặp qua là không quên được như Bạch Chi mà nói, bất quá là một bữa ăn sáng.

Mở ra trang thứ tư, “Nơi này ta không quá hiểu được, mỗi lần hơi thở chảy tới chỗ kinh mạch này, lại giống như bị ngăn chặn.” Bạch Chi chỉ vào trong đó một hàng tự, Trường Phong cúi đầu vừa thấy, cười kéo cánh tay Bạch Chi, chỉ nghe thấy “ca ca ca” ba tiếng, nàng chỉ cảm thấy sau lưng một trận đau nhức, rồi sau đó tự nhiên giống như toàn bộ gân cốt đều giãn ra mở bình thường.

“Này huyết vị ta đã giúp ngươi mở ra, ngươi thử lại đi.” Trường Phong mới vừa rồi giúp Bạch Chi đã thông thân thể nhất đại kinh mạch, nói như vậy, sơ học giả nếu muốn dựa vào chính mình đã thông kinh mạch này, phải muốn tốt nhất mấy tháng thời gian.

Bạch Chi ngồi ngay ngắn xuống dưới, thử đem khí vận từ đan điền đi lên, theo máu chậm rãi lưu động, ngăn lại mới vừa rồi bị Trường Phong điểm quá cái kia huyết vị, chỉ cảm thấy đến hơi thở thông suốt chảy qua, bất tri bất giác, hơi thở đã muốn ở toàn thân tuần hoàn một hồi.

Bốn phía nhất thời an tĩnh lại, Trường Phong lẳng lặng nhìn dung nhan tinh xảo kia, hấn không thể không thừa nhận, Bạch Chi này khuôn mặt làm cho người ta trăm xem không khỏi cảm thán. Này tiểu thái giám, quả thực không đơn giản, nhưng là hấn đã tra xét nhiều ngày, đúng là nửa điểm không ổn cũng không tìm ra, nay vương gia đối hấn thật là chiếu cố, nhưng lại muốn chính mình dạy hấn võ công, Trường Phong cảm thấy, vương gia tựa hồ đối này tiểu thái giám, có chút đặc biệt.

Ngoài cửa một gã nam tử lẳng lặng dựa vào, lắng nghe động tĩnh bên trong, khóe miệng không tự giác nổi lên một trận ôn nhu ý cười.

.....

“Hôm nay như thế nào?” Đối với Trường Phong đột nhiên xuất hiện, Bạch Chi đã thành thói quen, ngày mai sáng sớm nàng là có thể rời khỏi từ đường này. Trường Phong lại dò xét hơi thở Bạch Chi, không sai, nội lực từng bước ổn định.

“Chờ ngươi có nội lực nhất định, ta sẽ dạy ngươi kiếm pháp.” Nhiều người bảo hộ vương gia, hấn càng yên tâm.

Bạch Chi có chút kinh ngạc, tên mặt đen này tự nhiên chủ động dạy nàng võ công, là chủ ý chính hấn hay là do vương gia ý tứ? “Trường Phong, này hai ngày vương gia như thế nào?” Hấn uống thuốc đều mỗi ngày không? Châm cứu ngừng ba ngày, phía trước làm trị liệu thất bại trong gang tấc, còn muốn một lần nữa bắt đầu mới được. Bạch Chi không có phát hiện, chính mình nhưng lại đối Ly vương chuyện tình chậm rãi để bụng.

“Tốt hơn nhiều.” Chính là, hấn thường xuyên phát hiện, vương gia đối với bàn cờ kia ngăn người.

“Tiểu Chi Tử, ngươi rốt cuộc là loại người nào?” Trường Phong nhưng lại nhin không được hỏi, chỉ thấy Bạch Chi hơi hơi giương mắt, cười cười, “Bạch Chi.”

Nồng đậm lông mi vừa nhú, “Ta biết ngươi là Bạch Chi, vì sao trong cung không có ghi lại?” Trường Phong cảm thấy tiểu thái giám này thật sự là rất giáo hoạt.

“Bị đưa vào làm cung nhân Thanh Nguyệt, sẽ có ghi lại sao?” Phía trước bị đưa vào Thanh Nguyệt cung một đám cung nhân, tất cả đều ly kỳ từ vong, những người này tin tức không thể nghi ngờ bị một cái thế lực thần bí gạt bỏ, nếu không phải bắt được điểm này, Bạch Chi cũng sẽ không khẳng định chính mình là Thanh Nguyệt cung nhân, dù sao, nàng vẫn là mang tội thân, nhi nữ Vạn Phong. Khe khẽ thở dài, “Tóm lại, sẽ không làm hại các ngươi.”

.....

“Trường Phong, người đa nghi.” Về Lạc Mai cung trên đường, Mộc Cẩn có chút bất đắc dĩ ở Trường Phong bên tai nói xong.

“Vương gia, ta chỉ là sợ người tín nhiệm sai người.” Trường Phong vững vàng rơi xuống đất, đem Mộc Cẩn trên lưng vào phòng nội. Kỳ thật Trường Phong còn có chuyện gạt Mộc Cẩn, trước đây có rất nhiều người ở Lạc Mai, là bị hấn xử lý, bởi vì hấn phát hiện, là thái hậu xếp vào cơ sở ngầm.

Nhưng là vương gia quá mức thiện lương, dễ tin người, hấn không thể làm cho những người này thương tổn vương gia, lại không thể làm cho vương gia biết sự tình chân tướng, cho nên đều là âm thầm xuống tay. Duy Tiểu Chi Từ này, cứng mềm không ăn, hấn thấy không rõ.

“Ngày mai, chuẩn bị nhiều món ăn đi.” Bởi vì, Tiểu Chi Từ phải về đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tà mị nam tử

Editor: ladyduong

“Tiểu Chi Từ, ba ngày ngày, người có thể tỉnh ngộ ra được điều gì chưa?” Sáng sớm, Bạch Chi thấy được ánh mặt trời sau ba ngày bị phạt, Hải công công khẽ mỉm cười đẩy cửa. Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kia chậm rãi nâng lên, lạnh nhạt tự tin hai mắt đúng là như thế tao nhã, làm cho Hải công công thoáng chốc sững sờ, này Tiểu Chi Từ, giống như có cái gì bất đồng.

Bạch Chi chậm rãi đứng lên, vỗ vỗ trên đùi tro bụi, “Sur phó, ta hiểu được.”

Hải công công vòng quanh Bạch Chi dạo qua một vòng, “Không sai, không sai, sur phó ta không có nhìn lầm người.”

Bạch Chi biểu tình, làm cho Hải công công biết, chính mình lương khổ dụng tâm không có uổng phí. Thông qua chuyện này nhắc Bạch Chi, ở trong hoàng cung, chân chính trở thành năng hậu thuẫn chính là hoàng thượng, chỉ cần chính mình kiên định lập trường, trung tâm vì hoàng thượng làm việc, như vậy năng là có thể khỏi bị người khác tức hiếp.

“Mau trở về đi thôi, Ly vương điện hạ là thiết tình đối đãi với người, quá mấy ngày nữa chính là sinh thần của thái hậu, người cần phải hào hào biểu hiện.” Hải công công vui vẻ phát trần, thâm ý cười cười.

Sinh thần của Thái hậu? Kia chẳng phải là đi diện kiến cái lão yêu bà ngoan độc kia sao? Ngày đó nhất định là ngày chúng quan tranh thủ nịnh hót, Ly vương nếu lấy không ra một kiện thượng thọ lễ, nói không chừng lại đưa tới một lần lao ngục tai ương.

“Tiểu Chi Từ, đi thôi, Ly vương điện hạ chờ đâu!” Tiểu Lộ Từ kéo kéo tay áo Bạch Chi, “Đi, đi trước đem chính mình sửa sang lại một chút, người như vậy từ gặp điện hạ, quá thất lễ!” Ghét bỏ sờ cái mũi Tiểu Lộ Từ chỉ tới chỉ lui bộ quần áo chuyên dụng của từ đường.

“Đi, đừng quay đầu, nơi này, ta không muốn đến lần thứ hai!” Tiểu Lộ Từ đi như bay, Bạch Chi thế này mới phục hồi tinh thần lại, “Người chừng nào thì đi theo Hải công công?”

Tiểu Lộ Từ mặt ửng hồng lên, “Này vài lần người xảy ra ngoài chuyện ngoài ý muốn, ta làm đại ca như thế nào có thể khoanh tay đứng nhìn, Hải công công nói ta thông minh, làm cho ta về sau đi theo hấn, người nếu có chuyện gì liền lập tức thông tri hấn.”

Bạch Chi búng tỉnh đại ngộ, khó trách vài lần đều khéo như vậy, nguyên lai Hải công công sớm ở bên người nàng an bài cơ sở ngầm, như vậy cũng tốt.

Lạc Mai cung như trước như vậy thanh lịch thanh u, Bạch Chi vừa muốn khóa đi vào, đã bị Tiểu Lộ Từ ngăn cản, thấy hấn về mặt cẩn thận, định là có sự tình cùng với chính mình nói.

“Tiểu Chi Từ, người cũng nghe Hải công công nói, quá vài ngày là sinh thần thái hậu, người.....” Tiểu Lộ Từ hướng trước cửa nhìn xung quanh một chút, “Người cần phải hào hào chiếu cố điện hạ, trước đây mỗi lần thái hậu tổ chức thọ yến, Ly vương theo lễ đến dự, người sáng suốt đều biết thái hậu không muốn nhìn thấy Ly vương.”

.....

Trong viện, một cái bóng cô đơn ngồi trên xe lăn, nghe thấy động tĩnh, hấn chậm rãi quay đầu, trong mắt ánh lên tia sáng nhu hòa, bạc môi xinh đẹp khẽ nhếch, “Người đã trở lại.”

Không biết vì sao, Bạch Chi đột nhiên có loại cảm giác được về nhà, như vậy ấm áp. “Ân.” Cúi đầu nhìn một chút chính mình trên người ba ngày cũng chưa tắm rửa thay quần áo, nhất thời cảm thấy có điểm 囧, vừa muốn xoay người, lại nghe thấy thanh âm dễ nghe của Mộc Cẩn truyền đến, mang theo thân nhiên đau thương cùng tự trách, “Tiểu Chi, thực xin lỗi, ta, không có thể bảo vệ tốt người.”

Suy nghĩ lại nhớ tới cái kia trong phòng giam, Bạch Chi có thể khẳng định, Mộc Cẩn chưa bao giờ gặp qua Vạn Lâm, Vạn Lâm là nữ nhi của tướng quân, lần đầu tiên có cơ hội vào cung, liền lập tức vào đại lao. Đối với một người chưa từng tiếp xúc qua, Mộc Cẩn đều có thể quan tâm cùng thiết tình như vậy, “người tốt” Không phải một ngày là có thể dưỡng thành.

Trong lòng tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng là trên mặt cũng không tự chủ lộ ra mỉm cười, ngay tại lúc Mộc Cẩn vì nàng mà hứng chịu một đòn, bất tri bất giác, Bạch Chi đã muốn đổi hán buông xuống cảnh giác.

Lần đầu tiên, ba người vây quanh ở trên bàn ăn bữa tối, Bạch Chi phát hiện nguyên bản đồ ăn hôm nay cư nhiên gia tăng cả về số lượng lẫn hương vị, Mộc Cẩn kia ngón tay trắng nõn thon dài cầm chiếc đũa, chốc chốc lại gấp thịt bỏ vào trong bát của nàng, ánh mắt không nhìn về phía nàng, nhưng chính là khóe môi nhếch lên thân nhiên ý cười

Trưởng Phong trong lòng cũng là trăm ngàn tư vị, từ nhỏ đều là hán cùng vương gia hai người cùng nhau dùng bữa tại Lạc Mai cung lạnh lẽo này, nay hơn một người, đã có loại cảm giác kỳ lạ làm cho người ta trong lòng lạnh như băng cũng có một tia ấm áp.

Vào đêm, Bạch Chi rốt cục bỏ đi gánh nặng phải chịu trong ba ngày qua, thư thái ngâm ở giữa nước ấm. Trong thân thể có một tia nội lực luân chuyển, Bạch Chi rất rõ ràng cảm giác được chính mình biến hóa, thân thể này tựa hồ đi vài bước không còn thờ hồ hèn. Bạch Chi có chút kỳ quái, Vạn Lâm là nữ nhi tướng quân, nói như thế nào cũng phải có một chút quyền cước công phu, nhưng là lại cổ tình giống như tiểu thư mảnh mai yếu ớt bình thường, làm cho nàng không thể lý giải được.

Không biết có phải hay không chính mình ảo giác, nàng cảm thấy trước ngực mềm mại ngày càng phát ra trướng đại, cũng là, mười ba bốn tuổi nguyên bản chính là thời điểm thân thể phát triển nhanh nhất, có lẽ do lo lắng một chút, đem khóa ngực thả lỏng một chút.

Răng rắc, ngoài phòng một tia thanh âm thật nhỏ làm cho Bạch Chi đột nhiên ngừng lại rồi hô hấp, thính giác của nàng luôn luôn mẫn cảm. Rất nhanh mặc xong quần áo lao ra ngoài cửa, nhưng là bốn phía cũng là không ai. Cảnh giác đi đến trong viện, ánh trăng mờ ảo朦胧 lung, trên cây phía xa mơ hồ có thể thấy một đạo bóng đen.

“Ai?!” Một đạo ngân quang hiện lên, Bạch Chi theo trong tay áo bay ra một phen chùy thủ, bắn về phía trên cây kia cắt đứt bóng đen.

“Nữ nhân, thật sự có tài.” Thanh âm tràn ngập từ tính mị hoặc từ đỉnh truyền đến, một đôi giày màu đen tinh xảo hoa mỹ ở trên ngọn cây lắc lư, Bạch Chi hít mắt, nhìn kia nam tử đang dựa trên thân cây.

Ánh trăng nhu hòa chiếu vào nửa mặt đeo mặt nạ đẹp đẽ quý giá màu đen viền vàng, môi đỏ mọng quyến rũ khiêu khích vẽ ra một đường cong nghiền ngẫm. Một thân y phục màu đen, vài sợi tóc mềm mại theo gió phất qua gương mặt của người thần bí, cơ ngực kia trắng nõn rắn chắc hơi hơi rộng mở nội bào trung như ẩn như hiện, Bạch Chi chưa bao giờ gặp qua, lại có người thích hợp với màu đen như thế. Tà mị yêu nghiệt, nói chính là này nam tử đi.

“Người là ai? Còn có, ta là cung nhân nơi này.” Trên người nàng rõ ràng mặc cung phục thái giám, tuy rằng mặt mình thực dễ dàng làm cho người ta khả nghi, nàng đều không có tâm tư lo vấn đề này.

Chỉ nghe người nọ nhẹ giọng cười, thân hình chợt lóe bóng người đã không thấy tăm hơi, Bạch Chi trong lòng kinh ngạc, lại muốn biểu hiện trấn định. Đột nhiên, một cỗ khác loại mùi thơm ngát theo phía sau truyền đến, bên hông độ ẩm cực nóng làm cho Bạch Chi tâm tư nháy nửa nhịp.

“Nga? Cung nhân? Là nam hay là nữ, thử một lần liền biết.” Kia thanh âm dụ hoặc, bàn tay không an phận liền hướng tới ngực Bạch Chi đánh tới. Chỉ nghe ba một tiếng, Bạch Chi không lưu tình chút nào xoay người quăng người nọ một cái tát, thỉnh linh xảy ra động tác làm cho kia nam tử hơi hơi sùng sốt, tiếp theo giây lát liền phản ứng lại đây, ánh mắt nhất thời tỏ ra lo lắng, Bạch Chi chính là cười nhẹ, không nhìn đối phương lửa giận ngút trời.

“Nữ nhân, người cũng biết ta là ai?” Cuộc đời lần đầu tiên bị người ta cho bạt tai, nữ nhân này chán sống!

Bạch Chi bắt đầu hoài nghi chính mình có phải hay không xuống tay nhẹ, “Người là ai, cùng ta không quan hệ.”

Lời này vừa nói ra, một trận gió lạnh ghê rợn diện mà đến, lưng Bạch Chi rơi vào trong lòng tà mị nam tử, đối phương gắt gao đem chính hai tay mình giam cầm ở sau người, hai người kẻ sát thân thể làm cho Bạch Chi mặt ửng hồng lên, dù sao nàng cũng chưa bao giờ cùng nam tử thân cận như vậy, nhất thời thẹn quá thành giận, “Người, buông ra!”

Tàn nhẫn thanh âm làm cho tà mị nam tử áp chặt người thêm, hán cố ý cúi đầu ở xương quai xanh Bạch Chi phả hơi, “Ta cũng không biết trong cung thái giám trên người cũng sẽ mang theo mùi hoa.”

Hơi thở ấm áp phun ở trên da thịt mẫn cảm của Bạch Chi, Bạch Chi cắn răng, hận không thể bắn chết nam nhân lỗ mãng này.

“Dạ Lan, nhớ kỹ tên này, một cái tát hôm nay, ngày khác, ta chắc chắn gấp bội đòi lại.” Này ẩn ẩn sát khí nhưng lại làm cho Bạch Chi không khỏi toát ra mồ hôi lạnh, đột nhiên, xương quai xanh một trận đau nhức, này nam nhân, cư nhiên cần nàng!

“Trước lấy một chút lợi tức, chúng ta còn có thể gặp lại, nữ nhân.” Này hương vị trên người nữ nhân này, lại có điểm làm cho hán không nghĩ buông ra, bất quá, thời gian nhanh đến. Dạ Lan một phen đẩy Bạch Chi ra, liền như vậy biến mất giữa đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Thân phận bại lộ

Editor: ladyduong

“Tiểu Chi, ngươi có tâm sự?” Mộc Cẩn nhẹ nhàng buông một viên quân cờ, nâng mắt khuôn mặt nhỏ nhắn tinh mỹ có chút ngây người kia, khẽ cười nói.

Bạch Chi tay run lên, quân cờ đen liền rơi xuống trên bàn cờ, lúc này mới phát hiện, quân đen của chính mình đã bị quân trắng của Mộc Cẩn vây quanh. Hắc tử, màu đen, trước mắt lại hiện ra cái mặt nạ màu đen viền vàng kia, không khỏi nhướng mày, “Ài, ta thua.”

Mộc Cẩn có chút lo lắng vươn tay, mu bàn tay lạnh lẽo dán trên trán Bạch Chi “Có phải hay không sinh bệnh.”

Trong phút chốc, Bạch Chi giống như điện giật lui lui về sau, nhất thời thất thần, trên trán còn lưu giữ mùi hoa son chi, này hương vị này giống như trên người nam nhân lỗ mũi tôi qua mùi hương thơm ngát làm cho người ta thoải mái hơn.

“Tôi hôm qua không ngủ ngon.” Kỳ thật căn bản là không ngủ, người kia rốt cuộc là ai, có cái mục đích gì, hẳn cứ nhiên nhận định chính mình là nữ tử, hơn nữa có thể thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở trong hoàng cung. Bạch Chi nhìn thoáng qua khuôn mặt tuấn tú đối diện, chỉ cảm thấy trong lòng có loại cảm giác kỳ quái, còn nói không được, bị Mộc Cẩn nhìn hồi lâu liền không tự giác khản trương “Ta đi cấp vương gia chuẩn bị thi châm.” Dứt lời, cũng không quay đầu lại ly khai phòng ở.

Mộc Cẩn nhìn Bạch Chi kia bộ dáng kích động, chẳng lẽ chính mình làm sai cái gì?

Trong viện truyền đến một ít thanh âm kỳ quái, Bạch Chi chậm rãi đi qua đi, phát hiện Trường Phong đang ở bên cạnh ao luyện kiếm, tuấn lãng nam tử này luyện kiếm cứ nhiên lại có phong thái như thế, kia ánh mắt sắc bén, chiêu số mạnh mẽ hữu lực, vững vàng bộ pháp, Bạch Chi tán dương gật đầu.

“Như thế nào, muốn học sao?” Trường Phong nhìn chăm chăm kiếm, chỉ nghe “thương” một tiếng, thân kiếm vào vỏ.

Hỏi nàng? “Bán nguyệt sau, ta lại học.” Tuy rằng đã muốn bắt đầu luyện nội công tâm pháp, nhưng là Bạch Chi cảm thấy chính mình còn không có thể điều hòa khí tức trong cơ thể, nghe nói kiếm pháp này cùng với nội lực kết hợp làm một, nàng tưởng, chỉ cần tiếp qua bán nguyệt là có thể. (Bán nguyệt ở đây đại khái là thời điểm vầng trăng khuyết)

Trường Phong hơi hơi nhíu mày, này tiểu thái giám hiểu chính mình muốn làm cái gì, làm việc có kế hoạch, điểm ấy hẳn thực thương thức.

“Đúng rồi, Trường Phong, ngươi hẳn đã nghe qua người tên Dạ Lan?” Người tập võ, tin tức hẳn là linh thông.

Nào biết, Trường Phong tay nắm kiếm trở nên căng thẳng, biểu tình chợt biến lãnh, “Ai nói cho có người này?” Kia thanh âm, giống như Bạch Chi đã làm sai chuyện tình gì.

“Nghe người trong cung ta nói.” Nàng phải suy nghĩ tốt một chút, mới có thể quyết định muốn hay không đem chuyện tình tới hôm qua nói cho Trường Phong.

“Hừ.” Trường Phong lạnh lùng “hừ” một tiếng, “Hắn là Dạ cung Ma quân, triều đình ngày ngày đều muốn mượn sức hắn. Tiểu Chi, nếu là ngày sau gặp hắn, trăm ngàn không cần chọc hắn, nếu không sẽ có đại phiền toái.”

Bạch Chi không tự giác thân thể run lên, tới hôm qua đã muốn chọc. Xem phản ứng này của Trường Phong, người này nhất định là có cừu tất báo, chính mình thân phận bị hắn vạch trần, mặt sau sẽ phát sinh sự tình gì, Bạch Chi không khỏi lâm vào một trận trầm tư.

“Ba ngày sau sinh thân thái hậu, Ma quân cũng sẽ đi.” Trường Phong nói những lời này không thể nghi ngờ là quảng cho nàng một trái bom, Bạch Chi ý niệm đầu tiên xuất hiện trong đầu chính là, xuất cung! Nhưng là, một khuôn mặt đẹp như ngọc lại hiện lên trong đầu, Bạch Chi bình tĩnh suy nghĩ, Dạ Lan, người như như hắn, chắc chắn lựa chọn cái phương thức khác đến tra tấn chính mình, nếu không người này cũng quá không thú vị.

Vào đêm, một loạt ngân châm dài ngắn không đồng nhất lẳng lặng nằm ở trên mặt bàn, trên giường nam tử khóe miệng luôn lộ vẻ thần nhiên cười, Bạch Chi cúi đầu, đều có thể cảm giác được kia nhu hòa nhìn chăm chú, vẫn nhắc nhở chính mình hiện tại là thân phận công công, chậm rãi tâm cũng liền tĩnh.

Mộc Cẩn rút đi quần dài, hai chân thon dài liền hiện ra ở trước mắt, nếu là ở cổ đại, nữ tử đứng đắn nhìn thấy da thịt nam tử, chắc chắn mặt đỏ tím đập, nhưng là Bạch Chi ở hiện đại bởi lợi nhìn thấy người người mặc quần đùi nam bó sát, kia so với cái này càng mạnh gấp trăm lần, hiện tại tự nhiên là khí định thần nhàn, đương nhiên, nếu có thể xem nhẹ gương mặt khuynh thành kia nửa ngày nhìn chăm chăm không có ly khai khỏi tầm mắt thì tốt rồi.

“Vương gia, trên mặt ta có cái gì?” Bạch Chi đều có điểm bắt đầu hoài nghi, Mộc Cẩn có hay không có vấn đề.

“Ta chỉ là cảm thấy, nếu ở ngoài cung, Tiểu Chi định có thể mê đảo ngàn vạn cô gái.” Mộc Cẩn ôn nhu cười, đột nhiên phát hiện đã đụng đến chỗ thương tâm của Bạch Chi, cuống quýt giải thích, “Tiểu Chi, ý tứ của ta là, Tiểu Chi bộ dạng vô cùng tốt.”

Bạch Chi nhin cười ý, xem ra hẳn là nghĩ đến chính mình bởi vì thân phận công công mà tự ti, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ thú vị, nhỏ xuống cây ngân châm cuối cùng liền xoay người không hề nhìn hắn, yên lặng đi ra ngoài.

“Tiểu Chi.” Mộc Cẩn khần trương la lên nhìn bóng dáng thương tâm đang rời đi, trong lúc nhất thời cảm thấy chính mình thật sự là quá thất lễ, không có lo lắng nghĩ đến cảm thụ của Bạch Chi.

Trong bồn tắm, Bạch Chi tóc dài rối tung xõa trên gương mặt, nghĩ đến bộ dáng khần trương của Mộc Cẩn thật buồn cười, chính mình có phải hay không tà ác, thích xem bộ dáng rối rắm của mỹ nam.

Bùm! Bên ngoài truyền đến thanh âm kỳ quái, hình như là cái ao bên kia, từ khi có nội lực Bạch Chi thính giác so với trước kia càng thêm mẫn cảm, hoá tốc đứng dậy mặc quần áo, đẩy cửa ra hướng tới trong viện chạy đi, chỉ thấy trong ao lớn như vậy đang dập dờn gợn sóng, bên cạnh ao kia là chiếc xe lăn bị đổ, một chút màu trắng nổi lên, Bạch Chi trong lòng lộp bộp một chút, bất chấp nhảy vào trong ao liền kích khởi một trận bọt nước.

Mộc Cẩn ở trong nước dần dần mất đi khí lực, trước mắt mông lung một mảnh, hắn nguyên bản muốn đi tới phòng Tiểu Chi xin lỗi, ngồi ở ghế trên lại giống như có người ở sau lưng đẩy hắn một phen. Lần này thật sự muốn chết sao? Nhưng là hắn, hắn không thể chết được, nếu hắn ở trong cung chính mình chết đi, Tiểu Chi cùng Trường Phong sẽ bị định tội, hắn tuyệt không có thể lại liên lụy bọn họ.

Không biết là lấy khí lực từ đâu, Mộc Cẩn ở trong nước lại đứng lên, gian nan mở mắt ra, giống như thấy có người nhảy vào trong nước, là Trường Phong sao? Mộc Cẩn trong lòng lại dấy lên hy vọng.

Cổ tay bị dùng sức túm trụ, người nọ nâng thân thể của chính mình chậm rãi hướng về phía trước di động đi, tóc dài màu đen ở trong nước giống như tơ lụa bình thường tản ra, lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ tinh xảo, lông mi thanh nhiên khinh khóa, khuôn miệng nhỏ nhắn đỏ hồng mím chặt, Mộc Cẩn lẳng lặng nhìn một màn trước mắt, là tiên nữ tới cứu hắn sao.

“Khụ khụ!” Bạch Chi dùng sức đem Mộc Cẩn mang lên bờ, khần trương vỗ hắn phía sau lưng, cho đến khi hắn nhả ra một ngụm nước lớn. “Vương gia, người không sao chứ?”

Mộc Cẩn từng ngụm từng ngụm hô hấp không khí, dùng tay áo một chút trên mặt chặt vật, “Ta không.....” Quay đầu lại đây, tầm mắt nhất thời dừng lại, bốn phía lâm vào một trận trầm mặc.

Chỉ thấy dưới ánh trăng nữ tử tóc dài ướt át, đôi mắt ngập nước, mũi nhỏ khéo léo đáng yêu, miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng thờ phỉ phò, một thân màu trắng bạc linh lung mềm mại, cổ áo lộ ra xương quai xanh tinh xảo, xinh đẹp như một tinh linh.

Bạch Chi ý thức được không thích hợp, cúi đầu đến, không khỏi hít ngụm khí lạnh, nàng mới vừa rồi vội vàng quên khóa ngực, giờ phút này chính mình thân phận nữ tử đã muốn lộ không thể nghi ngờ.

“Tiểu Chi, người.....” Giờ phút này không thể diễn tả bằng ngôn từ Mộc Cẩn trong lòng rung động, cho tới nay đứng ở bên người hắn, uy hấn uống được, chăm chú cho hắn, cư nhiên là một nữ tử! Nàng thậm chí còn gấp qua da thịt chính mình! Nghĩ đến đây, Mộc Cẩn khuôn mặt tuấn tú hồng đỏ, tim đập chưa bao giờ nhanh như vậy, loại cảm giác này, giống như lạnh lẽo trong lòng đột nhiên dấy lên một tia hỏa diễm, có loại ngọt ngào lan tràn, không khỏi tựa đầu phớt đến một bên, không khí quý dị mà vi diệu.

Bạch Chi lờ lợ kéo cổ áo, đột nhiên nghĩ tới cái gì, “Vương gia, người làm sao có thể ngã đến trong nước đi?” Nàng làm xe lăn hắn là thực vững vàng, chẳng lẽ nói..... Trong đầu đột nhiên hiện ra Tiểu Lộ Từ kia một câu, “Trước đây mỗi lần thái hậu tổ chức thọ yến, Ly vương đều không khỏi chịu thiệt thòi.”

“Ta.....” Mộc Cẩn đã muốn không biết nói cái gì cho phải, tay không tự giác đỡ thân mình.

“Trường Phong đâu? Vì sao hắn không có canh giữ ở trong cung?” Đây Trường Phong, hôm qua làm cho cái nam tử lỗ mãng kia trà trộn vào còn chưa tỉnh, hôm nay cư nhiên ra làm ra sai lầm lớn như vậy, nếu không nàng, Mộc Cẩn lần này thật sự chết ở Lạc Mai cung.

Than nhẹ một hơi, sự tình đã muốn đã xảy ra, Bạch Chi không thể không nhận. Chậm rãi vươn tay đi đem Mộc Cẩn giúp đỡ đứng lên, “Vương gia, ta mang người trở về thay quần áo.”

Nào biết, Mộc Cẩn đột nhiên thu hồi cánh tay, “Ta, ta chính mình đến.” Hắn hiện tại đã biết Bạch Chi thân phận nữ nhi, như thế nào còn có thể lại làm cho nàng hầu hạ.

Im lặng phòng trong, bầu không khí tràn ngập một loại xấu hổ, Bạch Chi đơn giản vì Mộc Cẩn hạ mệnh, “Vương gia, hai chân của người bị nước đá kích thích, này hai ngày sẽ xuất hiện đau đớn, phải nằm trên giường nghỉ ngơi điều trị mấy ngày.” Thái hậu thọ yến, không đi cũng thế.

“Ân.” Mộc Cẩn thanh nhiên lên tiếng, cũng là không có giương mắt xem nàng.

Bạch Chi chỉ cảm thấy trong lòng cứng lại, hắn đang trách chính mình lừa hắn? Qua thật lâu sau, Bạch Chi thanh nhiên mở miệng, “Kỳ thật ta là nhi nữ của Vạn Phong, Vạn Lâm.”

Mộc Cẩn kinh ngạc ngẩng đầu lên, nàng chính là Vạn Lâm? Tiểu cô nương ngày đó bị nhốt tại gian ngục cách vách đó sao? Ngày đó được Trường Phong cứu ra, nghe nói Vạn Lâm bị chết cháy ở lao ngục, Mộc Cẩn tự trách một trận, hơn nữa còn trách cứ Trường Phong vì sao không có đem nàng cùng nhau cứu ra, không nghĩ tới, nàng còn sống.

“Người ở lại trong cung, là vì tìm kiếm manh mối?” Hắn cũng không tin tưởng, Vạn tướng quân thông đồng với địch bán nước.

Bạch Chi gật gật đầu.

“Không bằng, ta làm cho vương huynh giúp ngươi.....”

“Vương gia, chuyện tình cha ta cũng không dễ dàng là có thể giải quyết.” Tâm tư của nàng chủ yếu cũng không phải là vì Vạn phong điều tra chân tướng, nàng còn muốn dựa vào Đông Phương Thuộc tới tìm Bạch Hân.

Quả thật, nay trong triều mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, cho dù hoàng huynh biết Vạn tướng quân là vô tội, cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở: “Lâm nhi, ngươi là nữ nhi ở trong hoàng cung, quá mức nguy hiểm.”

Bạch Chi lạnh nhạt cười, “Ta là Bạch Chi bên người vương gia, Bạch Chi, chính là Bạch Chi tiểu thái giám.”

Mộc Cẩn không thể không một lần nữa xem kỹ nữ tử trước mắt này, kia trong mắt lóe ra kiên định, thật sâu đọng vào tâm hần.

“Hào, Tiểu Chi.” Mộc Cẩn trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

Bạch Chi mỉm cười, kia tinh thuần tốt đẹp, rơi lọt vào trong mắt nam tử, đúng là như thế, không gì sánh kịp.....

Editor: Ôi trời cái văn án đọc mà cho người ta hiểu lầm dã man, ta cảm thấy nhiều người sẽ bị cái văn án này nó lừa mà thương tâm. Kì thật cuối cùng Bạch Chi lấy Dạ Lan còn về phần hần không chỉ là Dạ cung ma quân mà còn có một thân phận khác mọi người đọc đi rồi sẽ biết. Hô Hô

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Dạ cung Ma quân

Editor: Tiểu Du Du

Beta: ladyduong

Phanh! Sáng sầm, trong viện truyền đến một trận tiếng nổ mạnh, Bạch Chi liền thấy một phen cảnh tượng như vậy.

Trường Phong ở trong sân nhanh chóng vung trường kiếm, chiêu thức kia tràn ngập sát khí, cho thấy tâm tình hần hiện tại có bao nhiêu phần nộ, dưới loại tình huống này, vẫn là không cần để ý đến hần tốt hơn.

"Hừ." Trường Phong lạnh lùng thu kiếm, nhìn phía Bạch Chi đã muốn xoay người.

Bạch Chi dừng lại thân hình, khề thờ dài, "Trường Phong, chuyện của vương gia lần này là ngoài ý muốn, không liên quan đến ngươi." Không cần đoán nàng cũng biết, Trường Phong giận chính bản thân sơ suất để cho những người đó thừa cơ gây chuyện.

Nào biết, hần cúi đầu, hai tay nắm chặt, gân xanh nổi lên, thế nhưng hần nghiêm mặt xoay người trở về phòng. Bạch Chi nhướn mi, lẳng lặng nhìn hần cầm một cái hòm màu đỏ đi tới.

"Vinh quốc công chúa khinh người quá đáng!" Trường Phong trên người còn mang theo sát khí, Bạch Chi mở hòm kia ra thấy, cư nhiên là một pho tượng ngọc đã vỡ thành nhiều mảnh nhỏ.

"Đây là đồ hoàng thượng vì vương gia chuẩn bị, ngày mai sinh thần của thái hậu sẽ không làm cho vương gia mất mặt, nào ngờ ta vừa ra khỏi ngự thư phòng liền gặp Vinh quốc công chúa, bị nàng đụng phải một, còn vu cáo ta đối với nàng bất kính! Nếu không phải ta quá mức xúc động cùng thị vệ bên người nàng đánh, nhất định kịp trở về, vương gia sẽ không ....." Trường Phong tức giận đến nghiến răng, hần thậm chí đã hoài nghi là Vinh quốc công chúa tìm người hạ thủ.

Bạch Chi bắt đầu lắc đầu, Trường Phong này tính tình quá ngay thẳng. "Ngày mai vương gia sẽ không đi." Bạch Chi vuốt kia mấy khối ngọc, xúc cảm lạnh lẽo, trong sáng xanh biếc, quả thật là mỹ ngọc thượng đẳng.

"Cho dù vương gia muốn đi, ta cũng không cho!"

Bạch Chi đem nhìn cái hòm, suy tư một lát, "Tuy rằng vương gia không đi, nhưng phần lễ này, vẫn phải đưa." Nàng cho Trường Phong một ánh mắt yên tâm, rồi cầm cái hòm biến mất ở sân cửa.

.....

"Tiểu Chi Tử, người ngươi muốn ta đã cho người tìm đến đây." Hải công công hí híp mắt, dẫn một gã chamberlain đi tới trước mặt Bạch Chi. "Vị này là Tà sư phó."

"Tạ sư phó." Bạch Chi mỉm cười, mở ra hòm xuất ra một khối ngọc, "Phiền toái Tạ sư phó. Tạ sư phó lần đầu tiên nhìn tiểu công công xinh đẹp như vậy, nhất thời thất thần trong nháy mắt."

"Khụ khụ." Hải công công ho khan vài tiếng, "Lão Tạ a, đây chính là đồ đệ của tạp gia, lần này người phải toàn lực giúp đỡ a."

Tạ sư phó rốt cục phục hồi tinh thần lại, xấu hổ cười cười, nghĩ rằng chính mình một đồng tuổi, như thế nào còn có thể nhìn chăm chăm một công công lâu như vậy, thật sự là càng sống càng thụt lùi. "Tiểu công công, yên tâm đi, ta nhất định làm cho người tốt nhất!"

"Người có nghe nói không, ngày mai đại thọ thái hậu, Dạ cung cung chủ cũng tới đấy!" Đi ngang qua ngự hoa viên, chợt nghe gặp vài cung nữ nhàn hạ nghị luận cái gì. "A!" Một cung nữ khác thốt chói tai làm Bạch Chi hoảng sợ, làm gì mà kích động như vậy a.

"Người nói là Dạ cung Ma quân? Trời a, hàng năm cung đình đại sự, dùng mọi cách mời hấn cũng không đến, lần này làm sao lại đến đâu?" Đây cung nữ trên mặt toát ra vẻ háo sắc, tươi cười.

"Có lẽ là triều đình dùng thành ý đã động hấn, phải biết rằng, Dạ cung thế lực trải rộng thiên hạ, nếu hấn đem tài cán giúp sức vì triều đình, như vậy Dập quốc chúng ta ở trong tứ quốc địa vị sẽ không giống như trước đâu! Hơn nữa, nghe nói, Ma quân bộ dạng cực kỳ tuấn mỹ." Kia tiểu cung nữ nói xong khuôn mặt cũng đỏ lên một chút.

Tuấn mỹ? Vẫn là dung từ "tà khí" để hình dung có vẻ đúng hơn. Mặt Bạch Chi không chút thay đổi nhìn các nàng một cái, không muốn nghe các nàng nói tiếp, miễn cho nhớ tới cái nam nhân lỗ mãng kia.

.....

Đến ngày, hoàng cung Dập quốc giăng đèn kết hoa, đồ cổ trân phẩm, kỳ hoa dị thảo đều đem vào trang trí làm cho cung điện tăng thêm vài phần xuân sắc.

"Tạ sư phó, đồ của ta đã làm xong chưa?" Sáng sớm Bạch Chi đến viện của Tạ sư phó, nào ngờ, không có thấy người nào ở đó.

"Tạ sư phó? Tạ sư phó?" Bạch Chi gõ gõ cửa, nhưng lại không có người trả lời, đẩy cửa đi vào, thế nhưng phát hiện Tạ sư phó đang ghé vào mặt bàn mà ngủ, bên chân còn có vài bình rượu.

Nguy rồi! Bạch Chi chạy nhanh đi qua đánh thức hấn, "Tạ sư phó, đồ của ta đâu?"

"Ân? Ta, ta như thế nào lại ngủ?" Tạ công công thanh tỉnh, mang vẻ mặt không hiểu, hấn nhớ rõ tối hôm qua Tiểu Bỉnh Từ mang theo mấy bình rượu ngon đến, hấn nghe mùi rất thơm, liền uống mấy chén, tại sao lại lăn ra ngủ a?

Tiểu Bỉnh Từ? Chính là tiểu thái giám ngày đó bị Lệ phi trừng phạt, xem ra hấn là hướng về phía mình đến.

"Này, bây giờ làm sao, tối hôm qua ta còn chưa có làm xong đâu." Tạ sư phó nóng nảy, hấn cư nhiên say rượu hồng việc!

Bạch Chi lại bình tĩnh vô cùng, "Tạ sư phó, không bằng như vậy....."

.....

Thẳng đến chạng vạng, Bạch Chi trong lòng ôm một cái hòm màu đỏ theo tạ sư phó từ trong viện đi ra, lại phát hiện trong cung kỳ quái, tựa hồ, ngay cả cung nhân cũng không thấy.

"Nhanh chút, đến đây, đến đây!" Hai gã cung nữ hoang mang rối loạn lướt nhanh qua Bạch Chi. Nghỉ hoặc đi theo, chỉ thấy trước cửa cung Thừa Ân, chật ních cung nữ và thái giám, bọn họ hưng phấn mà hướng cửa cung nhìn xung quanh, Bạch Chi lặng lẽ đứng ở góc sáng sủa, thấy kia một đội hắc y nam tử khí thế mười phần đi đến, đằng sau cư nhiên có nhuyễn kiệu, các loại da thú phủ thành tháp tử thượng dày, phía trên có một gã nam tử.

Chỉ thấy tay hấn trắng nõn, cầm một bầu rượu thập phần tinh xảo, đẹp để quý giá, mặt nạ màu đen kêu gọi, bạc môi lãnh khốc ý cười, Bạch Chi trong đầu oanh một tiếng, là hấn! Dạ Lan!

Áo choàng rộng thùng thình, rộng mở cổ áo, xương quai xanh tinh mỹ cùng cực dụ hoặc, nuốt một ngụm rượu xuống, yết hầu chậm rãi chuyển động, trí mạng hấp dẫn.

Ánh mắt sắc bén như chim ưng của hấn bắn thẳng tắp về phía Bạch Chi, Dạ Lan không để ý ánh mắt sùng bái của mọi người, vươn ngón tay trái, nhẹ nhàng đặt ở trên môi, đối với tà mị cười Bạch Chi, động tác này, coi như nhắc nhở nàng, quản miệng mình cho tốt, nếu không.....

"Trời a! Làm sao bây giờ, ta mau hô hấp không được! Dạ cung cung chủ rất nam tính a!" Gần đó một gã tiểu thái giám kêu lên, ý tứ ái muội không rõ trong lời nói, thẹn thùng nhưng lại làm cho Bạch Chi nhìn không được làm cái động tác nôn mửa, này động tác nhỏ cũng là không có thể tránh được ánh mắt Dạ Lan.

Dạ Lan nhẹ nhàng mà giật giật bạc môi, Bạch Chi cho hấn một nhìn xem thường, nàng rõ ràng thấy hấn nói ba chữ "Tiểu mèo hoang".

Đại yến xa hoa, vị trí của Dạ Lan ngay phía dưới Đông Phương Thước, có thể thấy được triều đình đối với Dạ cung cung chủ coi trọng. Hơn nữa phía

sau hần, hai gã hắc y nam tử thẳng tắp đứng, kia ả ả sát khí, làm cho người ta nhìn thấy mà sợ.

Rất nhiều người kinh ngạc phát hiện, Dạ cung cung chủ, thể lực trải rộng thiên hạ, cư nhiên tuổi trẻ như thế, tuy rằng đội mặt nạ, nhưng với một thân khi độ kia, chắc hẳn dưới lớp mặt nạ là một khuôn mặt tuấn mỹ vô song.

Yến hội còn không có bắt đầu, Vinh quốc công chúa đã nhìn chằm chằm nam tử đối diện tà mị đến cực điểm kia, ánh mắt đều chuyển không ra.

"Tiểu Hà, ngươi nói bản cung hôm nay trang dung như thế nào." Vinh quốc công chúa nhỏ giọng hỏi nhất đẳng cung nữ bên người.

"Công chúa hôm nay xinh đẹp động lòng người, ở đây không ai có thể so với bà công chúa." Cung nữ này công phu vuốt mông ngựa đã luyện tới thập phần lưu loát.

Vinh quốc công chúa cao quý cười, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người đi đến phía nam tử đối diện."Ma quân đại giá quang lâm hoàng cung Dạ quốc, thật sự là vẻ vang cho kẻ hèn này." thanh âm ngọt ngào so với ngày thường kiều ngạo ương ngạnh thật giống như là hai người khác biệt.

Dạ Lan miễn cưỡng ngẩng đầu lên, nhìn Vinh quốc công chúa,"Nói tiếp."

"....." Vinh quốc công chúa nhất thời sững sốt, ánh mắt chung quanh đều tụ tập ở trên người nàng, tươi cười trên mặt cứng đờ, mọi người đều nói Ma quân không dễ chọc, không nghĩ tới cư nhiên ngay cả công chúa như nàng cũng không nề tình.

"Ha ha ha, Dạ cung cung chủ tức giận." Trên đài vang lên vài tiếng to rõ vỗ tay, Đông Phương Thuốc một thân hoàng bào, phong thái sáng láng đi ra, một màn mới vừa rồi hẳn thấy rõ ràng, thấy Vinh quốc công chúa kinh ngạc, tâm tình thật sự là vô cùng vui sướng.

Theo sau đi ra thái hậu một thân ánh vàng, rực rỡ châu báu trang sức, uy nghiêm tôn quý ngồi ở phía bên người hoàng đế, ánh mắt sắc bén của nàng quét qua Vinh quốc công chúa một chút, liền hiện lãnh nhìn nam tử thân bí phía dưới đài kia.

Mấy năm qua triều đình tìm mọn sức Dạ cung, nay thật vất vả đưa hần mời đến, cũng không thể để cho bất luận kẻ nào làm hỏng đại sự."Vinh quốc công chúa không hiểu chuyện, làm mất nhã hứng của Ma quân đại nhân, mong Ma quân bao dung." Thái hậu tuy nói đã năm mươi, nhưng thanh âm nghe qua, lại càng giống nữ nhân mới hai tám, thái hậu vừa nói, vừa nhìn Dạ Lan.

Dạ Lan ngửa đầu uống tiếp theo ly rượu ngon, ngón tay thon dài chậm rãi chuyển động, cười đến thập phần tà khí."Đâu có."

"Ca múa trợ hứng!" Đông Phương Thuốc một cái thủ thế, một vũ nương nhu nhược không có xương đi tới giữa sân, nhạc khúc hoa lệ vang lên, đem tâm mắt mọi người chuyển dời đến kỹ thuật nhảy múa điêu luyện kia.

"Nghe nói Ly vương Dạ quốc là thiên hạ đệ nhất mỹ nam, bản quân như thế nào không nhìn thấy?" Ma quân nhìn chung quanh bốn phía, kỳ quái nhìn về phía thái hậu ở trên đài kia.

Này, vì sao Ma quân đột nhiên hỏi hần? Thái hậu mặt không đổi sắc, nói "Ly vương thân thể không khoẻ, tự biết không thể làm Ma quân đại nhân mất hứng, cho nên không có tiến đến. Huống hồ, chính là đi, cũng định là không thể cùng đại nhân đánh đồng."

Thái hậu lời này, thật là êm tai. Dạ Lan khẽ miệng hơi hơi giờ lên, nhìn về phía mấy vũ nương."Dạ quốc nữ tử, không gì hơn cái này."

"Tê " Lời này vừa nói ra, không ít người đỏ hắt khẩu khí lạnh, Ma quân này cũng quá không nề mặt, tươi cười trên mặt thái hậu có chút cứng ngắc, nhưng Đông Phương Thuốc vẻ mặt đầy ý cười, nhìn về phía đám kia vũ nương diễm lệ kia, khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

"Nga? Không biết Ma quân đại nhân nhìn trúng thiên kim nhà nào của Dạ quốc? Nàng đó nhất định là khuynh quốc khuynh thành, không phải thứ dong chi tục phấn này đó có thể so với." Thái hậu ánh mắt nhìn quanh toàn trường, cùng thời gian, công chúa và trọng thần thiên kim đều sửa sang lại quần áo, vén lên vài sợi tóc hỗn độn.

Vinh quốc công chúa ánh mắt sáng quắc nhìn nam tử đối diện, trên gương mặt hiện lên hai luồng đỏ ửng.

Dạ Lan khinh thường hạ lông mi, nhớ tới oa nhi khuôn mặt nhỏ nhắn dưới ánh trăng, ánh mắt lạnh như băng hôm đó, không khỏi cười ra tiếng đến,"Nghe nói, Ly vương bên người một cái tiểu thái giám, thật là thông minh."

Nhưng vào lúc này, một người nào đó Lạc Mai trong cung, một cổ dự cảm xấu này lên trong lòng.....

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Cung yến phong ba

Editor: Mai Chi

Beta: ladyduong

“Tiểu Chi Từ, Tiểu Chi Từ” Tiểu Lộ Từ vẻ mặt kích động chạy đến Lạc Mai bên ngoài cung. Vừa vào đến cửa, liền nhìn thấy trong viện là Bạch Chi: “Ai nha, Tiểu Chi Từ, mau, Hải công công cho người đi Khánh quốc điện đây!” - không khỏi phân trần đã kéo nàng đứng lên.

Khánh quốc điện ư? Không phải Dật quốc cho tổ chức yến hội địa phương sao? Bạch

Chi nhìn chiếc hòm màu đỏ gì đó, còn tưởng rằng, ngày đó ngọc không phải sử dụng đến.

Dọc theo đường đi, Tiểu Lộ Từ biểu lộ sự cực kỳ hưng phấn, làm cho Bạch Chi

không khỏi cảm thấy kỳ quái: “Lộ đại ca, thọ yến thượng phát sinh thì có gì là chuyện tốt?”

Nào có biết nói, Tiểu Lộ Từ đột nhiên mắt sáng như sao: “Nào biết nói, ta, ta rốt cục đã nhìn thấy Ma Quân trong truyền thuyết. Chính là khi liếc mắt một cái, chắc chắn chắc, thật sự là danh bất hư truyền a”

Bạch Chi không khỏi cảm thấy buồn cười, như vậy có là khoa trương sao. Bất quá, không khỏi không thừa nhận, Dạ Lan như vậy thật giống như yêu nghiệt, đi ra ngoài

làm hại nhân gian.

Khánh quốc ngoài cung đều đề phòng nghiêm ngặt, tầng tầng gác gác. Cũng khó tránh, thọ yến thượng đều là cho chức quan to, quý nhân cùng hoàng thân quốc thích, tuyệt đối không cho phép chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn.

Bạch Chi một bước tiến vào trong điện, trừ bước trung gian này chỉ có nhóm mỹ nữ bắt đầu nhảy múa, những người khác ánh mắt đều tập trung hết lên người nàng. Dạ cung Ma Quân khâm điểm tiểu công công, rốt cuộc có chỗ gì đó không giống người bình thường.

“Tham kiến hoàng thượng, tham kiến thái hậu”. Bạch Chi vừa tiến đến liền cảm thấy

được dưới đài kia tà mị nam tử đang vui sướng khi gặp được người trong ánh mắt.

“Miễn lễ”, Đông Phương Thước mỉm cười, đã nhiều ngày nay không tìm Tiểu Chi Từ

chơi cờ, đột nhiên cảm thấy có chút ngứa ngáy, xem ra sau khi thọ yến kết thúc, hẳn sẽ gọi nàng đại chiến ba trăm hiệp.

“Thế này là thế nào? Ly Vương thật to gan, ngày sinh của Thái hậu cũng không đến,

người này không đến không lo, lễ này, không tránh khỏi.”, Đột nhiên Vinh quốc công

chứa kỳ quái nói, âm thanh không lớn không nhỏ, vừa vặn cho các đại thần ở đây đều

nghe được.

“Công chúa cứ nói đùa, ai nấy đều biết Ly Vương điện hạ trong cung nghèo khó thực sự. Nào có lấy ra lễ vật mừng thọ, này không phải hàn tâm nhân sao?”. Lệ phi che

miệng cười nói, Dạ Lan đưa ánh mắt nhìn lại, nhưng đột nhiên lại cho nàng cảm thấy

sống lưng lạnh toát, chẳng lẽ nàng nói sai sao?

Hải công công kia cầm trong tay chiếc hòm màu đỏ, đưa mắt nhìn Đông Phương

Thước, hơn nữa lại nhìn Bạch Chi dưới đài thật sâu.

“Mẫu hậu, đây là lễ vật mừng thọ mà Cần nhi dâng cho mẫu hậu”, Đông Phương Thước tiếp nhận cái hòm màu đỏ, ở trước mặt Thái hậu mở ra, ánh mắt mọi người lập

tức tập trung ở biểu cảm trên mặt Thái hậu, có nghi hoặc, không hề tiết, càng nhiều là

xem kịch càng vui.

Thái hậu tính nhìn tượng trưng vào bên trong cái hòm, đột nhiên, âm thanh tức giận

vang lên: “Ly Vương thế này là ý gì!”

Vinh quốc công chúa trong mắt hiện lên một tia cười đắc ý, chẳng lẽ Trường Phong

không có phát hiện gì trong đó? Hừ, ngu xuẩn.

Đông Phương Thước trong lòng cả kinh, không khỏi nhìn về phía cái hòm, đúng là

trong đó là cả màu vàng rực rỡ của lúa mạch, phía dưới là sắc thái rực rỡ của ngũ cốc.

Tình trạng lúa mạch lúc này rất tốt, thời tiết lạnh như vậy, tự nhiên có thể thu được cả mẻ lương thực, Đông Phương Thước tán thưởng nhìn về phía tiểu nhân phía dưới đài, không cần phải nói, đây nhất định là ý của Bạch Chi.

Dạ Lan tà dựa vào thân mình, đem mọi ánh mắt biểu tình của mọi người thu vào đáy

mắt, hơi hơi mở một con mắt tinh xảo nhìn về phía đối diện kia, tiểu mèo hoang, người đưa cái xiếc gì đây.

“Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng, tuyết rơi đúng lúc triệu năm

được mùa, nhất định là mùa thu hoạch của năm!” Hải công công vui sướng hướng tới

Đông Phương Thước cùng Thái hậu, quỳ xuống, lấy thứ này làm quà mừng thọ, Bạch

Chi tâm tư thật là xảo diệu.

“Ha ha, nói cho cùng! Căn đệ này nghĩ quà mừng thọ thật hoàn hảo. Thưởng!” Đông

Phương Thước cười, nhưng lại đem lúa mạch kia lên trước bàn ăn: “Không sai, không sai!”

Thái hậu hơi sùng sốt, hoàng thượng đã nói như vậy, nàng cũng không có chỗ nói, nên đành từ bỏ.

“Hừ, ngày sinh của Thái hậu, lại chỉ đưa đôi cỗ đại, Ly Vương thật sự là bất hiếu!”, Vinh quốc công chúa mặc kệ như vậy, đen mặt lại.

Bạch Chi chậm rãi ngẩng đầu lên: “Bẩm hoàng thượng, hòm lý còn có này nọ” Đông Phương Thước khẽ đẩy mi, rồi nẩy ngũ cốc, bên trong tự nhiên còn làm ra vẻ mấy khóa thập phần đáng yêu ngọc đào, bóng loáng thân ngọc, lần lượt một cái thoát

nhìn đáng yêu cực kỳ.

Đông Phương Thước cầm lấy một cái, lại phát hiện, tính chất này không phải ngày đó cho trường Phong mang về làm ngọc giống sao? Xem ra, trong đó có chuyện hắc còn

không biết sự tình. Bất quá, ngọc đào này tạo hình mười phần tinh xảo, thoát nhìn hết

sức mỹ vị ngon miệng, làm cho người ta nhìn không được muốn cắn một ngụm.

“Mẫu hậu, người xem đào mừng thọ này, có phải mười phần tinh xảo hay không?”,

Đông Phương Thước nhẹ nhàng bỏ ngọc đào kia vào lòng bàn tay của thái hậu, nào

biết nói, trong ánh mắt nàng hiện lên một tia chán ghét: “Ân”

Hải công công vừa lòng nhìn Bạch Chi, ánh mắt kia, ánh mắt kia giống như nói Bạch

Chi đã làm rất tốt. “Hoàng thượng, đây chính là thượng đẳng cùng điển ngọc a!”. Lời này vừa nói ra, các đại thần đều ngạc nhiên ra mặt, Ly Vương kia rốt cuộc tốt như thế nào.

“Ly Vương bên người, quả thực thông minh lanh lợi.” Đúng lúc nào, Dạ Lan trầm mặc hồi lâu rốt cục cũng chịu mở miệng, vừa thấy Thái hậu, giống như vừa nghĩ ra chủ ý gì đó, khóe miệng không khỏi nổi lên một trận cười không tốt: “Tiểu Chi Tử, còn không mau châm rượu cho Ma Quân đại nhân.”

Bạch Chi chậm rãi đứng dậy, cúi đầu đi tới người nam tử bên kia, giờ phút này trong

sân vũ đạo nhộn nhịp, chỉ tiếc không có nhiều người xem. Đột nhiên đằng trước kia

khói lửa chiếu sáng như ẩn như hiện, chất lỏng màu đỏ rượu chậm rãi rót vào chén

rượu hoa mỹ, khóe miệng của nam tử tà mị nhếch lên, chỉ có hai người mới nghe được âm thanh nhỏ nhẹ: “Tiểu mèo hoang, làm náo động quá cũng không phải chuyện tốt.”

Bạch Chi bình tĩnh đứng thẳng dậy, muốn yên lặng cáo lui đến phía sau Dạ Lan, nhưng một bàn tay to cường tráng đột nhiên cầm lấy cổ tay nàng, thỉnh thoảng làm Bạch Chi không vững trọng tâm, liền ngã và trong lòng nam tử tà mị, nhất thời mùi thơm ngát quen thuộc vây quanh chính mình.

“Tề” Bốn phía phát ra tiếng hít thở hoảng sợ, trong đầu mọi người đồng loạt hiện lên

cùng cái ý niệm, tiểu thái giám này, xong rồi!

“Lớn mật, người đầu, đem người này ra ngoài đánh cho ta!” Thái hậu vỗ bàn một cái, phẫn nộ quát, Hải công công quýnh lên, Tiểu Chi Tử như vậy thật không cần thận!

Nào biết nói, Dạ Lan đột nhiên nắm toàn bộ lưng áo Bạch Chi, dùng sức kháp một cái

trên đùi nàng. “Ngươi!” Bạch Chi cảm giận trừng mắt, hấn liếc một cái, trên mặt hiện lên đỏ bừng.

“Nếu không muốn chết vì lời nói, thì câm miệng!” Dạ Lan buồn cười phun ra một câu bên tai Bạch Chi, gắt gao bắt lấy móng vuốt nhỏ không an phận kia:” Này Dập quốc công công, thật sự là so với nữ nhân còn kiêu mị hơn, bản quân rất thích.”

“Tề” Âm thanh nhỏ lại truyền đến, này này này, nguyên lai Ma Quân hảo này một ngụm, nhưng đối phương lại là một tiểu thái giám a! Vinh quốc công chúa sắc mặt đặc biệt khó coi, chiếc khăn trong tay nàng mau chóng bị nhăn lại.

Thái hậu bối rối :”Ma, Ma Quân đại nhân, Dập quốc ta mỹ nữ như mây, chỉ cần Ma Quân đại nhân thích, cho dù là công chúa, ai gia đều có thể...”

“Công chúa? Bản quân cảm thấy, vẫn là tiểu thái giám này thú vị nhất.” Dạ Lan mỉm

cười, trước tầm mắt của mọi người, một phen cầm lấy cảm nhỏ nhắn tinh xảo của Bạch Chi, đôi môi khiêu gợi không hề báo trước hạ xuống trên mặt nàng..

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Gặp phải phiên toái

Editor: Nguyễn Ngọc Mai

Beta: ladyduong

Lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ tinh xảo không chút ngăn cản xuất hiện trước mặt mọi người,Bạch Chi tức giận nhìn nam tử mang khuôn mặt tươi cười xấu xa trước mặt,"Ngươi." Nàng cư nhiên lại bị cổ nhân đùa giỡn.

Hơi thở của Dạ Lan gần trong gang tấc,"Tiểu mèo hoang,khuôn mặt này của ngươi mang tới nhiều phiền toái nga ~" Không biết là vô tình hay cố ý, tư thế của hai người giờ phút này duy trì thấp phần tỏa ra ái muội.

Phịch một tiếng trong đêm vang lên tiếng chén vỡ,công chúa Vinh quốc vô cùng tức giận hung hăng trừng mắt với Bạch Chi,"Nô tài lớn mật,còn không mau mau đứng lên,đừng làm ô ố quần áo của Ma quân." Hấn sao có thể mập mờ như vậy nhìn một tên thái giám! Tin đồn Dạ cung Ma quân không gần nữ sắc chẳng lẽ là sự thật?

Nhưng lời nói của công chúa Vinh quốc không làm cho mọi người phản ứng,dưới ánh trăng mờng lung những đèn lồng nhiều màu sắc chiếu rọi xuống mặt bàn bằng gốm sứ, làm bọn họ như ngừng hô hấp, ngấm nhìn đến nỗi ngây người.

Bị những ánh mắt dục vọng bao vây, sắc mặt của Bạch Chi cảm thấy rất ghê tởm,quay lại nhìn hướng đối diện lại bị đám vũ nương kia che khuất tầm nhìn.

"Làm sao đây, hình như người sắp gặp phiền toái đây." Dạ Lan tựa hồ không có ý nghĩ buông Bạch Chi ra,"Nếu như ngươi cầu xin ta,ta sẽ giúp ngươi giải quyết."

Bạch Chi hít một hơi thật sâu liền vận nội công một phen đẩy Dạ Lan ra,ánh mắt nhìn hấn lạnh lùng nhưng miệng lại vô cùng cung kính,"Đã thất lễ." Không ai nhìn thấy Bạch Chi chân đang hung hăng dẫm gãy hoa hắc phượng của Dạ Lan còn dùng sức chà thêm vài cái.

Dạ Lan không đổi sắc mặt,thần nhiên đối mặt cùng Bạch Chi, trong giọng tràn đầy nguy hiểm,"Bản quân đây là đang cứu ngươi." Nữ nhân này đúng là không biết tốt xấu gì cả.

"A,vậy đa tạ."

Dạ Lan thông dong rút chân của mình ra,phong đạm khinh vân vỗ vỗ vạt áo. A, nàng hung hấn như vậy,hấn thật muốn nhìn xem nàng sẽ tự bảo vệ mình như thế nào đây,không dấu vết di chuyển hướng đối diện,phiên toái này,cũng không phải để giải quyết như vậy.

Ma quân này thật sự không nắm bắt được ý nghĩ của hắn, nghe nói toàn bộ đệ tử Dạ cung đều là nam, chẳng lẽ hắn thật sự..... Thái hậu có chút phản cảm nhũn mày không tự giác được chuyển mắt nhìn xuống góc dưới đài, thấy hai mắt nam tử mập mắt sáng lên, biểu tình thực sự khiến người ta buồn nôn.

Thái hậu nhẹ nhàng nghiêng đầu không biết đang nói gì. Phó tổng quản - Lưu công công cúi gập thắt lưng sau đó liền liên tiếp gập đầu.

"Hoàng thượng, hoàng thượng?" Thái hậu hô lên vài tiếng, Đông Phương Thuộc đều không có phản ứng, theo ánh mắt của hắn là Bạch Chi, Ly vương bên người tiểu thái giám, là nên lưu hay là không lưu?

Hải công công không nhìn được ở bên tai nhắc nhở Đông Phương Thuộc một chút. "Àn, Đức Hải đồ đệ của người quả thực không tệ." Đông Phương Thuộc xấu hổ cười, lại nhìn không được muốn nhìn nhiều hơn, liền liếc mắt một cái, chẳng trách thường ngày hắn luôn cúi đầu, thì ra là vì vậy. Những nữ nhân trong hậu cung này lại không ai có thể so sánh được với hắn siêu phẩm thoát tục như vậy, chỉ là đáng tiếc... đáng tiếc.

Chuyện gì sẽ xảy ra kế tiếp Bạch Chi cũng chưa để trong lòng, cũng chỉ là những kẻ làm vẻ nho nhã luôn nịnh nọt, tự hỏi phồn nhau lên, chính là ánh mắt xung quanh thực sự quá chói mắt, nàng cho dù một lần nữa đội lên cung mạo cũng như thường không cần được ánh nhìn trân trân của bọn họ. Đặc biệt là ánh mắt oán hận của công chúa Vinh quốc làm cho người khác muốn không chú ý cũng không được.

Mặt mũi của Ma quân Dạ cung cũng thật lớn, rõ ràng hôm nay là sinh nhật của Thái hậu, hắn lại hiển nhiên xem mình là nhân vật chính, mỗi đại thần đều phải tiến lên kính rượu Dạ Lan, mỗi người một ly, cũng không thể không nói tửu lượng của hắn đến tột cùng là có bao nhiêu tốt.

Sau khi kết thúc, Dạ Lan để lại cho Bạch Chi một nụ cười ý tứ hàm xúc không rõ ràng, không để ý ánh mắt khinh thường của nàng ở chúng tinh phùng nguyệt trung ngồi trên nhuyễn kiệu ly khai Khánh quốc điện.

"Chỉ công công, Chỉ công công?" Một gã tiểu thái giám ngượng ngùng kéo kéo tay áo của Bạch Chi, làm cho nàng một trận khó hiểu. "Chỉ công công, người có thể đem ta cấp cho Ma quân đại nhân." Nói xong hai má của hắn liền hai mảnh hồng.

Nhưng mà khuôn mặt này nàng nhìn có điểm quen mặt, đứng rồi, là người trên đường Thừa Ân kêu to Dạ Lan thực nam nhân cái kia tiểu thái giám! Bạch Chi trong gió có chút hỗn loạn.

*****

Ma quân đại nhân, Thái hậu đã vì ngài chuẩn bị tâm cung, mời đi theo tiểu nhân." Lưu công công hạ thắt lưng trong mắt lộ vẻ kính sợ. Rất nhanh liền chạy đến bên nhuyễn kiệu Dạ Lan cười nịnh nọt, "Thái hậu còn chuẩn bị một vài món quà nhỏ, hi vọng ngài có thể hài lòng."

Dạ Lan tầm mắt lạnh như băng xuyên thấu qua mặt nạ màu đen, Lưu công công cả người đều toát đầy mồ hôi lạnh, mọi người đều nói tính cách Ma quân kỳ quái luôn hi vọng thất thường, mới vừa rồi ở yên hội còn cười thân nhiên, bây giờ lại âm trầm giống như mưa rền gió dữ. Nếu nhất thời sơ suất, lúc nào đầu rơi xuống cũng không biết, trong lòng hắn dâng lên vạn phần chua xót tại sao hắn phải chịu loại tra tấn như thế này.

"Đến, đến." Dạ Lan xem Lưu công công đứng là dài dòng suốt cả đoạn đường.

Dạ Lan nhìn trước cung điện hoa lệ có hai hàng cung nữ đứng song song, mỗi người đều xinh đẹp phong tình. Trong trẻo mà lạnh lùng, đáng yêu, đoan trang, bạc môi hắn không khỏi giương lên Thái hậu an bài thực sự là chu đáo.

Lưu công công cẩn trọng chú ý nhìn phản ứng mê muội của Ma quân, nhất thời thở ra nhẹ nhõm. Người như Ma quân làm sao có thể thích nam nhân chứ, mỹ nhân thì ai mà không yêu thương.

"Ma quân đại nhân, tất cả bọn họ đều là Thái hậu tặng cho ngài, đều là những tú nữ nhất đẳng trong cung, mong rằng đại nhân có thể thích."

Lưu công công hiện lên tia ánh mắt, nhóm mỹ nữ này có một số được mua bên ngoài, A Na cúi người mặt mang thu ba xấu hổ đài phong.

"Không sai, không sai." Âm thanh sung sướng vang lên, Lưu công công trên mặt một vui mừng, lại thấy Dạ Lan hướng đến bốn tên thuộc hạ hắc y nhân - mặt không mang biểu cảm toàn thân tỏa ra sát khí.

"Những nữ nhân đó thường cho các người." Giọng nói lạnh lẽo làm cho những mỹ nữ lạnh thấu từ đầu đến chân, các nàng không dám tin liền ngẩng đầu lên, khuôn mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Mặt nạ màu đen lộ lên vẻ cười lạnh khốc, bốn gã nam tử lắc mình tiến lên, mỗi người từ chính giữa khiêng lên hai người liền biến mất ở cửa điện.

Ánh mắt lạnh lùng dạo qua những nữ tử hoa dung thất sắc, Dạ Lan thay đổi tư thế thoải mái, nhuyễn kiệu lại từ từ tiến vào cửa điện, chỉ lưu lại một câu, "Những người còn lại, các người tùy ý xử lý."

"A!" Tất cả tú nữ nhất thời bị dọa đến hai chân mềm nhũn ngồi trên mặt đất, lập tức có vài tên hắc y nhân tiến lên không nói một lời liền tự mình chọn lấy một nữ nhân, biến mất ở trong bóng đêm.

Lưu công công khóc không ra nước mắt, đây là chuyện gì đây, chẳng lẽ Ma quân không hài lòng? Hắn bây giờ làm sao báo cáo lại với Thái hậu a.

*****

"Tiểu Chi Từ người đi nhanh như thế làm gì?" Đột nhiên từ trong một góc nhảy ra một bóng dáng ngăn chặn đường đi của Bạch Chi, cự nhiên là Tiểu Lộ Từ.

"Lộ đại ca, đã trở như thế này sao người còn ở đây?" Bạch Chi cảnh giác quay lại nhìn phía sau, cũng không thấy có bất kì bóng dáng nào.

Tiểu Lộ Từ cười hắc hắc, gãi gãi ót, "Đương nhiên còn không phải muốn hỏi người ngày sinh thần của thái hậu như thế nào." Tiểu thái giám như hắn là không có tư cách vào Khánh quốc điện nên cực kỳ hâm mộ Tiểu Chi Từ, nhanh như vậy có thể đi xem bữa tiệc lớn.

Bạch Chi mỉm cười, "Lần sau, người với ta sẽ cùng đi." Tất nhiên, chỉ cần nơi nào có Dạ Lan nàng tuyệt đối không đến.

Đột nhiên, Bạch Chi kéo Tiểu Lộ Từ vào trốn trong mặt sau núi giả, "Sao..." Nàng nhanh chóng che miệng hắn lại, cảnh giác nhìn hai tên công công bộ dáng đang lén lén lút lút đi tới.

"Kỳ quái rõ ràng là đi về hướng bên này."

"Mau tìm đi, nếu không sẽ không thể báo cáo tốt nhiệm vụ!"

Đội hai người kia đi khỏi rồi, Bạch Chi mới đề Tiểu Lộ Từ ra. "Tiểu Chi Từ đây có chuyện gì?" Hai người vừa rồi thoạt nhìn là không có ý gì tốt a!

Bạch Chi Từ thoải mái vỗ vỗ bả vai Tiểu Lộ Từ, "Không có chuyện gì đâu Lộ ca ca, ta còn tưởng là người xấu, đi thôi chúng ta trở về!" Thật ra từ lúc rời khỏi Khánh quốc điện, Bạch Chi cảm giác có người đang theo dõi mình nên cố tình chọn nơi nhiều người để đi liền đem hai người kia đi vòng vòng, Bạch Chi than thầm trong bụng, nàng sắp gặp phiền toái đây!

.....

Nhìn ngoài cung Lạc Mai trong trẻo nhưng lạnh lùng, Bạch Chi nghĩ nơi phi thường náo nhiệt nàng vừa đến so với nơi này phi thường tịch liêu hẻo lánh cung trong hoàng cung đúng là hai cái hoàn toàn đối lập không khỏi thở dài, nàng đẩy cửa đại môn đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Đoạn tay áo Hương vương

Editor: Mai Chi

Beta: ladyduong

Bạch Chi lẳng lặng đi vào sân, Mộc Cẩn trong phòng còn ánh đèn. Đã muộn như vậy rồi, vẫn còn chưa đi ngủ sao, đêm nay không biết Trường Phong có hay không cho hắn ăn.

Chậm rãi bước vào phủ thượng gia, "Tiểu Chi Từ!" Đột nhiên, một bóng người cao lớn xuất hiện ở trước mặt Bạch Chi.

"Trường Phong, người còn chưa ngủ?" Bạch Chi thu hồi cánh tay, phát hiện Trường Phong mờ hời di động trên trán.

Trường Phong quay đầu nhìn vào trong phòng: "Ân, Vương gia muốn ngủ rồi, ta đi vào tắt đèn cho hắn, người không sao chứ?"

Bạch Chi mỉm cười "Không có chuyện gì." Liền xoay người tới hướng trong viện chính mình đi đến.

Khe khẽ thở dài, Trường Phong đẩy cửa rồi đi vào, chỉ chốc lát sau, ngọn đèn liền ám trong phòng, nam tử tuấn tú kia lẳng lặng đi ra canh gác ngoài cửa phòng, lưu lại một không gian tối đen yên tĩnh.

Rửa mặt chải đầu xong, Bạch Chi ngồi xếp bằng bắt đầu vận khí dưỡng tức, lòng người ở trong cung sâu như biển vậy, năng ý thức được tự bảo vệ mình là quan trọng, người theo dõi mình hẳn là còn có thể chờ cơ hội lát nữa ra tay, đều do cái nam nhân chán ghét kia, Bạch Chi rút cuộc tỉnh tâm không luyện công, hai chân duỗi ra rõ ràng, ngủ!

Vào đông trời sáng sớm phá lệ tới trễ, tờ mờ sáng, ngoài phòng đã truyền đến âm thanh "tất tất tốt tốt", Bạch Chi bắt đầu đẩy cửa phòng ra, nào biết nói một đạo ngân quang phá thanh mà đến, đáng!

Khuôn mặt Bạch Chi lập tức nghiêng sang một phía làm ngân quang đâm vào cột gỗ phía sau.

"Phản ứng không sai." Trường Phong mỉm cười, cảm thấy vừa rồi mình đánh lén không ổn.

Nếu không phải Bạch Chi phản ứng kịp, nhanh chóng giờ phút này đầu đã muốn nở hoa rồi, khóe miệng hơi hơi cười, Trường Phong này không khỏi đại

khai sát giới quá lớn.

“Đến! Hôm nay cho ngươi đánh chiêu đầu, quanh co.” Trường Phong đột nhiên bỏ ra một chiêu, Bạch Chi nhanh nhẹn chột né, hai chân rơi xuống trong viện. Một bàn tay to kiềm chế bám lấy tay phải của nàng, tay kia hung hãn dùng lực đem Bạch Chi tha đi, Trường Phong này tuyệt đối không hạ thủ lưu tình, Bạch Chi có chút giận, thân hình đột nhiên theo cánh tay Trường Phong trượt đi.

Trường Phong hơi sùng sốt, Tiểu Chi Từ này thực sự không hiểu võ công sao? Nhưng động tác của nàng thật giống như đã trải qua nhiều năm huấn luyện, bất quá, như vậy vừa vặn.

Bạch Chi nghĩ đã ngăn chặn thành công Trường Phong, nào biết nói, trước người nam tử dưới chân bán ra ba bước kỳ quặc, tự nhiên vọt thân thể đến phía sau nàng, một phen chúi thủ, giờ phút này đã muốn ở lại chỗ cổ của nàng.

Quanh co! Nguyên lai chính là như này!

“Tiểu Chi Từ, ngươi trước kia có luyện võ?” Trường Phong chậm rãi buông nàng ra, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Bạch Chi biết hẳn đã nghi ngờ, “Mới trước đây cùng tỷ tỷ ở giang hồ mưu sinh, có học qua một vài điểm quyền cước công phu.” Bất quá, chiêu vừa rồi của hắn, thật lợi hại, đột nhiên chú ý tới hắn đem chúi thủ trong tay, đao phong kia, vừa thấy là biết sắc bén vô cùng.

Trường Phong thấy nàng nhìn chằm chằm vào thứ mình thủ theo, lập tức hiểu qua, ha ha cười: “Tiểu thái giám này, đúng là biết hàng, đưa ngươi.”

Thân thủ nhất quảng, Bạch Chi liền vững vàng tiếp được chúi thủ kia. Trường Phong bình thường khuôn mặt băng lãnh, không nghĩ tới cười rộ lên, tự nhiên còn mang theo ánh mặt trời: “Ngươi vẫn là có vẻ thích hợp cười.” Thân nhiên tung một câu, Bạch Chi yên lặng đem chúi thủ thu vào tay áo.

Trường Phong hơi sùng sốt, nét mặt nhất thời cứng đờ, khóe mắt thoáng nhìn ra hành lang gấp khúc xuất hiện bóng dáng bạch sắc: “Vương gia, người tình?”

Kỳ quái, bọn họ cũng không nghe thấy âm thanh hoạt động của xe lăn.

“Ân, ta đã muốn đi ra một hồi lâu.” Nhưng là các người còn không để ý. Mộc Cẩn kia mắt xéch hơi hơi híp, môi bạc cười rộ lên, tự nhiên so với hoa sen hảo hảo lên.

“Vương gia, thân thể của người khá lên chút nào chưa?” Bạch Chi nhìn quần áo đơn bạc kia, không khỏi nhướn mày.

Mộc Cẩn không biết vì sao, trên mặt có một tia đỏ ửng mắt tự nhiên: “Ân, ăn xứng được của Tiểu Chi, đã muốn tốt hơn nhiều.” Tay nhịn không được vuốt đầu gối chính mình, không biết suy nghĩ cái gì.

“Vương gia, trời giá rét, ta và người đi vào thôi.” Trường Phong đem áo khoác của mình phủ lên người Mộc Cẩn, vừa muốn đi, Mộc Cẩn đã ngăn lại: “Ta nghĩ mình nên đi một lát.” Dứt lời, tiếng bánh xe lăn lộn chậm rãi hướng tới sân mà đi.

“Ta đi thái y viện bốc thuốc cho vương gia.” Bạch chi liếc mắt nhìn Trường Phong một cái, quay người đi khỏi Lạc Mai cung.

.....

Xèo xèo chi, Bạch Chi ở ngự hoa viên cúi đầu đi tới, nghiêng diện đi tới đỉnh đầu nhuyển kiều, âm thanh kia lác lư chấn động, làm Bạch Chi không khỏi nghiêng đầu nhìn thoáng qua, tự nhiên có người ở ngự hoa viên cũng muốn tọa cổ kiều, cái kiều này cũng quá lớn, thượng đẳng la đồa phiêu đẳng kia, lại là một người có thân phận.

“Đợi chút, đợi chút.” Đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng la dồn dập, Bạch Chi cảm thấy âm thanh la khàn khàn kia có chút đáng ghét, quyết định bỏ qua nó, cúi đầu đi con đường của mình.

Chỉ nghe thấy tiếng âm thanh cổ kiều rơi xuống thật mạnh, chấn động mặt đất ngày càng gần, quả thực, bả vai Bạch Chi bị một bàn tay to mập mập cầm, “Ngươi, Tiểu Chi Từ.”

Bạch Chi hờn giận không quay đầu đến, trước mặt là mặt to mập mập kia, miệng kia a, lộ ra một ngum răng vàng không chỉnh tề, hai mắt mê đắm phiếm quang.

Nhìn một quyền huy đi qua xúc động: “Không biết các hạ có gì phân phó.”

“Ngươi, ngươi không nhận ra ta?” Người nọ thấy giống như một khối thịt béo bình thường, bàn tay to run run cầm bả vai Bạch Chi, ánh mắt nhìn Bạch Chi chằm chằm.

“Tiểu nhân ngu dốt, Bạch Chi lùi về phía sau từng bước, nghĩ rằng thoát thân như thế nào mới tốt, bốn phía vừa vặn không có cung nhân khác.

Hơi ẩm trong tay đột nhiên rồi đi đột ngột, làm cho nam tử mập mập kia luyện tiếc chà sát ngón tay, nở nụ cười hai tiếng hắc hắc, thế này Bạch Chi mới thấy, bụng hắn kia đầy đặn, theo hắn nói chuyện hồ hạp, có tiết tấu run run, đai lưng ngọc kia giống như tùy thời đeo hay không đều giống nhau.

“Không có việc gì, không có việc gì, bốn vương không thường tiến cung, ngươi không nhận ra bốn cung cũng là bình thường.” Nếu sớm biết rằng vị thiên

tiền từ trong cung đến đây như vậy, hẳn nhất định mỗi ngày đều tiến cung.

Bỏn vương? Hẳn là vương gia? Trong đầu Bạch Chi nhanh chóng tìm tòi, nàng ở tầng kinh các nhanh chóng xem qua cung đình ghi lại, ánh mắt đáng khinh kia không khỏi làm cho Bạch Chi cảm thấy buồn nôn, nghe nói tiền đế có một gã huynh đệ, ngân uế vô cùng, xú danh rõ ràng, đương nhiên để cho người ấn tượng sâu sắc, là hắc nữ sắc không tốt, đành phải nam phong! Chẳng lẽ hẳn chính là đại danh đình đình đoạt tay áo Hương Vương?!

Đột nhiên nhớ tới ánh mắt tối hôm qua kia, còn có hai người theo dõi mình, Bạch Chi lại lùi lại phía sau từng bước: “Nếu Vương gia không có gì phân phó, tiểu nhân xin phép cáo lui.”

“A!Đợi chút Tiểu Chi Tử.” Hương Vương khoe miệng còn chảy nước miếng, gặp Bạch Chi phải đi, cuống quýt vươn tay ra, đột nhiên một trận thiên toàn địa chuyển, cổ tay mình bị một người dùng lực cầm, rồi thân thể đột nhiên bị quăng ra ngoài, ngã chổng vó trên mặt đất.

Phịch một tiếng, cung nhân nâng kiệu há hốc mồm, nhìn Hương Vương bị ngã, hút một ngụm khí lạnh.

Chi nghe một tiếng rên rì “ A thật thoải mái a.”

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Ma Quân ra tay

Editor : Tiểu Du Du

Beta: ladyduong

"A, thật thoải mái " Hương vương miệng phát ra âm thanh rên rì, làm cho người ta suy nghĩ miên man bất định, Bạch Chi chỉ cảm thấy chính mình bị chấn động không nhẹ, vừa muốn lui về phía sau, bàn tay mập mập kia lại bắt lấy ống quần nàng.

"Tiểu Chi Tử, ném rất tốt, lại đến, lại đến một lần." biểu tình Hương vương tràn đầy

hương thụ.

Bạch Chi có loại xúc động muốn bóp chết hẳn, chẳng lẽ đây chính là "M" trong truyền thuyết? Lạnh lùng rút chân về, "Tiểu nhân cáo lui." (M là viết tắt cho Masochism – hội chứng thích sự ngược đãi.)

"Chờ đi!" Đột nhiên, một trận gió thổi qua, bóng dáng thật lớn ngăn ở trước mặt nàng, "Tiểu Chi Tử, bỏn vương tới chỗ thái hậu , đem người về phủ, thấy thế nào.”

Ghê tởm, kỳ quái tên Tiểu Lộ Tử này vào thời khắc mấu chốt như thế lại nhìn không thấy hẳn đâu cả !"Tiểu nhân còn muốn đi đưa thuốc cho vương gia " Bạch Chi đến nhìn cũng đều lười liếc hẳn một cái.

Hương vương sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy, "Tiểu Chi Tử, cùng bỏn vương hỏi phủ , khẳng định so với ở trong cung làm cái thô sử thái giám cho Mộc Cẩn tốt hơn nhiều, bỏn vương nhất định sẽ không bạc đãi người . " Dứt lời đem cái tay hướng mặt Bạch Chi sờ soạng.

"Thúc thúc!" Đúng lúc này, truyền đến một tiếng kêu vội vàng, thủ hạ Hương vương

sửng sốt, nhìn người tới, ánh mắt tức thì biến lãnh, hừ, lại một tên đến phá hư chuyện tốt của hẳn .

Bạch Chi có chút lo lắng nhìn về phía nam tử áo trắng kia, hẳn sao lại đến đây.

"Người đi lâu như vậy, vương gia lo lắng, cho nên đi ra nhìn xem." Trường Phong ánh mắt sắc bén đảo qua nam tử mập mập đối diện, sát khí lộ, nhưng lại làm Hương vương nhìn có chút chột dạ, Trường Phong này, vẫn kiêu ngạo như vậy.

"Thúc thúc, không biết Tiểu Chi Tử có thể có chỗ nào mạo phạm? Thành thúc thúc thứ lỗi." Mộc Cẩn nhu hòa cười, không dấu vết cho Bạch Chi một ánh mắt, chậm rãi đem xe lăn chen vào giữa hai người.

Hương vương cũng không từ bỏ ý đồ, cầm tay Bạch Chi, "Mộc Cẩn, Tiểu Chi Tử này, bỏn vương nhìn thật là thích, hôm nay muốn đưa hẳn mang đi, trong cung người nếu thiếu người, theo bỏn vương đến trong phủ chọn vài người qua là tốt rồi." Hẳn đối Bạch Chi, là tình thế bất buộc.

Mộc Cẩn nhìn cánh tay mập mập kia , ánh mắt chợt biến lãnh, nhưng gần một cái chớp mắt, liền biến mất hầu như không còn, "Tiểu Chi Tử là người hoàng huynh phái tới, Mộc Cẩn không thể làm chủ."

Trường Phong không chút lưu tình đem Bạch Chi kéo về phía sau chính mình, đè thấp thanh âm, "Không cần hành động thiếu suy nghĩ."

Bạch Chi nhìn bóng dáng đơn bạc của Mộc Cẩn, nhìn xuống ý niệm trong đầu, yên lặng đem chủ thủ trong tay áo lại dấu đi.

Cư nhiên lấy tiểu tử Đông Phương Thước kia đến áp hấn? Hương vương trong mắt tràn đầy nguy hiểm, khi nào thì, Tàn vương kia yếu đuối, cũng hiểu được phản kháng? Bất quá đừng lo, hấn có thể đi tìm thái hậu, cũng không tin vì cái tiểu thái giám, thái hậu lại không để ý đến hấn.

"Tiểu Chi Tử, ngươi đợi bốn vương vài ngày, bốn vương chắc chắn đem ngươi mang về vương phủ, hắc hắc." Sắc mặt vừa chuyển, tặc cười nhìn Bạch Chi, Hương vương lưu luyến xoay người ly khai ngự hoa viên.

"Vương gia, này....." Vạn nhất Hương vương đi tìm thái hậu, sự tình sẽ không dễ làm.

Trường Phong có chút lo lắng nhìn về phía Mộc Cẩn, Hương vương là loại người nào, trong cung ai chẳng biết, Tiểu Chi Tử nếu đi, không chừng sẽ không có mệnh trở lại.

Mộc Cẩn có chút áy náy nhìn về phía Bạch Chi, thiếu chút nữa, hấn sẽ chậm. "Tin tưởng hoàng huynh sẽ không ngồi yên không để ý đến." Hoàng huynh đối Bạch Chi đặc biệt,

Mộc Cẩn chính vì như thế nên mới tự tin như vậy.

.....

"Cái gì? Ngươi muốn tên Tiểu Chi Tử ở vương cung Ly vương?" Thái hậu nhướn lông mi, nàng biết, tên Hương vương này ở thọ yến thượng nhìn thấy sắc đẹp như vậy, chắc chắn sẽ hành động.

Thái hậu đối Hương vương có ham mê đặc thù cũng phi thường khinh thường, nhưng hấn là huynh đệ của tiên đế, năm đó cướp lấy ngôi vị hoàng hậu này, cũng giúp chính mình không ít, cho nên thái hậu mới khoan dung hành vi hoang đường của hấn, mà lần này, Tiểu Chi Tử kia là đồ đệ của Đức Hải, hoàng thượng chỉ sợ sẽ không đáp ứng.

"Hoàng tẩu, thần đệ là thật tâm thích Tiểu Chi Tử kia, hấn ở Lạc Mai cung thật lãng phí, không bằng liền ban cho thần đệ, hơn nữa Tiểu Chi Tử thông minh như thế, hoàng tẩu sẽ không sợ hấn, đem Mộc Cẩn chiếu cố tốt?" Hương vương thử thăm dò, quả thực, thái hậu biến sắc.

Quả thật, thái y viện nói Mộc Cẩn hai chân có dấu hiệu chuyển biến tốt, đây là chuyện nàng không nguyện ý nhất thấy, hừ, người có quan hệ cùng Mai phi, nàng sẽ không để cho bọn họ có kết cục tốt, huống chi là con trai của ả!

"Hoàng đệ, nói như thế nào tên Tiểu Chi Tử này cũng là người của hoàng thượng, như vậy đi, ai gia sẽ đi nói với hoàng thượng, ngươi đợi mấy ngày cũng được." Hoàng thượng sẽ không vì một cái tiểu thái giám mà làm trái ý mình. Đột nhiên, thái hậu nghĩ tới một cái chủ ý.

"Nếu là không được, ngươi cũng có thể phái người thỉnh a." Đến lúc đó cho dù sau hoàng thượng không đồng ý, mọi chuyện cũng đã xong.

Hương vương nghe xong, nhất thời hai mắt tỏa ánh sáng, tối hôm qua phái đi mấy người đều không được việc, càng gia tăng khát vọng của hấn đối với Bạch Chi, nay có thái hậu chống lưng, hấn thì sợ gì đâu. "Hương Vệ."

"Có thuộc hạ." Lập tức, một gã đeo đao thị vệ quỳ một gối xuống.

"Làm như thế nào, không cần bốn vương dạy ngươi đi." Hương vương đắc ý cười, đối với thái hậu cung kính thì lễ, "Hoàng đệ cáo lui."

.....

Sắc trời dần dần u ám, Hương Vệ mang theo hai người, lặng lẽ canh giữ ở ngoài Lạc Mai cung chờ Bạch Chi xuất hiện, ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng chó sủa u ám, hai người phía sau Hương Vệ không khỏi rung mình một cái.

Nói thật, bọn họ không phải lần đầu tiên giúp Hương vương làm loại chuyện này, nhưng là hôm nay, lại càng cảm thấy chột dạ, "Lão đại, chúng ta....."

"Câm miệng! Chẳng lẽ hy vọng kẻ tiếp đến phiên các ngươi sao!" Hương Vệ lời này vừa nói ra, mặt sau hai người lập tức biến sắc, trước đây có một gã thị vệ không muốn vì Hương vương làm loại chuyện thiếu đạo đức này, cuối cùng kết cục, đó là bị Hương vương độc chiếm.

Kỳ quái, hấn đã hỏi thăm rõ ràng, mỗi ngày Bạch Chi đều đi ra một chuyến, như thế nào đến bây giờ cũng chưa có động tĩnh. "Làm sao bây giờ, vương gia còn đang chờ, nếu không, đi vào cướp người?" người phía sau bắt đầu có chút xao động.

Hương Vệ lắc đầu, bọn họ cũng không phải là đối thủ của Trường Phong. "Ngươi, đi trước cùng vương gia bẩm báo."

"Vâng."

Trong một cung điện khác, Hương vương nóng lòng ở trong phòng đi qua đi lại, nghĩ đến sắp nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp, hai tay liền hưng phấn mà chà xát lên.

Trong phòng tràn ngập một cỗ hương khí khác lạ, đây là Hương vương ở dị quốc tìm

được, có thể gia tăng tình thú, nghe hương vị này, hẳn chỉ cảm thấy chính mình cả người lâng lâng .

"A!" Ngoài cửa đột nhiên truyền đến vài tiếng kêu rên, Hương vương nhất thời cảnh giác, "Ai?!"

Cảnh giác mở cửa phòng, lại phát hiện thủ vệ thị vệ không thấy , một gã hắc y nam tử

quỳ mỵ đứng ở trong viện, mặt nạ màu đen hoa lệ ở dưới ánh trăng quỳ dẹt sáng bóng, bạc môi khẽ mỉm cười.

"Ma, Ma quân đại nhân?" chân Hương vương nhất thời nhũn ra, ở thọ yến , hẳn nhìn ra Ma quân đối với Bạch Chi đãi ngộ đặc biệt, chẳng lẽ, hẳn đã biết kế hoạch của chính mình? Phía sau lưng không tự chủ toát mồ hôi.

Hương khí kỳ lạ trong phòng theo gió nhẹ nhàng đi ra, Dạ Lan hơi hơi ngẩng đầu lên

ngủi một chút, nhìn hẳn, Hương vương nhìn không được nuốt nước miếng, không nên, không nên, đối phương nhưng là Ma quân a! Nhưng là, hẳn lại nhìn không được bị khí chất tà mị kia hấp dẫn , lại thêm kia mùi hương kia thúc đẩy, mắt hồn mất vía hướng phía trước đi đến.

"Người cũng biết, vì sao bản quân tới đây?" Dạ Lan nhẹ giọng cười nói.

"Vì sao?" Đáng chết, này Ma quân thanh âm cư nhiên dễ nghe như thế, làm cho hẳn cả người mềm yếu, không tự giác vươn tay đi.

Sóng mắt liếm diễm, hàn quang vừa hiện, trong gió đầu còn bóng dáng nam tử tà mị kia, chỉ để lại một nam tử mập mạp.

"Vương gia, vương gia " Tên kia thị vệ từ Lạc Mai cung tới, lại thấy trong viện một cái thị vệ đều không có, lập tức cảm thấy không ổn, không trung bay đến một mùi hương kỳ quái, cư nhiên còn kèm theo cả huyết tính.

Hương vương vẫn không nhúc nhích đứng ở dưới ánh trăng, tên kia thị vệ khản trương bước đến, sợ vương gia mất hứng ."Vương gia, tên Tiểu Chi Tử kia....."

Kỳ quái, chung quanh tĩnh lặng đến đáng sợ, kia thị vệ có loại dự cảm không tốt, đi ra

phía trước, vô nhẹ bả vai Hương vương một cái.

Chỉ nghe phịch một tiếng.....

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Giải quyết phiên toái

Editor: Thiên Băng

Beta: ladyduong

"Người, người nói cái gì?!" Trong điện Phượng Hòa, thái hậu nghe tin tức bẩm báo của Hường Vệ, kinh hãi, "Người nói, Hương vương đã chết?"

Hường Vệ cau mày không dám nhìn hẳn, "Dạ." Hơn nữa chết rất bất thường, vết thương trên cổ như triền ti, máu đã khô, là cao thủ gây nên.

Sáng sớm hẳn còn nói chuyện cùng ai gia, như thế nào lại chết? Tiểu Chi Tử! "Truyền khẩu dụ của ai gia, lập tức đi Lạc Mai cung truy nã Bạch Chi!" Hừ, còn có Ly vương, Hương vương chết người cũng không trốn thoát có liên quan.

"Người đang làm gì vậy?" Trường Phong yên lặng tiếng động xuất hiện phía sau Bạch Chi, thấy nàng đang đảo cái gì đó.

Bạch Chi giật mình, Trường Phong này, luôn xuất quỷ nhập thần. "Vương gia dùng thuốc đã ngủ được một xú rồi, ta chuẩn bị đổi một phương pháp khác." Buồng được ở trong tay ra, liếc mắt nhìn Trường Phong phía sau, "Người như thế nào không bồi ở bên người vương gia?"

Trường Phong bốc lên một khối được đặt ở mũi người một chút, khó trách hôm nay nàng không đi thái y viện lấy thuốc, "Vương gia đã nghỉ ngơi."

Bạch Chi có chút lo lắng, Mộc Cẩn nhiều ngày ngủ sớm hơn bình thường, không biết có phải thân thể không thoải mái hay không.

Xoạt xoạt xoạt, ngoài cửa truyền đến một tiếng bước chân dồn dập, hai người cảnh giác liếc nhau, "Đi ra ngoài xem sao."

Trong viện xuất hiện một đội thị vệ, phía sau bọn thái giám cầm trong tay cây đuốc, thấy Bạch Chi đi ra, Hường Vệ không hỏi lý do liền ra lệnh với thủ hạ, “Bắt!”

Chỉ thấy ánh sáng bạc chợt lóe, Trường Phong rút nhuyễn kiếm ra đứng trước Bạch Chi, lạnh lùng nhìn Hường Vệ phía đối diện, “Đây là có ý gì?”

“Thái hậu có lệnh, lập tức bắt Bạch Chi, Trường Phong, người muốn kháng chỉ?” Hừ, Hường Vệ sớm đã không vừa mắt với Trường Phong, lần này có ý chỉ của thái hậu, hẳn muốn nhìn xem Trường Phong có thể cứng rắn bao nhiêu.

Bạch Chi cầm cánh tay của Trường Phong, “Không cần xúc động, người đi làm việc của người đi.” Nhìn hắn một cái, chậm rãi đi ra ngoài, thản nhiên cười nói, “Đ dẫn đường đi.”

Hường Vệ trong lòng kinh ngạc, tiểu thái giám này trong tình huống như vậy mà không loạn, có dũng khí. Hai gã thị vệ đi lên vừa muốn giữ lấy bả vai của nàng, ánh mắt Bạch Chi sáng lạnh bắn xuyên qua, “Ta có thể tự mình đi.” Ngữ khí rét lạnh, làm cho thị vệ này có chút hoảng sợ.

Nhìn người kia bị bọn tiểu nhân mang đi, thân hình Trường Phong chợt lóe, biến mất trong sân.

.....

“Bạch Chi, người có biết tội không!” Thái hậu ngồi ngay ngắn trên ghế phượng, khuôn mặt mang sát khí, Đông Phương Thước ở một bên cũng có vẻ mặt nghiêm trọng, Hường vương ở trong cung gặp chuyện không may, hoàng thất khó tránh khỏi bị mất uy nghiêm, nhưng nói do Tiểu Chi Tử ra tay, Đông Phương Thước khẳng định không tin.

“Bạch Chi không biết.” Thản nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt bình thản.

“Đồ vô liêm sỉ, còn không quỳ xuống!” Thái hậu phẫn nộ vỗ tay vịn, lại bị Đông Phương Thước ngăn lại, “Từ từ! Mẫu hậu, sự việc còn chưa điều tra rõ, trăm tin tưởng, Tiểu Chi Tử là người có chừng mực.”

Hường vương mê hắn không phải không biết, thái hậu vừa rồi vội vàng, vừa nghe đã biết được chuyện như vậy, tuy rằng ngôn ngữ thái hậu đã cẩn thận che giấu, nhưng không cần đoán cũng biết, Hường vương từ lâu đã gây ra không ít việc xấu, như thế xem ra, cũng xứng đáng. Nhưng mà, thân là đế vương, không thể tổn hại đến vương pháp. “Tiểu Chi Tử, một canh giờ trước người đã ở đâu?” (1 canh giờ = 2 tiếng)

“Tiểu nhân ở trong Lạc Mai cung phơi được.” Bạch Chi nhìn không chớp mắt, làm cho trong lòng Đông Phương Thước càng thêm yên tâm.

“Nói bậy, ngày thường, nô tài này đều đi thái y viện lấy thuốc!” Thái hậu cười lạnh, nàng sẽ không dễ dàng buông tha cơ hội lần này. Bạch Chi mỉm cười, giọng điệu bình thản, “Thái hậu thật sự quan tâm đầy đủ đến tiểu nhân, ngay cả hành trình hằng ngày của tiểu nhân đều biết rõ.”

Lời vừa nói ra, Đông Phương Thước có chút không vui nhìn về phía thái hậu, nàng quả thực ở ngoài Lạc Mai cung sắp xếp cơ sở ngầm, vẫn không chịu buông tha cho Cận đệ.

“Người, lớn mật, ai gia làm việc mà người cũng muốn nói sao? Người đâu, mang ra ngoài đánh!” Thái hậu bị nàng chọc giận, muốn tử hình tại chỗ, khỏi phức tạp.

“Mẫu hậu làm gì kích động như thế.” Đông Phương Thước thâm ý cười, ánh mắt kia làm cho thái hậu có chút sợ hãi.

“Tiểu Chi Tử, người nói ở trong Lạc Mai cung phơi được, có ai có thể làm chứng?” Rõ ràng không nghĩ để cho thái hậu nhúng tay vào, Đông Phương Thước hơi hơi cúi đầu nhẹ giọng hỏi.

Bạch Chi nháy mắt, “Có Trường Phong.”

“Ha ha, người tưởng ai gia và hoàng thượng đều là kẻ ngốc sao, đều là người của Lạc Mai cung, sẽ không che giấu giúp người?” Thái hậu nở nụ cười, nàng chỉ biết tiểu thái giám này không có chứng cứ.

Đông Phương Thước nhướng mày, quả thật, người làm chứng như vậy không có sức thuyết phục, “Còn có những người khác sao?”

Bạch Chi dừng một chút, “Không có.” Việc này cũng không dễ xử, tuy nói Hường vương từ không đối chứng, nhưng, hắn cũng muốn có đáp án cho thái hậu. Đúng lúc này, ngoài điện truyền đến, “Khởi bẩm bệ hạ, Ma quân đại nhân đến.”

Đông Phương Thước trên mặt vui vẻ, y hôm qua đã thấy thái độ của Ma quân đối với Bạch Chi, chỉ cần hắn ra mặt, thái hậu định sẽ không nói gì nữa.

Nam tử mặc hắc y mang theo Thanh Phong đi vào trong điện, khỏe mắt liếc nhìn một chút tiểu nhân đang quỳ gối kia, khỏe miệng khẽ nhếch lên, đột nhiên tiếng nói lạnh lùng truyền đến, “Không biết hoàng thượng đây là có ý gì?” Thản nhiên có sát khí làm cho thái hậu và Đông Phương Thước cảm thấy hoảng sợ.

“Ma quân đại nhân, đây là.....” Chẳng lẽ hắn trách cứ bọn họ bắt Bạch Chi? Trong lòng Thái hậu dâng lên một tia bất an.

“Hừ.” Hừ lạnh một tiếng, từ tay áo vớt ra một vật, vỡ tan trên mặt đất, lập tức trong điện tràn ngập một mùi hương kì lạ.

Thái hậu hoảng sợ, đây không phải hương liệu đặc chế nàng đưa cho Hường vương sao, làm sao có thể ở trong tay Ma quân, chẳng lẽ.....

Trong lòng dâng lên một trận sợ hãi, chẳng lẽ Hương vương kia cũng dám xuống tay với Ma quân?

“Hương vương của Dập quốc dám bắt kính với bản quân, không biết hoàng thượng có lời gì muốn nói không.” Khóe miệng cười lạnh, Dạ Lan thẳng tắp nhìn về phía Đông Phương Thước, lại có khí phách của bậc đế vương.

Đông Phương Thước hít một ngụm khí lạnh, “Đức Hải.”

Hải công công này giờ đứng bên cạnh Bạch Chi bây giờ mới phục hồi lại tinh, “Dạ, hoàng thượng.” Đi theo bên người Đông Phương Thước nhiều năm, hẳn tự nhiên biết ý của hoàng thượng, lập tức biến mất bên trong đại điện.

Thái hậu cảm thấy trong lòng bàn tay mình đã đổ mồ hôi, một lát sau, trong tay Hải công công có gì đó khiến cho tâm thái hậu hoàn toàn chìm trong nước.

“Đây là trong phòng Hương vương lục soát được?” Đông Phương Thước nhin xuống tức giận, Hương vương này chết thì chết đi, tự nhiên để lại cho hắn phiền toái lớn như vậy.

“Dạ.” Hải công công cúi đầu, cũng hiểu được sự việc không ổn, Ma quân là loại người nào, nếu bởi sự kiện mà đối phó triều đình, thì Dập quốc nhất định không có phần thắng.

“Ma quân đại nhân, ai già cảm thấy, nhất định có hiểu lầm.” Tiếng nói của Thái hậu có chút run run, nhưng trong lòng lại cảm thấy cũng có khả năng Hương vương làm như vậy.

“Thái hậu có ý gì, bản quân nói bậy?” Tiếng nói Dạ Lan lạnh lùng.

“Không, không phải.” Thái hậu có chút chống đỡ không được, không biết nói cái gì cho đúng, trong lòng thật sự hận chết Hương vương.

Vừa nói xong, sát khí kia đột nhiên biến mất, Dạ Lan cười sâu kín, “Mạo phạm người của bản quân, chỉ có một kết cục đó là phải chết.”

Ngữ khí này, giống như đang nói không quan hệ đến mình. Thái hậu đồng tử nhất thời mở to, chẳng lẽ, Hương vương chết, là hắn.....

“Bản quân đã tự mình động thủ, không biết hoàng thượng có ý kiến gì không?” Đại khí lớn nhưng lại làm cho Đông Phương Thước có chút chột dạ, ai cũng nói Ma quân võ công sâu không thể lường được, nhìn miệng vết thương của Hương vương là có thể biết.

“Làm phiền Ma quân đại nhân, Hương vương chết cũng không đền hết tội, chỉ sợ ô uế tay Ma quân.” Cứ như vậy, hiềm nghi với Tiểu Chi Từ liền rửa sạch.

Vỗ nhẹ nhẹ ống tay áo, “Không sao, bản quân hận nhất người gian trá, chỉ một cái nhấc tay mà thôi.” Lúc Dạ Lan nói lời này, ánh mắt quét về phía thái hậu, nhưng lại làm cho nàng cảm thấy khản trương.

“Ừ, Tiểu Chi Từ, nơi này không còn chuyện của ngươi, đi xuống đi.” Đông Phương Thước nhẹ nhàng thở ra, cười cười.

“Tiểu nhân cáo lui.” Bạch Chi chậm rãi đứng dậy, đi ngang qua Dạ Lan, tiếng nói trầm thấp tính quanh quẩn bên tai, “Tiểu mèo hoang, lần này, ngươi nên đáp tạ ta như thế nào đây?”

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Hai người cùng sinh nhật

Editor: ladyduong

Vừa ra khỏi đại điện, bóng dáng cao lớn liền từ bên kia trụ đình màu hồng đi tới “Không có việc gì chứ?” Trương Phong trong giọng nói để lộ ra một chút quan tâm, có chút cảnh giác nhìn phía trong điện.

Bạch Chi lắc lắc đầu “Việc này không cần nói cho vương gia.” Bằng không, hẳn lại tự trách. Lạc Mai cung thực yên tĩnh, cứ như chưa bao giờ phát sinh cái gì. Trong phòng Mộc Cẩn im ắng, hẳn là đã muốn ngủ say.

Ngồi xếp bằng ở trên giường, lòng Bạch Chi yên tĩnh như nước, một chút cũng không bị sự kiện bất ngờ kia làm cho ảnh hưởng, đối với nàng mà nói, trừ bỏ người mà mình để ý, không có ai có thể làm ảnh hưởng đến tâm trạng của nàng.

Cái kia Dạ Lan, Bạch Chi tự động loại bỏ lời nói của hắn, nguyên bản người không phải là nàng giết, vốn không có nợ hắn cái nhân tình gì đi.

Tường bên kia truyền đến thanh âm mở cửa, hẳn là Trường Phong đi vào giúp Mộc Cẩn đắp thêm chăn đi. Thời tiết ngày càng lạnh, Mộc Cẩn tựa hồ không có chú ý ăn mặc của bản thân mình, Bạch Chi không tự giác nhíu mày, dừng lại vận chuyển dòng khí, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn mỉm cười, vừa vận, nàng cũng ngứa tay.

Chuyện tình của Hương vương cuối cùng cũng giải quyết xong. Sáng sớm, Trường Phong ở trong sân múa một bộ kiếm pháp, lưu lại một câu “Hào hảo nhớ” Liền biến mất không thấy bóng dáng. Bạch Chi tùy ý nhặt lên một nhánh cây khô, bộ kiếm pháp kia, cũng là không khó, hít sâu một hơi, liền mây bay nước chảy lưu loát sinh động khoa tay múa chân luyện kiếm.

Mộc Cẩn vừa vận đi ngang qua trong góc, liền thấy bóng dáng nhỏ gầy của Bạch Chi dưới tàng cây tiêu sái vung qua lại, không khỏi dừng lại bước chân. Ôn nhu nam tử tóc dài lướt nhẹ, đôi mắt sáng người nhìn bóng dáng xuất thần múa kiếm dưới tàng cây, bỏ đi cung trang Bạch Chi lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt thế, bóng dáng nhẹ nhàng lại bị tàn cây một mảng xanh thăm che che như ẩn như hiện, Mộc Cẩn khóe miệng không tự giác nhẹ nhàng giờ lên.

Có lẽ là ánh mắt quá mức nóng bỏng, Bạch Chi xoay người một cái, ánh mắt lợi hại bắn về phía bóng dáng màu trắng nơi góc sáng sủa kia. “Vương gia, người tỉnh?” Bạch Chi có chút xấu hổ tiện tay vứt bỏ nhánh cây, không biết hẳn ở nơi này nhìn đã bao lâu rồi.

Xe lăn chậm rãi di động đến trong viện, Mộc Cẩn thân thủ lấy đi lá cây khô dính ở vạt áo Bạch Chi “Tiểu Chi, người có phải hay không lớn lên?” Bạch Chi hơi hơi sững sốt, phải không? Chính nàng như thế nào không phát hiện. Không tự giác sờ sờ đỉnh đầu chính mình, bộ dáng hậu đậu làm cho Mộc Cẩn nhìn không được bật cười.

“Nhanh chút, động tác nhanh chút. Ai u, người nhẹ chút a, đầu của ta liền đau chết rồi!” Đúng lúc này, ngoài Lạc Mai cung truyền đến một trận thanh âm huyền ảo, ngay sau đó là tiếng bước chân dồn dập.

Mộc Cẩn hơi hơi cúi hạ mắt “Lại một tuần bán nguyệt nữa, chính là sinh thần của hoàng huynh rồi.” Cho nên, trong khoảng thời gian này trong cung đều bận việc chuẩn bị yến hội.

Thọ yến Thái hậu vừa qua đi, lại đến phiên Đông Phương Thước? Nay hoàng tộc cổ đại cũng thật đủ phô trương a. Bạch Chi vẻ mặt không sao cả, nhưng lại bất chợt nhìn thấy vẻ mặt mất mát của Mộc Cẩn. “Vương gia, người làm sao vậy?” Không biết vì sao, nàng không thích thấy Mộc Cẩn như thế này, tổng cảm thấy, tươi cười mới là biểu tình duy nhất hẳn nên có.

Trầm mặc một hồi “Tiểu Chi, ngày đó, người có thể trở về sớm một chút sao?” Mộc Cẩn không có ngẩng đầu, ánh mắt có chút mất tự nhiên nhìn đến một cái phương hướng khác.

“Ngày đó?” Bạch Chi có chút nghi hoặc.

Mộc Cẩn hơi hơi lắc lắc đầu “Không có việc gì, ta đi vào trước.” Đối với Bạch Chi ôn nhu cười, chậm rãi chuyển động xe lăn ly khai sân. Bóng dáng kia, lại có chút hương vị tiêu điều.

“Tiểu Chi Từ.” Đúng lúc này, ở cửa truyền đến thanh âm của Hải công công, chỉ thấy hắn sắc mặt hòa ái, cười hướng nàng đi tới.

“Sur phó”

Hải công công kéo cổ tay Bạch Chi qua, “Tiểu Chi Từ, lúc này người cần phải hảo hảo biểu hiện, hoàng thượng đối với người rất là chờ mong.”

A? Chờ mong cái gì? Bạch Chi nhướn mày “Sur phó, đây là?”

“Như thế nào? Người không biết, còn có bán nguyệt nữa chính là sinh thần hoàng thượng, người cần phải hảo hảo chuẩn bị một chút thọ lễ, vừa rồi hoàng thượng còn nhắc tới, không biết Tiểu Chi Từ có thể hay không lại đưa hắn lễ vật kinh hi đây!”

Bạch Chi khóe miệng có chút cứng ngắc, hoàng đế này, như thế nào cùng cái tiểu hài tử giống nhau đều muốn lễ vật.

“Ngay cả ta cũng muốn đưa?” Nàng chính là một cái tiểu thái giám, như thế nào còn phải cấp hoàng đế tặng lễ.

“Lần này yến hội cung nhân đều có thể tham gia, hoàng thượng đối đãi người không tệ, đây là vinh hạnh của người. Hào hảo chuẩn bị, nói không chừng, ngày người cùng tỷ tỷ người gặp mặt liền càng gần a~!” Hải công công hạ phát trần, hẳn là có ý đến đây cùng Bạch Chi lộ ra một chút tâm tư hoàng thượng, có thể hay không nắm chắc, liền xem chính nàng. “Vi sư còn có chuyện muốn làm, người cần phải dụng tâm!”

“Sur phó đi thông thả.” Bạch Chi cảm thấy có chút đau đầu, bất quá, vì Hạt Từ, liền hao phí một chút tế bào não đi.

“Người muốn đi?” Một trận gió lạnh thổi qua, phía sau Bạch Chi đột nhiên xuất hiện bóng dáng cao lớn, hơi tức giận làm cho Bạch Chi hoảng sợ “Trường Phong, người có biết hay không người hù chết người ta?”

Trường Phong cũng không để ý tới nàng, chính là nhìn phương hướng Hải công công rồi đi, nhắc lại lời một lần “Người muốn đi?”

“Ta cũng không muốn đi, nhưng là hoàng thượng mở miệng.” Bạch Chi có chút kỳ quái nhìn Trường Phong, chỉ thấy hắn nhìn chằm chằm chính mình, biểu tình kia giống như chính mình thiếu hẳn mấy trăm vạn vậy.

Một lát sau, hắn quay đầu nhìn thoáng qua Mộc Cẩn ở trong phòng “Ngày đó, cũng là sinh thần vương gia.”

Bạch Chi trong lòng cả kinh, trong đầu hiện ra một câu kia của Mộc Cẩn, “Tiểu Chi, ngày đó, ngươi có thể trở về sớm một chút sao?” Đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, trong hoàng cung đều vì sinh thần Đông Phương Thước mà bận rộn, nhưng là hắn lại bị quên lãng. Hắn kỳ thật, là hy vọng mình có thể bồi hãm cùng nhau qua sinh thần đi?

“Vương gia năm nay bao nhiêu tuổi?” Bạch Chi vừa nói làm cho Trường Phong có chút kinh ngạc

“Mười tám”

Mười tám, tuổi thực tốt a, nhưng là hắn lại phải ở trên xe lăn ngày này qua ngày khác. “Ta sẽ sớm một chút trở về.” Bạch Chi đối với Trường Phong mỉm cười, thật là đẹp mắt, làn da màu đồng trên cổ đã nhiễm một tầng hồng nhạt, Trường Phong có chút xấu hổ nhìn sang một phía khác “Vậy ngươi, biết nấu ăn sao?” Hàng năm sinh thần vương gia, đều là hắn tự mình xuống bếp, nhưng là này đồ ăn, cũng là vô cùng thâm, năm nay, hy vọng có thể có một ít đặc biệt đi.

Nấu cơm? Kia nhưng là sở trường thứ hai của nàng a. Bạch Chi tự tin cười “Ngươi cứ chờ đi” .....

“Chiếu tướng!” Bạch Chi thoải mái hạ quân cờ màu đen xuống, khinh thường nhìn về phía quân vương đối diện, Đông Phương Thước khoe miệng kéo lên, “Tiểu Chi Tử, ngươi cũng quá không cho trẫm mặt mũi.” Toàn bộ tiêu diệt sạch, quân trắng của hắn hy sinh thật sự là thảm.

Mấy ngày này, Đông Phương Thước liền như thuốc cao bôi trên da chó, chiếm lấy thời gian buổi tối của Bạch Chi, chơi cờ! Cho phép nàng có thể không cần câu nệ lễ tiết quân thân, Đông Phương Thước dần dần cảm thấy hối hận, bởi vì hắn phát hiện, Bạch Chi đúng là một người kiêu ngạo ương ngạnh như vậy, xem thủ pháp chơi cờ tàn nhẫn kia, tiểu thái giám ngày thường nhu thuận lễ phép kia, đều là giả vờ!

“Hoàng thượng, nhưng là ngươi bảo ta không cần hạ thủ lưu tình.” Bạch Chi vỗ vỗ ống tay áo, đứng dậy.

“Đợi chút, lại đến một ván.”

Bạch Chi nhíu hạ mày “Hoàng thượng, ngài nói chỉ ba ván.”

Đông Phương Thước không khỏi cảm thấy buồn cười, cư nhiên có người dám cùng hắn cò kè mặc cả, Bạch Chi vẫn là người đầu tiên. “Tiểu Chi Tử, ngươi mỗi ngày đều là cùng canh giờ này trở về, là làm cái gì thế?”

Bạch Chi quay đầu đến mỉm cười “Bí mật.”

Lơ đãng toát ra ý cười không phòng bị, làm cho lòng Đông Phương Thước có loại cảm giác khác thường, rất muốn đem nụ cười này giữ lại ở bên người.

“Tiểu Lan, bên ngoài nóng quá a.” Thục Tần ở trong phòng hết sức chuyên chú nhìn tám thêu, nghe thấy động tĩnh liền ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái. Cung nữ Tiểu Lan bưng vài cuộn kim tuyến đi đến, mặt mang vui sướng “Nương nương, Chi công công không biết làm ra thứ gì lạ gì, đang bố trí ở sân yến hội.”

Nàng lớn như vậy, lần đầu tiên thấy người dùng khăn lụa nhiều màu rực rỡ như vậy, kết thành hoa, còn có váy múa hoa mỹ, trong cung còn có không ít cung nữ tụ tập lại qua bên kia hỗ trợ.

“Chi công công?” Thục Tần dừng lại động tác trong tay “Hắn chuẩn bị hội yến sinh thần hoàng thượng sao?”

“Dạ, nay Chi công công nhưng là tâm phúc bên người hoàng thượng, chuyện tình yến hội toàn quyền giao cho Hải công công cùng Chi công công, Tiểu Lan cảm thấy, lần này yến hội nhất định phi thường náo nhiệt.” Chi mới xem trang trí đẹp đẽ ở sân kia, Tiểu Lan đều muốn ngày đó nhanh đến một chút, thật mới mắt chờ mong.

Thục Tần mỉm cười, Chi công công, chính là tiểu thái giám lần trước giúp nàng, ở thái hậu thọ yến còn bị Ma quân đặc biệt ưu đãi. Kỳ thật, ở trong mắt mọi người, có thể ở bên người Ma quân rót rượu, chính là việc quang vinh, huống chi qua chuyện tình Hương vương, người hữu tâm đều cảm giác được Ma quân đối Bạch Chi đặc biệt, có cái cường lực như vậy hậu thuẫn, Bạch Chi về sau nhất định có thể ở trong cung hỗn loạn này như cá gặp nước.

“Tiểu Lan, ngươi nói, hoàng thượng sẽ thích cái áo choàng này sao?” Thục Tần vì chuẩn bị quà sinh nhật cho Đông Phương Thước, đã muốn thêu hơn một tháng, kỳ thật, cũng vì một câu kia của Bạch Chi, Đông Phương Thước hiện tại chỉ cần bị tâm kế của Lệ phi cùng Lan phi làm cho phiền não, sẽ đến nơi này của Thục Tần trốn. Bởi vậy nhóm phi tần khắp nơi cũng bắt đầu nhắm vào Thục Tần, bất quá, nàng cảm thấy vì Đông Phương Thước, hết thảy đều đáng giá.

“Đương nhiên sẽ thích, nương nương thêu sống động như vậy, ngự thêu trong cung cũng không hơn được” Tiểu Lan nói là thiệt tình. Thục Tần mặt ửng đỏ, nhẹ nhàng cười, lại cúi đầu thêu lên. ....

“Mẫu hậu, hoàng thượng cũng quá coi trọng Tiểu Chi Tử đi, cư nhiên đem khánh yến đều giao cho hắn.” Vinh quốc công chúa liên tục vài ngày đều ở bên cạnh Thái hậu thổi tà phong, chủ yếu là gần đây tâm tình của nàng vẫn không tốt, nàng ta nghĩ đủ mọi cách, tìm các loại lý do muốn đi bá kiến, ý muốn vào ở tạm trong cung điện Ma Quân. Nhưng là lại bị Dạ cung thị vệ không có mắt ngăn ở ngoài cửa, vài lần như thế, nàng đem bất mãn giận chó đánh mèo đến trên người Bạch Chi “Hơn nữa, cư nhiên đem đại sảnh bố trí xa hoa như vậy, không biết hoàng thượng tôn trọng đơn giản sao?”

Ý tứ Vinh quốc công chúa là cư nhiên đem sinh thần Hoàng Thượng chuẩn bị so với sinh thần Thái hậu còn muốn long trọng hơn, rõ ràng không cho thái hậu mặt mũi.

Nghe được lời này, thái hậu trong lòng không hờn giận, trên mặt cũng là không chút sứt mẻ “Liên kệ hẩn đi.” Dù sao cũng là ý tứ hoàng thượng, về sau lại chậm rãi thu thập cái nô tài kia .

Trong ngự thư phòng, Đông Phương Thước phê xong tấu chương cuối cùng, có chút không yên lòng nhìn về phía Hải công công “Đức Hải, Tiểu Chi Tử gần đây đặc biệt bận a.” Hai ngày này đều từ chối cùng hẩn chơi cờ. Hải công công tự nhiên là hiểu được ý tứ Đông Phương Thước “Hoàng thượng, Tiểu Chi Tử nhưng là thực dụng tâm vì hoàng thượng trừ bị khánh yến, người xem xem, này trang trí chuẩn bị vô cùng tốt, trong cung mọi người tò mò thật sự nhiều a.”

Đông Phương Thước vui vẻ nở nụ cười, quả thật, Bạch Chi nói khắp thiên hạ tất cả đều là của Đông Phương Thước hẩn, không biết đưa lễ vật gì mới tốt, cho nên liền hứa hẹn chuẩn bị cho hẩn một cái khánh yến hoàn toàn mới làm hạ lễ. Hai ngày này cũng thường nghe được cung nhân tán thưởng, hẩn muốn nhìn, lại muốn đem kinh hi lưu đến ngày hôm đó.

“Hừ, còn không phải là vì làm cho trẫm giúp hẩn tìm người!” Đông Phương Thước ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong ý cười trong ánh mắt cũng là che dấu không được.

“Đừng rồi, Cần đệ bên kia.....” E ngại thái độ Thái Hậu đối Mộc Cần, năm rồi đều là tránh cho bọn họ chạm mặt, năm nay cũng không ngoại lệ. “Đã chiếu theo ý tứ của hoàng thượng, tìm đến đầu bếp nổi tiếng Dương Châu, ngày ấy chắc chắn vì vương gia chuẩn bị một bàn mỹ thực phong phú.”

Mộc Cần mẫu phi là người Dương Châu, cũng không biết có phải mẫu tử tình thâm, Mộc Cần từ nhỏ liền thích đồ ăn Dương Châu, cho nên Đông Phương Thước mới đặc biệt sai Hải công công đi chuẩn bị. “Mấy năm nay, ủy khuất hẩn.” Nhắc tới Ly vương, Đông Phương Thước tổng cảm thấy thua thiệt hẩn, chậm rãi đem tâm mắt chuyển qua ngoài cửa sổ, trời thực âm đạm, giống như, tuyết sắp rơi ...

“Khụ khụ.” Trong nội phòng bài trí đơn giản, Mộc Cần tay cầm lên một quyển binh thư, tiếng ho khan thanh đều đều truyền đến làm cho Trường Phong ngoài phòng nhưn mảy, chuẩn bị một ly trà gừng bùng vào trong. “Vương gia, chú ý thân thể.”

Nhìn thấy gương mặt của Mộc Cần ngày càng gầy đi, Trường Phong trong lòng nổi lên một trận chua xót. Mộc Cần tiếp nhận trà gừng, nhìn liếc mắt một cái ra ngoài cửa sổ “Giống như tuyết sắp rơi, Tiểu Chi Tử còn không có trở về sao?” Bạch Chi buổi sáng đi ra ngoài, đến bây giờ đều còn không thấy bóng giáng đâu.

“Ân.” Trường Phong không dám nói cho Mộc Cần, Bạch Chi đang vì sinh thân Đông Phương Thước bận rộn, sợ hẩn mất mát, đồng thời trong lòng lại có chút trách cứ Bạch Chi.

“Không biết, nàng mặc đủ ấm không.” Một tiểu cô nương, trời trở lạnh như thế, có thể chịu được sao. Trường Phong nhẹ giọng hừ, khiến cho nàng cảm lạnh tốt lắm, tốt nhất là bệnh nặng một hồi, như vậy sinh thân vương gia, nàng có thể lưu lại bồi vương gia mừng sinh nhật. Không biết qua bao lâu, Trường Phong phát hiện Mộc Cần nhìn hẩn “Vương gia, làm sao vậy?”

“Trường Phong, về sau, có cái việc gì nặng, ngươi liền giúp Tiểu Chi Tử một chút.” Kỳ thật, hẩn cũng do dự đã lâu, muốn hay không đem thân phận nữ nhi của Bạch Chi nói cho Trường Phong nghe, nhưng là, không biết vì sao, hẩn lại không muốn làm như vậy. Nguyên lai biết bí mật của một người, hơn nữa chỉ có mình mình biết, đúng là chuyện âm áp như vậy, không nghĩ cùng người khác chia sẻ.

“Tên kia, hẩn tốt lắm.” Rõ ràng lời nói mang theo giận dữ, Trường Phong biểu tình trên mặt vẫn là lạnh lùng, yếu ớt như vậy, làm gì phải chịu khó giúp hoàng thượng làm việc, ngay cả chủ tử chính mình cũng không để ý. Mộc Cần bất đắc dĩ cười cười “Trường Phong, đem lễ vật của ta trong ngăn kéo kia, cấp hoàng huynh đi.”

“Tiểu Chi Tử, thực đại giá a, trăm ba lần bốn lượt cho mời người, lần này, trốn không thoát đi?” Đông Phương Thước buồn cười ngồi ở bàn cờ, Hải công công mới vừa nói Bạch Chi có việc tìm hẩn, nhân cơ hội này, hẩn phải giữ nàng lại chơi cờ. Bạch Chi khóe miệng co rút, nàng chỉ biết Đông Phương Thước sẽ không bỏ qua cơ hội lần này, rõ ràng kì nghệ không bằng nàng, lại cố tình tích cực như vậy.

“Hoàng thượng, tiểu nhân có việc muốn nhờ.”

“Chi cần người thắng trăm ba bàn, trăm đáp ứng người.” Kỳ thật, bất luận thắng hay không thắng, Đông Phương Thước đều sẽ đáp ứng yêu cầu của Bạch Chi, chính là như vậy nàng mới có thể cam tâm tình nguyện ngồi xuống bồi hẩn chơi cờ. Bạch Chi có chút kinh ngạc, ngay cả nàng yêu cầu cái gì cũng không hỏi sao? Bất quá, thắng hẩn ba bàn, quả thực chính là dễ như ăn một bữa sáng. Không nói hai lời, Bạch Chi vén vạt áo ngồi xuống, đúng lúc này, Hải công công dẫn Trường Phong vào.

Kia nam tử tuổi măng vừa thấy Bạch Chi đang ở đây, biểu tình tức thì lạnh xuống, Bạch Chi rõ ràng thấy hẩn trừng mắt nhìn mình. A, nguyên lai là tại đây cùng hoàng thượng chơi cờ, vậy mà vương gia còn lo lắng nàng mặc không đủ ấm. Trường Phong chịu đựng lửa giận, trình lên cái hòm kia. Đông Phương Thước mặt mang vui sướng tiếp nhận đây chính là hạ lễ Cần đệ đưa cho hẩn đi, khẩn cấp mở ra, vừa thấy, bên trong cư nhiên là bốn bản [Cổ phương binh pháp]

“Này, là Cần đệ tìm đến?” Bạch Chi nghi hoặc nhìn binh thư, [Cổ phương binh pháp]? Phải biết rằng, ở thời đại này, cổ phương là một vị chiến lược gia cực kỳ nổi danh, binh pháp hẩn viết đã thất truyền từ lâu, Mộc Cần cư nhiên lại tìm thấy được. Trường Phong gật đầu, Đông Phương Thước lập tức mặt mày hớn hờ

“Hảo, hảo, Cần đệ quá khách sáo rồi.” “Thuộc hạ cáo lui.” Trường Phong thi lễ, mang theo gió lạnh ly khai phòng.

“Kia, bắt đầu đi.” Bạch Chi thầm nghĩ tốc chiến tốc thắng, nếu không về Lạc Mai cung, còn không biết bị Trường Phong dùng ánh mắt như thế nào giết

chết nàng aa.

Bạn đang đọc truyện *Virus Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Sinh nhật hôm đó

Editor: Tiểu Du Du

Beta: ladyduong

"Ma quân đại nhân, ngài không nhiều lắm ngốc mấy ngày? Là ta Dạ quốc chiêu đãi không tốt sao?" Bạch Chi đi không bao lâu, Dạ Lan được Hải công công dẫn đến trước mặt Đông Phương Thước.

Dạ Lan có chút nghiến ngấm nhìn Đông Phương Thước, mang theo một chút âm trầm, bóng dáng quen thuộc phía trước kia làm cho hấn trong lòng có chút khó chịu, như vậy xem ra, chứ không phải là tiểu mèo hoang kia làm cái gì làm cho hoàng đế này mất hứng?

"Nếu việc kết minh cùng triều đình đã định, bản quân cũng nên trở về chinh chiến Dạ cùng một chút, mặt khác, dạo gần đây thường có một vài người không thú vị đến cung điện của ta nhiều sự, bản quân thật là khó xử." Dạ Lan ánh mắt chậm rãi dời đến quyền bình bái tử bản trên bàn, khóe miệng hơi hơi lên.

Đông Phương Thước trong lòng "lộp bộp" một chút, xem ra Ma quân trước khi rời đi còn muốn đến khởi binh vẫn tội. Tâm ý của Vinh quốc công chúa hấn hấn là biết, hai ngày trước còn trước mặt mình nói Ma quân hảo, nói trên đời này vốn không có nam nhân có thể so sánh với hấn, trong đó ý tứ rõ ràng, chính là muốn mình từ hôn cho nàng.

Ma quân tuy là tốt như vậy, nhưng đừng nói hấn không gần nữ sắc, cho dù hấn thật gần nữ sắc đi chăng nữa, Đông Phương Thước cũng không dám đem người như Vinh quốc công chúa từ hôn cho hấn.

"Là trầm lo lắng không chu toàn, về sau nhất định sẽ không lại có chuyện như vậy nữa. Đức Hải, lấy lệnh bài của trẫm đến đây, có lệnh bài này, Ma quân đại nhân về sau có thể tùy ý ra vào hoàng cung Dạ quốc."

.....

Nhẹ nhàng đẩy đại môn Lạc Mai cung ra, một bóng dáng cao lớn liền đem Bạch Chi bao phủ, "Hừ." Thanh âm lạnh lẽo từ phía đỉnh đầu truyền đến.

"Trường Phong, người còn chưa nghỉ ngơi sao?" Bạch Chi có thể cảm giác được hấn tức giận, bắt quá nàng lựa chọn không nhìn.

"Vương gia vừa mới ngủ, ta cũng không nhân nhả như người vậy." Dứt lời liền không hề để ý nàng, xoay người một cái liền biến mất ở hành lang.

Nhẹ nhàng thở ra, Bạch Chi nhìn về phía gian phòng của Mộc Cẩn kia, hiện tại quả thật đã khuya, không biết hấn có hay không trách mình gần đây không có thời gian ở bên cạnh bồi hấn. Không biết từ khi nào, Bạch Chi lại đề ý đến suy nghĩ của Mộc Cẩn.

Trở lại trong phòng, mang đồng hồ đặt bên dưới gối ra, cũng sắp hoàn thành, không biết Mộc Cẩn, có thích hay không, lúc trước nha đầu Hạt Từ kia, ngoài miệng ghét bỏ, cuối cùng còn không phải mỗi ngày đều đội hay sao.

Đêm đã khuya, trong một góc của Lạc Mai cung, như trước vẫn có ánh đèn mờ màng.

.....

"Nhanh chút, nhanh chút! Chỉ công công, bên này đã muốn an bài tốt lắm." Một gã tiểu công công ở trước mặt Bạch Chi cúi đầu khom lưng, ngẩng đầu là có thể thấy, nhiều mảnh vải nhiều màu sắc sờ treo đây, còn có hoa tươi được đặt ở khắp nơi, hết thấy đều gọn gàng ngăn nắp.

"Chỉ công công, quần áo này, bọn tỷ muội cũng không dám mặc!" Một cung nữ trên mặt ngượng ngùng, Bạch Chi cho người ta làm sẵn vũ y, mỗi bộ đều là bó sát vào thân thể, mặc vào có thể nhìn thấy những đường cong thân thể lung linh, làm cho không ít cung nữ muốn mặc lại không dám mặc, bộ trang phục này đối với cổ nhân mà nói, quả thật là lớn mật.

Bạch Chi đi vào chuẩn bị hậu trường, lôi kéo một người trang điểm cho cung nữ liền bảo nàng mặc lên, "Các vị các tỷ tỷ xinh đẹp như thế, lần này nếu là hảo hảo chuẩn bị, nhất định sẽ tỏa sáng."

Hiện nay, lời nói của Bạch Chi rất có trọng lượng, hiện nay nàng là tâm phúc bên người hoàng thượng, không chừng nàng nói một câu, các nàng liền khả năng giống Thục Tần kia, thiên thiên ân trạch.

"Dạ, Chỉ công công." Các nàng mang khuôn mặt đỏ bừng, xoay người đi chuẩn bị.

Bóng đêm dần dần buông xuống, ánh chiều tà chiếu vào sân thượng hoa lệ này, dùng dải băng trát thành đóa hoa, tăng thêm vài phần ung dung đẹp đẽ mà quý giá, Đông Phương Thước nhìn không được nhìn, đây là lần đầu tiên hắn đến kiểm nghiệm thành quả lao động của Bạch Chi, Hải công công nhìn hắn mang về mặt kinh diễm, lễ vật lần này của Bạch Chi, hoàng thượng rất là vừa lòng.

Các đại thần đã lục tục ngồi vào vị trí, mỗi người biểu tình đều không có sai biệt, hai mắt mang tinh quang, kinh ngạc cười toe toét.

Âm nhạc vang lên, một đám cung nữ trang điểm hoa lệ, trong tay mang theo một cái khay bạc, bên trên có vài bầu rượu bằng ngọc, đi tới từng bàn, rót rượu, sau đó nhẹ nhàng phiêu đi.

Thức ăn trên bàn đều là sơn hào hải vị, không chỉ có màu sắc rực rỡ, còn có mùi thơm khiến người khác ngửi mà thèm.

Đông Phương Thước mặc long bào tiến vào, các đại thần nhất tề đứng dậy, "Ngô hoàng vạn tuế" Thanh âm vang tận mây xanh.

Thái hậu theo sát ở phía sau Đông Phương Thước, biểu tình đang nhìn sân sau xa hoa, tươi cười dần dần phóng đại. "Đức Hải, đồ đệ này của ngươi thật sự là có khả năng a." Ý vị thâm trường lời nói làm cho Hải công công trong lòng hiểu rõ, cười nói, "Thái hậu nương nương khen trật rồi, Tiểu Chi Tử còn có rất nhiều chỗ làm không được chu toàn, cũng là hoàng thượng nâng đỡ."

"Ha ha, Tiểu Chi Tử đâu? Trẫm muốn nghe xem ý tưởng của nàng." Đông Phương Thước phát tay một cái, các đại thần liền đều ngồi xuống.

Cơ hồ đồng thời, một đám vũ nương mặc hồng y xoay người tiến vào. Âm nhạc từ nhu chuyển cường, dưới chân có khói trắng nhẹ, giống như tiên nữ hạ phàm!

Mọi người ánh mắt mờ to, bọn họ chưa bao giờ gặp qua loại vũ đạo này, thân thể nhẹ nhàng uyển chuyển, trong suốt thần bí, khuôn mặt tươi cười động lòng người, không khỏi làm cho rất nhiều người tâm ngứa khó nhịn.

"Hào! Hào!" Trên đài Đông Phương Thước liên tục vỗ tay, đem đó đối với Bạch Chi không hề giận lập tức liền vút ra sau đầu. "Đức Hải, thưởng! Thăng Bạch Chi làm chỉ huy trực ban thủ lĩnh!"

Một bên thái hậu đỏ hớt khói lạnh, "Hoàng thượng, như vậy không hợp a! Tiểu Chi Tử bất quá là một tiểu thái giám, như thế nào có thể vượt cấp?"

"Đúng vậy, hoàng thượng, ngài không phải luôn luôn thích đơn giản mộc mạc sao, Tiểu Chi Tử này cư nhiên phô trương như vậy, không phải nên thưởng mà là nên phạt!" Vinh quốc công chúa ngồi bên người Thái hậu bên người cũng là vẻ mặt tức giận.

Đông Phương Thước cảm thấy sừng sốt, nhìn cảnh tượng hoa lệ ở dưới, này, hình như là hơi phô trương.

"Ha ha, hoàng thượng, Tiểu Chi Tử làm sao có thể không rõ tâm tư của hoàng thượng, những món đồ trang trí này, đều chỉ dùng đồ trang sức mà hậu cung phi tần không dùng nữa mà làm thành, còn có những món ăn này, kỳ thật cùng đồ ăn ngày thường hoàng thượng ăn cũng không khác biệt, chỉ là Tiểu Chi Tử bảo ngự trù thay đổi cách thực hiện." Hải công công cúi người ở bên tai Đông Phương Thước giải

thích, thanh âm vừa vặn cho thái hậu và Vinh quốc công chúa đều có thể nghe thấy.

"Nguyên lai là như vậy, hào! Hào!" Đông Phương Thước chưa bao giờ cảm giác vui sướng như vậy, lần khánh yến này so sánh với dĩ vãng, thì thật sự nào nhiệt hơn nhiều.

"Làm sao có thể? Hải công công, người đừng nói vậy, bản công chúa thấy nhất định lần khánh yến này sự dụng rất nhiều tiền bạc trong quốc khố." Vinh quốc công chúa cũng không dễ dàng như vậy liên tin tưởng.

Hải công công lấy ra một quyển sổ sách trong tay áo, đưa cho Đông Phương Thước, chỉ thấy hắn liếc mắt nhìn qua, trên mặt tươi cười càng sâu, "Mẫu hậu, người xem xem."

Thái hậu nghi hoặc tiếp nhận sổ sách vừa thấy, nhất thời kinh ngạc ngẩng đầu lên, khánh yến hoa lệ lần này, thế nhưng chỉ tốn không đến ba trăm lượng?! Điều này sao có thể?

.....

Một bên là ca múa náo nhiệt, một bên là ánh sáng nhạt yên tĩnh.

"Vương gia, đừng đợi, đồ ăn đều lạnh." Trường Phong lạnh lùng nhìn thoáng qua cửa sổ, quay đầu đối với Mộc Cẩn ngồi ở trước bàn ngăn người nói. Âm nhạc ôn ào vang đến tận Lạc Mai cung, không biết vương gia nghĩ như thế nào.

Vốn Trường Phong muốn để Tiểu Chi Tử làm thức ăn cho vương gia, nhưng tìm cả một ngày cũng không thấy hắn, Trường Phong đang muốn chính mình động thủ, hoàng thượng lại đưa đến đầu bếp ở Dương Châu, làm cho vương gia làm một bàn đồ ăn, nhưng là Mộc Cẩn thân nhiên nói một câu, chờ Tiểu Chi Tử trở về, ngồi xuống một cái chính là một canh giờ.

"Chờ một chút đi, Tiểu Chi Tử hẳn là mau trở lại." Mộc Cẩn ôn nhu cười, mang theo một chút mát mát khó phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Lễ vật của nàng

Editor: LilPri

Beta: ladyduong

“Tiểu Chi Từ, ngươi muốn trăm thưởng gì cho ngươi?” Đông Phương Thước rút cuộc nhịn không được đem Bạch Chi gọi đến trước mặt, ánh mắt mọi người đồng loạt tụ tập trên người nàng.

Muốn thưởng cái gì? Ngày đó không phải nói tốt rồi sao, này Đông Phương Thước cư nhiên giả bộ hồ đồ, cũng không thể làm nàng trước mặt mọi người nói rằng nàng muốn sớm một chút chờ về Lạc Mai cung đi.

“Vi hoàng thượng ra sức, là vinh hạnh của tiểu nhân.” Bạch Chi cúi đầu, trong lòng đều tràn đầy lo lắng và sốt ruột.

Hừ, hẳn là muốn đi về. Đông Phương Thước trong lòng thật sự rõ ràng, ngày đó Bạch Chi chơi cờ thắng hẳn ba ván, kết quả cư nhiên là cầu xin vào ngày sinh nhật của mình hôm nay làm cho hắn sớm một chút về Lạc Mai cung bồi Cẩn đệ, tuy rằng hắn hiểu được đây là do Bạch Chi lo lắng cho chủ nhân, nhưng là trong lòng chính là cảm thấy một chút mất mát, không muốn sớm như vậy liền thả Bạch Chi đi về.

“Ân, ngươi biết đây là vinh hạnh của ngươi là tốt rồi, bất quá trăm thật hài lòng, Đức Hải, đem Mã Nãi trăm Nam Hải tiến cống lấy đến.” Đông Phương Thước cảm thấy, cần phải cho Bạch Chi một chút ngon ngọt.

Mã Nãi trăm? Vinh quốc công chúa vừa nghe, trong lòng không vui, lúc trước nàng lần đầu tiên đã xem trúng cây trăm này, nhưng đó là công phẩm, hoàng thượng không mở miệng, nàng cũng không thể mở miệng đòi lấy, không nghĩ rằng hoàng thượng dĩ nhiên muốn đem tốt nhất cây trăm ban cho một người thấp kém như Bạch Chi.

“Hoàng thượng, nô tì cũng có lễ vật muốn tặng cho hoàng thượng!” Đúng lúc này, Lệ phi cướp được một cơ hội để nói chuyện, bên cạnh cung nữ ngay lập tức cầm một cái hộp lông lấy đi ra, ở bên trong là một đôi giày được trang trí với những viên vàng và bảo thạch.

Lệ phi chờ mong ý kiến của Đông Phương Thước, thật không ngờ, hắn chỉ là liếc mắt một chút, rồi thản nhiên nói, “Ân, ái phi có lòng.”

Tất cả phi tần nhóm nhịn không được cúi đầu cười trộm, Lệ phi nghĩ rằng bản thân mình đưa thứ đó có bao nhiêu quý giá, hoàng thượng còn không phải chỉ liếc mắt nhìn một cái, thật sự là rất mất mặt. Giờ phút này Lệ phi sắc mặt là thập phần khó coi, nước mắt ở trong hốc mắt hình như muốn rơi, nhưng vẫn là cố gắng nhịn để nước mắt không chảy ra.

Có Lệ phi mở đầu, phi tần nhóm cũng tranh nhau đem lễ vật đưa lên. Lan phi đưa lên một bức bản thân vẽ Dập quốc sơn thủy đồ, kia không bình thường kỳ xảo thật ra để lại một cái ấn tượng không tệ trong lòng Đông Phương Thước, Mẫn phi tặng một cái dân gian rất là lưu hành đồ mỹ nghệ, chính là nàng muốn nổi bật, bản thân chỉnh sửa một chút, thế nhưng làm cho Đông Phương Thước yêu thích không muốn buông tay.

Thân là đế vương, rất ít có thời gian có thể cái trang vi hành để trải nghiệm và quan sát cuộc sống của người dân, những vật nhỏ từ dân gian làm cho Đông Phương Thước rất là yêu quý.

Lan phi cùng Mẫn phi đứng cùng nhau, thường thường nhìn phía đối diện Lệ phi cười, đi theo hoàng thượng lâu như vậy, ngay cả hoàng thượng tính cách và yêu thích cũng không rõ ràng, khó trách muốn xấu hổ trước mặt mọi người.

“Ân, cũng không tệ, thưởng!” Đông Phương Thước liên tục thưởng vài món công phẩm cho mấy vị phi tần.

Bạch Chi giờ phút này cũng chẳng có tâm tình để ý mấy vị phi tần, đang suy nghĩ không biết lúc nào Đông Phương Thước mới đồng ý cho chính mình trở về, Hải công công đi lấy cái cây trăm kia vô dụng còn không trở về, trong lòng đang nôn nóng, Bạch Chi nhìn thoáng mấy vị phi tần và ánh mắt dừng lại trên người Thục Tần đang ngồi yên tĩnh, quái lạ, bây giờ là thời cơ tốt nhất để tranh thủ tình cảm, nàng như thế nào liền như vậy thờ ơ? Bạch Chi cho rằng, người giống như Thục Tần, chắc chắn so mọi người đều chú tâm mà chuẩn bị lễ vật cho Đông Phương Thước.

“Tiểu Chi Từ, nghĩ gì vậy, ngươi nói, những lễ vật này, món nào tốt nhất?” Đông Phương Thước có chút tức giận khi thấy Bạch Chi không yên lòng bộ dáng, cố ý làm khó nàng, nghĩ rằng mặc dù nàng nói lễ vật của ai tốt, cũng sẽ đắc tội những tần phi khác. Đông Phương Thước chính là muốn nhìn xem Bạch Chi sẽ trả lời vấn đề của hắn như thế nào.

Đông Phương Thước chắc chắn là cố ý, trước mắt thời gian đã muộn không còn sớm, hắn còn như vậy khó xử nàng, cần rằng ngẩng đầu lên, “Những lễ vật mà các vị nương nương tặng, tự nhiên là vô cùng tốt, tiểu nhân thật ra càng muốn nhìn một chút lễ vật của Thục Tần.” Nhanh miệng đưa trái bóng này đá cho Thục Tần, nhưng mà nàng chắc là sẽ vui mừng khi mình đẩy nàng một phen.

Ánh mắt mọi người đều tập trung đến trên người của hoàng thượng tân sủng, Đông Phương Thước vẻ mặt buồn cười nhìn chằm chằm khuôn mặt bình tĩnh của Bạch Chi, tiểu tử này, cư nhiên ở trước mặt hắn diễn trò.

Thục Tần không ngờ Bạch Chi nhắc đến chính mình, biểu tình có chút kinh ngạc, mà bên người nàng tam đẳng nha hoàn Tiểu Lan lập tức khấn cấp lấy ra cái hộp vốn đã bị Thục Tần lặng lẽ giấu đi.

Ngư tiền thái giám đem cái hộp lấy đến trước mặt Đông Phương Thước, hẩn nhìn thoáng qua gương mặt ửng đỏ Thục Tần, cũng bắt đầu tò mò Thục Tần sẽ đưa cái gì cho hắn. Mở ra vừa nhìn, là một cái áo choàng màu vàng, ở trước ánh mắt nghi ngờ của mọi người lấy ra, mới phát hiện, vạt áo được thêu một hàng dài cái nhìn rất sống động, này thủ pháp, so với ngư thêu trong cung tốt hơn nhiều.

“Ái phi, đây là ngưoi tự tay thêu?” Đông Phương Thước trong mắt có vui sướng, Thục Tần bị nhìn ngượng ngùng, nhẹ nhàng gật gật đầu.

“Hào! Hào!” Cái khác phi tần nhóm đưa gì đó tuy rằng cũng không tệ, nhưng là lại không thể so sánh bằng tự tay làm gì đó, Đông Phương Thước trong lòng suy nghĩ, một lần nữa nhìn vào phi tử mà hẩn tiếp xúc không nhiều. “Thường! Nam Dương dạ minh châu!”

Sở hữu phi tử trên mặt cứng đờ, ai mà không biết rằng Nam Dương dạ minh châu là vô giá, làm sao có thể đưa cho một cái tần phi nhỏ nhỏ.

“Tạ ơn hoàng thượng, nhưng mà, hoàng thượng, dạ minh châu quá mức quý giá, nô tì không dám. ....” Thục Tần cũng không muốn đốt lửa lên người.

“Có gì mà không dám, trẫm nói thường cho ngưoi, chính là của ngưoi.” Đông Phương Thước cư nhiên đứng dậy giúp đỡ Thục Tần đứng lên, này động tác không thể nghi ngờ làm cho cái khác phi tần càng thêm đỏ mặt, lập tức hỏi hận tại sao chính mình không có thêu cái gì đó để đưa cho hoàng thượng.

Đúng lúc này, Hải công công cũng bưng một cái hộp gỗ đi tới Đông Phương Thước bên cạnh, “Ân, Tiểu Chi Tử, lần này trẫm bỏ qua cho ngưoi, đi xuống đi.” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã có điểm nhăn lại, Đông Phương Thước trong lòng cảm thấy rất là vui mừng, sắc trời quả thật không còn sớm, nói không chừng, Cần đệ đã muốn đi ngủ.

“Tiểu Chi Tử, còn không mau tạ ơn.” Hải công công cười đem hộp đặt ở Bạch Chi trong lòng.

“Tạ chủ long ân.” Cúi người, mang theo cái Mã Não trầm kia nhanh chóng tránh khỏi ánh mắt của mọi người.

Mọi người không khỏi bắt đầu suy tư, Chi công công tùy ý một câu, liền làm cho hoàng thượng đối một người thái độ thay đổi, thật muốn giống như Thục Tần như vậy một chút liền bay lên cao, như vậy. ....

Bạch Chi chưa bao giờ cảm khản trương như bây giờ, nàng hình như có thể tưởng tượng ra ánh mắt bi thương của Mộc Cần, cùng Trường Phong tức giận khi cái kia có thể ngay lập tức giết chết vạn vật khí tràng. Nhanh chóng hướng Lạc Mai cung đi đến, đẩy ra cái đại môn im ắng kia, đại sảnh còn có một chút ánh sáng từ cây nến.

“Vương gia!” Nhỏ nhẹ âm thanh làm cho hai trông mắt u ám rốt cuộc có hào quang, khi cái kia khuôn mặt khản trương nhỏ nhắn xuất hiện ở cửa, Mộc Cần cảm thấy cái kia cô đơn tâm tình đều được lấp đầy.

Nhìn một bàn lớn đồ ăn đều chưa được động, chỉ có hai bóng hình đang ngồi, Bạch Chi thanh âm mang theo nhẹ nhàng đau lòng.”Ta, về trễ.”

Mộc Cần ôn nhu cười, nguyên lai sự lo lắng của mình, đều là dư thừa, Tiểu Chi nhất định sẽ về, không đúng sao. “Đói bụng không? Ăn cơm đi.”

Vài từ đơn giản, nhưng lại làm cho Bạch Chi cảm giác khó chịu trong lòng, đột nhiên, nàng ngẩng đầu nhìn Trường Phong, “Này đồ ăn đều lạnh, không có thể ăn, ta đi làm, Trường Phong, ngưoi dọn dẹp một chút!”

“Ngưoi có chuẩn bị?” Trường Phong nói chuyện rõ ràng mang theo vài phần không vui.

Bạch Chi cười, “Đã chuẩn bị từ sớm.” Không để ý ánh mắt ngạc nhiên của hai người, xoay người ra khỏi đại sảnh.

Mấy ngày trước, Bạch Chi cố tình thu dọn một cái phòng bếp nhỏ, chính là vì hôm nay. Ít nhiều này rét lạnh thời tiết, nàng chuẩn bị nguyên liệu vẫn còn mới mẻ, chỉ cần nghe một trận dày đặc thanh âm cắt rau, Trường Phong tránh ở cửa phòng bếp sừng sốt, đao pháp của Tiểu Chi Tử, có thể so với ngư trù!

Chỉ trong chốc lát lại truyền đến thanh âm của nồi xềng, rồi sau đó rầm rầm, đồ ăn hạ oa! Trường Phong nghi ngờ thống một lỗ nhỏ nhìn vào, cái kia bóng dáng bận rộn giời giang động tác, một người có thể sánh bằng ba người. Không biết vì sao, trong lòng không vui lập tức biến mất, khóe miệng không tự giác giờ lên.

Trở lại trong đại sảnh, chỉ thấy Mộc Cần khuôn mặt tràn đầy ý cười ngồi ở trước bàn, ánh mắt nhu hòa nâng lên nhìn chăm chăm Trường Phong, nụ cười ấm áp nở rộ, “Trường Phong, nàng đã trở lại.”

Trường Phong nhìn kia xinh đẹp tươi cười, trong lòng có một kỳ lạ cảm giác, lại không thể diễn tả, khóe mắt thường thường nhìn qua bên người nam tử. Vương gia hình như, rất thích Tiểu Chi Tử.

Một mùi hương nhẹ nhàng tiến vào, “cô lỗ cô lỗ”, kỳ quái thanh âm ở trong phòng vang lên. Trường Phong khóe mắt thoáng nhìn bên người nam tử, Mộc Cần mặt đỏ ửng lên, ho nhẹ một tiếng, “Trường Phong, đi giúp Tiểu Chi.”

Đúng lúc này, Bạch Chi trên tay cầm một bàn lớn đồ ăn đi đến, mặt trên có năm món. Thấy nàng một câu không nói lại đi ra ngoài, bưng một thùng cơm nóng hỏi trở về.

Mộc Cẩn cùng Trường Phong đều kinh ngạc, thức ăn trên bàn toàn là những món bọn họ chưa từng thấy qua, càng không biết một đồng đen thui đó là cái gì.

Được rồi, Bạch Chi thừa nhận, này hương vị, nàng chỉ làm tới hai điểm, chỉ có thể đồ thừa cái cổ đại này trang bị quá lạc hậu. “Những món này đều là từ quê quán của ta, mà bà đậu hũ, cung gà bảo đình, chiếu thiêu thịt gà, sườn xào chua ngọt.”

Tiểu Chi quê hương? Mộc Cẩn đã nhin không được động đũa, còn Trường Phong thì tỏ ra cẩn thận, những món này, có thể ăn sao?

Bạch Chi lần đầu tiên hung hăng trừng mắt nhìn Trường Phong, phải biết rằng, trù nghệ là tài nghệ mà nàng tự hào nhất, chẳng lẽ còn sợ sẽ độc chết bọn họ sao.

Nhẹ nhàng gấp lên một khối đậu hũ đen tuyền bỏ vào miệng, trên mặt vẫn giữ nguyên tươi cười, Bạch Chi cảm thấy khản trương, lo lắng hẳn không thích, nhưng Mộc Cảnh vẻ mặt rất hưởng thụ. “Ăn ngon lắm.”

Bạch Chi cuối cùng cũng nhẹ nhàng thờ ra, Trường Phong vẻ mặt nghi ngờ, bắt chước Mộc Cẩn ăn một miếng, sắc mặt lập tức xảy ra biến hóa, “Vương gia?!”

Trong lòng lộp bộp, làm sao vậy, chẳng lẽ không ngon? Bạch Chi vội vã gấp một miếng bỏ vào miệng, đâu có, ăn ngon mà, Trường Phong như vậy là sao.

Dưới ánh mắt nóng rực nhìn chăm chú của Bạch Chi, Mộc Cẩn ăn xong một chén com lớn, ngón tay thon dài nâng lên cái chén, đối với Bạch Chi ôn nhu cười, “Lại đến một chén.”

“Vương gia, muốn uống thêm một ly trà không?” Trường Phong lo lắng thay Mộc Cẩn vỗ vỗ lưng. “Vương gia, người rõ ràng không biết ăn cay, như thế nào còn.....”

Mộc Cẩn ho khan vài tiếng, mặt cũng biến hồng, “Thật sự ăn rất ngon.” Hắn lần đầu tiên, ăn một món ngon như vậy.

Trường Phong bắt đầu dĩ vãng, không thể không thừa nhận, Bạch Chi tay nghề quả thật không tệ, chính là lần sau phải nhắc nhở nàng, không cần mỗi món món đồ ăn đều làm cay như vậy, cho dù vương gia chịu được, hẳn cũng ăn không nổi.

Ánh trăng sáng ngoài phòng, Bạch Chi trong tay cầm một món đồ, im lặng đứng ở trước cửa phòng của Mộc Cẩn, đưa, hay là không đưa? Rõ ràng đã muốn chuẩn bị rất lâu, nhưng bây giờ, nàng có một chút do dự.

“Vương gia, thuộc hạ cáo lui.” Trường Phong đi ra từ trong phòng Mộc Cẩn, nhập vào giữa bóng đen, Bạch Chi nhìn bóng dáng màu trắng biến mất ở xa, quên đi, trước giữ lại đi.

“U Lan, nếu thích thì hãy dừng cảm tiến lên đi!” Trong đầu đột nhiên xuất hiện một câu của Hạt Tử, Bạch Chi bước chân dừng lại, tâm đột nhiên nhảy dựng lên, thích? Khi nào thì nàng Bạch Chi biết sợ hãi rụt rè?

“Thùng thùng thùng”, một tiếng “chi nha” cửa mở ra, còi ra chiếc áo dài Mộc Cẩn bây giờ chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, tóc rối tung tùy ý để ở trước ngực, đôi mắt nâng lên, một tia kì lạ xẹt qua sau khi thấy Bạch Chi.

“Tiểu Chi?” Mộc Cẩn đột nhiên cảm thấy, bốn phía thật yên tĩnh, không khí giống như đang ngừng lại.

Bạch Chi trong tay run lên, “Vương gia, đây là quà sinh nhật ta chuẩn bị cho người.” Một đoàn màu trắng xuất hiện ở Mộc Cẩn trước mặt, cảm giác lạnh lẽo biến mất, trái tim giờ chỉ còn lại vô tận ấm áp.

“Này.....” Mộc Cẩn cúi đầu nhìn vây quanh ở trên cổ mình gì đó, mười ngón tay khéo léo thuần thuật sửa sang lại mặt trên hoa văn.

“Khăn len” thanh âm thanh nhiên của Bạch Chi truyền đến, theo móng tay đáng yêu của nàng nhìn thấy, này khăn trên cổ may một chữ “Cẩn”.

Quả nhiên, vẫn là màu trắng thích hợp hẳn. Nàng cố tình đi nội vụ phủ lấy lông dê, chính mình trở về làm thành len sợi, mặt khác bỏ thêm một chút tơ vàng, đơn giản lại cao quý. “Nguyên bản định làm một cái áo choàng lông, nhưng tiểu nhân sợ vương gia mặc không quen.....”

“Muốn.” Nhẹ nhàng thanh âm truyền đến, làm cho trái tim Bạch Chi nhảy sai một nhịp. Mộc Cẩn yêu quý vỗ về trên cổ ấm áp, trong mắt ôn nhu Bạch Chi nhìn không thấy, “Muốn, Tiểu Chi làm áo lông.”

Bạch Chi mặt đỏ nhìn lên và chạm vào ánh mắt của Mộc Cẩn, bốn mắt nhìn nhau, lại nghe một câu, “Mặt trên, thêm một chữ “Chi” đi.”

Một cảm giác ngọt ngào lan tràn, Bạch Chi đột nhiên hiểu ra lý do tại sao tim mình lại đập một cách không bình thường như vậy, chỉ cần một câu, đã có thể làm cho chính mình thật sâu yêu thương một người. Hắn, có phải cũng có cảm giác như chính mình? Đem tên chính mình, thêu ở trên áo lông của hắn?

“Tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Dạ Lan thảo lễ

Editor: ladyduong

Sáng sớm không khí thật trong lành, Bạch Chi thoải mái mà thay đổi tư thế, không biết vì sao, tối hôm qua nàng ngủ đặc biệt yên ổn. Một trận gió thoảng qua tiến vào phòng nàng, Bạch Chi khẽ mở một con mắt, phát hiện cửa sổ mở, bên ngoài trắng noãn một mảnh.

Tuyệt rồi? Bạch Chi phủ thêm áo khoác đi đến phía trước cửa sổ, trong viện toàn bộ cây cối vẫn rất dày, bầu trời đặc biệt sáng ngời.

“Ngươi đã tỉnh?” Đột nhiên một bóng đen nhảy ra khiến Bạch Chi hoảng sợ, Trường Phong- tên này luôn xuất quỷ nhập thần.

“Ừ.” Yên lặng mặc áo khoác, thấy ánh mắt Trường Phong nhìn nàng có chút không được tự nhiên, Bạch Chi liền đóng cửa sổ. Rửa mặt chải đầu xong, Bạch Chi mới phát hiện, tối hôm qua mình đã để quên trên bàn kia cây trầm mã não.

Mở hòm ra, tơ lụa màu vàng bổ trung lẳng lẳng nằm ở đó, cạnh nó là chiếc trâm cài tóc màu đỏ sẫm, vài chỗ khắc hình mây, chạm đến cũng là ám áp vô cùng, quả thật là bảo bối, khó trách ngày hôm qua Vinh quốc công chúa giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Thu thập xong, Bạch Chi liền chuẩn bị đi ngự y viện kêu Mộc Cẩn bốc thuốc, trong khoảng thời gian này dừng lại đột trị liệu, quả thật là thất bại trong gang tấc, bất quá đừng lo, sau này ngày còn dài.

Nghĩ đến tối hôm qua Trương Ôn dịu dàng cười, Bạch Chi tâm tình khác thường tốt hẳn lên.

Trong viện rộng lớn có một gã nam tử ngồi lẳng lẳng, kia hồ cừu bị tuyết trắng che khuất ẩn ẩn một đuôi tóc đen dài, nhu hòa che khuất khuôn mặt để nhìn, nghe thấy âm thanh rất nhỏ, Mộc Cẩn chậm rãi quay đầu, thấy người tới sau mỉm cười, như một cơn xuân phong. “Tiểu Chi.”

Bạch Chi gặp Mộc Cẩn không chỉ có khoác hồ cừu, trên cổ còn vây quanh khăn choàng cổ của nàng, bộ dáng thật sự có điểm chẳng ra cái gì cả, bất quá trong lòng đã có ngọt ngào phát tán.

“Vương gia, này hồ cừu?” Nàng nhớ rõ, Mộc Cẩn không có tốt như vậy gì đó, dĩ vãng đều chính là không hòa hợp với áo choàng màu đen.

“Trường Phong đưa.” Mộc Cẩn có chút do dự muốn đi coi bỏ hồ cừu, hẳn nghĩ đến Bạch Chi không thích, nhưng lại bị một đôi tay nhỏ bé ngăn lại, “Đừng coi, kéo bị cảm lạnh.”

Bạch Chi dùng một chút động tác, “Nếu không, đem khăn choàng cổ coi xuống đi, có hồ cừu là được rồi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn đang muốn tới gần, chỉ nghe thấy một tiếng cười khẽ vang lên, Bạch Chi sững sờ, quay đầu liền thấy Mộc Cẩn sáng ngời con ngươi gần ngay trước mắt.

“Tiểu Chi đưa, ta nghĩ vẫn nên dùng.”

Trong lúc nhất thời, cũng không biết nói gì cho tốt, Bạch Chi đột nhiên phát hiện, Mộc Cẩn cư nhiên cũng sẽ hoa ngôn xảo ngữ, bất quá khéo miệng cũng không tự giác giờ lên, “Vậy ngươi tốt nhất vẫn đội.”

Mộc Cẩn ôn nhu cười, theo tay áo xuất ra một cái hộp nhỏ. “Trước muốn đưa ngươi, nhưng là sau lại biết ngươi là nữ tử, cho nên, liền cải biên một chút.”

Bạch Chi hơi hơi sững sờ, chỉ thấy Mộc Cẩn nhanh tay đưa hòm tới trước mặt nàng, nhưng lại không tự chủ được vươn tay mở ra, bên trong lẳng lẳng nằm một cái mộc trâm, lại có mùi thơm ngát phiêu ra, mặt trên điêu khắc một đóa vi khai hoa lan.

“Này, là ngươi tự tay khắc?” Bạch Chi có chút chờ mong.

Chỉ thấy Mộc Cẩn mặt mắt tự nhiên đỏ, nhưng tay lại nhanh chóng lấy đi trâm cài tóc, kéo cánh tay Bạch Chi qua làm cho nàng cúi gập thắt lưng, hái đi cung mạo, nhẹ nhàng mà cắm vào búi tóc của nàng.

“..... Ta, ta đi lấy thuốc.” Tim đập thật nhanh, chưa bao giờ cùng nam tử như vậy tiếp xúc qua, Bạch Chi không biết tiếp được đi phải như thế nào thu thập bầu không khí ái muội này, ba mươi sáu kế, tẩu vi là thượng sách!

Nhìn bóng dáng vội vàng đào tẩu, Mộc Cẩn đột nhiên cảm thấy, chính mình là nam tử may mắn nhất thiên hạ, cúi đầu xuống, nhìn hai chân chính mình, cũng là không biết suy nghĩ cái gì.

.....

“Cần đệ, ngày hôm qua quá được?” Bàn cờ giữa Đông Phương Thước lơ đãng vừa hỏi, nhẹ nhàng buông xuống quân cờ đen, kia ánh mắt đột nhiên chú ý tới cái thứ kỳ quái trên cổ Mộc Cần. “Như thế nào, cờ bị thương?”

“.....” Mộc Cần cười nhẹ, cũng không nói, yên lặng ở trước quân đen buông một quân cờ trắng.

Cũng không biết là tâm vẫn là vô tình, Đông Phương Thước giọng điệu lại có điểm ê ẩm, “Ai, ta này hoàng thượng cư nhiên so với vương gia suốt ngày ru rú trong nhà như người, Bạch Chi hẳn tiêu tử kia, ngày hôm qua người ở Khánh quốc điện, tâm lại ở người Lạc Mai cung.”

“Hoàng huynh đừng trách Tiểu Chi, đều là Mộc Cần có lỗi.” Mộc Cần tựa hồ nhận thấy được Đông Phương Thước ngôn ngữ hàm nghĩa, cuồng quít giải thích.

Thấy hấn kia dáng vẻ khẩn trương, Đông Phương Thước tâm tình nhất thời tốt lắm, “Àn, nếu không, ta đem Tiểu Chi Từ điều đến điện lý của ta, lại làm cho Đức Hải an bài vài tên cung nhân lành lợi đưa đi Lạc Mai cung của người, như thế nào?”

Lời này vừa nói ra, Mộc Cần chỉ cảm thấy mặt bộ cứng đờ, cũng không biết muốn nói cái gì.

“Ha ha ha, nhìn người như vậy, là không vui ý? Quên đi, khiến cho nàng lại chiếu cố người nhiều mấy ngày, nghe ngự y nói, hai chân của người có dấu hiệu chuyển biến tốt, hẳn đều là công lao của Tiểu Chi Từ đi.” Đông Phương Thước suy tư một phen, lại buông một quân cờ đen.

Ý tứ hoàng huynh, là tính đem Tiểu Chi dời đến bên người. Mộc Cần đột nhiên cảm thấy một trận mất mát, không dùng suy tư liền buông một quân cờ màu trắng, chỉ nghe Đông Phương Thước ha ha cười, “Cần đệ, người thua!”

Cần đệ, người thua! Những lời này, cũng là thật sâu xa tiến vào trong lòng Mộc Cần.

.....

Đêm khuya, Trường Phong hầu hạ Mộc Cần đi ngủ, liền yên lặng rời khỏi cửa phòng. Vừa vặn gặp được Bạch Chi vừa về đến Lạc Mai, một trận gió nhẹ phát quá, liền không tiếng động dừng ở trước mặt Bạch Chi.

“Lại đi tìm hoàng thượng kia?” Trường Phong thanh âm lạnh lùng truyền đến, chạng vạng thời gian vương gia theo hoàng thượng tới nơi đó sau khi trở về, còn có điểm không quá thích hợp, có lẽ do Chi Từ bên này hỏi cái gì.

“Àn, chơi cờ, liền đã trở lại.” Bạch Chi ánh mắt không tự giác nhìn hướng phòng của Mộc Cần, bên trong đã muốn tới đen một mảnh, đều do Đông Phương Thước, nếu không ngay cả một tiếng ngữ ngon cũng chưa có thể cùng Mộc Cần nói.

Trường Phong thật lâu nhìn chăm chăm Bạch Chi mặt, giống như muốn nói cái gì, bất quá cuối cùng dời đi tầm mắt, chỉ để lại một câu “Đi ngủ sớm một chút đi” Liền rời đi Lạc Mai cung.

Bạch Chi vẫn cảm thấy Trường Phong hành tung có chút kỳ quái, bất quá cũng không nghĩ nhiều, dù sao hấn tính cách vẫn rất kỳ quái.

Ánh sáng tắt, một gã dung nhan tuyệt sắc như nữ tử còn đang nhìn một quyển sách thuốc, Bạch Chi cảm thấy, này cổ nhân gì đó nhưng cũng có rất nhiều chỗ thần kỳ, nguyên lai châm cứu ở thời đại này cũng là có, chính là ghi lại quá mức khó hiểu, mới đưa đến không ai có thể hiểu biết ý tứ trong đó, lại không người nào dám đi thử. Ngày mai bắt đầu, nàng muốn tăng mạnh quá trình trị liệu hai chân cho Mộc Cần, thật sự thực hy vọng, thấy hấn đứng lên.

Ngoài cửa truyền đến động tĩnh kỳ quái, sẽ không là Trường Phong lại đi ra ngoài đi? Khoác một kiện áo choàng bước ra ngoài, trong viện trống rỗng không có ai, xoay người lại bị một gã hắc tử nam tử làm cho hoảng sợ.

Chi thấy Dạ Lan không tiếng động ở trước cửa phòng, ánh mắt kia như chính mình thiếu hấn năm trăm vạn không bằng.

“Người không phải ra cung rồi sao?” Lúc trước nghe thấy tin tức Ma quân rời cung, Bạch Chi nhưng là thật sự vui vẻ, như thế nào hôm nay lại xuất hiện trước mắt mình.

“Nữ nhân, người liền như vậy hy vọng ta đi?” Dạ Lan khước miệng có chút cứng nhắc, một chính mình còn giúp nàng, thật sự là cái nữ nhân qua sông đoạn cầu mà. Không hề để ý tới nàng, Dạ Lan không chút khách khí xoay người vào phòng Bạch Chi.

“Này, không ai nói cho người không thể tùy tiện vào khuê phòng của nữ tử?” Bạch Chi có chút nổi giận, cố ý đè thấp thanh âm tránh cho Mộc Cần cách vách nghe thấy.

Chi nghe Dạ Lan nhẹ giọng cười nói, “Nga? Ta không phải là tiến vào phòng của Chi công công sao?” Nhìn nữ nhân kia bộ dáng cẩn thận, trong lòng ản ản có chút khó chịu, “Còn có, người cách vách là nghe không được.”

Bạch Chi trong lòng cả kinh, đây là ý tứ gì?

Dạ Lan tao nhã ngồi xuống, cấp chính mình một ly trà, giọng điệu đương nhiên, “Nữ nhân, ta cũng muốn khăn choàng kia.”

A, chê cười, nàng Bạch Chi là dễ dàng làm cho người khác khăn choàng sao, bất quá, “Người làm sao mà biết?” Chẳng lẽ hấn vẫn giám thị nhất cử nhất động trong cung?

“A, ta muốn khăn choàng màu đen.” Đột nhiên đứng dậy, không để ý Bạch Chi cảm tức nhân nhả đi thông thả đến cửa, “Đến lúc đó, ta có thể nói cho người một cái tin tức người cảm thấy hứng thú.”

Không thể không nói, Bạch Chi cô cùng phần nộ nhưng khi nghe đến câu sau, tin tức? Hay là, hẳn biết Hạt Tử rơi xuống? Cũng đúng, đều nói Dạ cung thể lực trải rộng thiên hạ, có lẽ làm cho nam nhân này hỗ trợ, so với Đông Phương Thước kia tin cậy hơn nhiều.

“Hảo, khi nào thì cho người.” Bạch Chi đối với giao dịch hướng đến điều đã qua.

Dạ Lan khước miệng kéo lên, này nữ nhân, nàng muốn biết là cái gì, thái độ tự nhiên chuyển biến nhanh như vậy.

“Yên tâm, khi ta nghĩ xuất hiện, thì sẽ xuất hiện.” Dứt lời, nam tử tà mị liền xoay người biến mất ở trong viện.

Bạch Chi đột nhiên cảm thấy Lạc Mai cung này đối với Dạ Lan mà nói, thật giống như khách sạn, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, xem ra muốn tìm thời cơ cùng Trường Phong tham thảo một chút việc này.

Cách đó không xa một cái bóng đen lạnh lùng nhìn bóng dáng yêu kiều chậm rãi biến mất ở cửa phòng, trong mắt lại có một loại cô đơn, “Rõ ràng, hôm qua cũng là sinh nhật của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Thái hậu tra xét

Editor: Nguyễn Ngọc Mai

Beta: ladyduong

Phụ cận một rừng trúc trong Lạc Mai cung, một bóng người đen tuyền cô độc đứng dưới trăng, đột nhiên cả người khí tràng biến đổi, “Xuất hiện đi.”

Nam tử tuấn lãng không che dấu chậm rãi đi ra, “Dạ Lan người gần đây xuất hiện rất thường xuyên.” Âm thanh Trường Phong lạnh lùng vang lên dưới ánh trăng tĩnh lặng.

“Phải không? Nhưng ta là thấy như vậy còn chưa đủ.” Rốt cục nam nhân mang người đừng quên, người cũng là thuộc hạ của bản quân.” Trên người Dạ Lan thân nhiên tỏa ra sát khí.

“Hừ, ta đã nói bất kể là ai muốn hại vương gia ta đều không bỏ qua cho hắn, người cũng vậy.” Giữa hai người trong không khí phát ra giương cung bạt kiếm.

Dạ Lan cũng không tức giận bạc mị hoặc hơi giương lên, “Bản quân cũng không có lấy đi thời gian ban ngày của hắn không phải sao?”

Ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm hắn, Trường Phong hừ lạnh một tiếng liền xoay người sang chỗ khác, “Người cách xa Tiểu Chi Tử một chút.” Liền biến mất giữa rừng trúc.

***

“Vương gia người đã tỉnh?” Trường Phong canh giữ ở phòng ngoài nghe thấy bên trong có động tĩnh liền tiến vào, sắc mặt nam tử xinh đẹp có chút tái nhợt, ánh mắt thấy Trường Phong liền kinh ngạc, “Àn, Trường Phong người làm sao vậy?”

Trường Phong thờ phào nhẹ nhõm, “Không có, ta chỉ là vừa vịn đi ngang qua liền tiến vào nhìn xem vương gia một chút. Vương gia thân thể có thấy chỗ nào không thoải mái không?” Đi đến đỡ Mộc Cẩn ngồi dậy, phủ thêm cho hắn một kiện ngoại bào.

Ngón tay thon dài đỡ lấy trán, “Gần đây không biết vì sao mỗi sáng sớm đứng dậy có chút mệt mỏi.”

Trường Phong nhượng mày, bưng bồn nước đi đến cấp Mộc Cẩn rửa mặt chải đầu.

Thùng thùng thùng, phòng ngoài vang lên tiếng đập cửa, Bạch Chi nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào, thấy Mộc Cẩn đã mặc y phục chỉnh tề, Mộc Cẩn mới tỉnh dậy lại giống như hoa tươi nở rộ trong trời mà sáng ngời. Bạch Chi không khỏi thấy mình có chút buồn cười, nàng cứ nhiên đem Mộc Cẩn so sánh với hoa tươi.

“Tiểu Chi, sớm.”

“...Sớm.” Hắn có thể hay không, không cần lúc nào cũng đối với nàng tươi cười như vậy, Bạch Chi cảm thấy mình có điểm chịu không được.

Trường Phong thoáng nhìn cái bao vây trong tay Bạch Chi, "Hôm nay, phải chăm chú?" Vương gia nhiều ngày nay không có nhận trị liệu của Bạch Chi chẳng lẽ bởi vì nguyên nhân này, vương gia mới có thể cảm thấy một mối vẫn là nói, thật là bởi vì...

"Ân, ta đã tìm được phương pháp mới có thể mang đến hiệu quả cao." Mở bao vây ra bên trong trừ bộ ngân châm lớn nhỏ ở ngoài, bên trong còn có một bình sứ nhỏ. Bạch Chi châm nắn cầm lấy một ngân châm hơi trên ngọn nắn.

"Trường Phong, phiền người giúp vương gia rút đi ngoài khó." Là không có ai phát hiện ra trên mặt Bạch Chi hiện lên có chút đỏ ửng.

Đối với y thuật của Bạch Chi, Trường Phong luôn tin tưởng liền lưu loát làm theo lời nàng, Bạch Chi hơi xong ngân châm liền đem bỏ vào bình sứ nhỏ lúc này, chỉ trong chốc lát sau bình sứ đã muốn cảm thấy ngân châm.

Chậm rãi đi đến bên giường Bạch Chi cố gắng không cho chính mình ngẩng đầu lên nhìn Mộc Cẩn, nam nhân này thật sự mê người nàng sợ chính mình lại phân tâm tạo ra những thủ pháp không cho phép.

Một vị thuốc nồng đậm từ bình sứ tán ra ngoài, Bạch Chi rút ra một ngân châm, Trường Phong kinh ngạc phát hiện ra toàn bộ ngân châm đều biến thành màu đen, nếu không phải hẳn đánh giá cao con người của Bạch Chi thì liền một chường đem nàng đánh ra.

Cảm thấy có chút ngứa và nóng rực từ trên đùi truyền đến, Mộc Cẩn vẫn duy trì mỉm cười, tinh tế quan sát dáng người nhỏ nhắn luôn cúi đầu kia, nhếch đôi môi đỏ mọng khéo léo. Tựa hồ cảm thấy mình nhìn chăm chú quá mức thất lễ, Mộc Cẩn lưu luyến dời tầm mắt của mình, ngược lại, lại nhìn hướng bàn tay nhỏ bé trắng nõn mềm mại kia, hẳn đột nhiên cảm thấy như mình bị trúng sâu độc.

Giống co một canh giờ trên mặt Bạch Chi đã đầy mồ hôi. "Được rồi, vương gia người cảm thấy như thế nào?" Bạch Chi thu hồi ngân châm, nhìn về phía nam nhân im lặng này giờ chỉ thấy đôi mắt hẳn dịu dàng như nước ánh mắt như bao phủ nhìn nàng.

Mộc Cẩn lấy từ trong tay áo một chiếc khăn liền nhẹ nhàng lau mồ hôi cho nàng, cả người nàng nhất thời cứng đờ, lúc này Bạch Chi mới nhận ra không biết từ khi nào trong phòng chỉ có hai người là nàng cùng với Mộc Cẩn.

"Tiểu Chi, người giúp ta một chút."

"...." Hời hời cúi đầu, Bạch Chi cảm thấy mặt mình nóng ran, dời tầm mắt, đi đến giúp Mộc Cẩn mặc hảo, mùi hoa son chi thân nhiên từ trên người Mộc Cẩn khiến tim nàng đập loạn, "Vương gia, đi ra ngoài một chút đi."

Nàng chắc hẳn là chưa quen đi, đôi mắt vốn chờ mong hiện lên có chút mất mát, bất quá trong nháy mắt liền phục hồi, "Hảo."

****

Hồ minh nguyệt trong ngự hoa viên, một nam tử áo trắng lẳng lặng ngồi trên xe lăn, phía sau là một tiểu công công chậm rãi đẩy hắn dọc theo hồ tán ngạn, ánh mặt trời nhu hòa rơi lên hai người như một bức họa hài hòa duy mỹ, không gian quanh hồ lúc đó dù không một ngôn ngữ trao đổi, những tâm lại như thế mà gần nhau.

Phía trước ngự hoa viên xuất hiện một đôi cung nhân chậm rãi đi tới, đi đầu là một thân áo vàng óng ánh, cả thân thủy ngọc minh châu rực rỡ, màu vàng hoa lệ được bao phủ dưới ánh mặt trời lộ một loại uy nghiêm mà biểu cảm lại tôn quý, trừ bỏ thái hậu, không còn người khác.

"Hừ, sáng sớm liền gặp phải xui xẻo như vậy, mẫu hậu chúng ta đi thôi." Vinh quốc công chúa từ xa đã thấy nam tử áo trắng bên hồ, nếu là nàng trước kia chắc chắn tiến lên mà hảo hảo làm khó hắn một phen, nhưng thấy bên cạnh là Chi công công, phân lượng nay đã khác xưa, không chỉ có hoàng thượng che chở, ngay cả Ma quân cũng là chỗ dựa cho nàng, đây chính là điều kiêng kỵ của Vinh quốc công chúa nàng.

Thái hậu nguyên bản coi như từ thiện chỉ cho Ly vương một biểu tình trong nháy mắt, nhất thời lãnh hạ, nàng quả thật một chút cũng không muốn nhìn thấy hắn, đang tính rồi đi lại phát hiện không khí của hai người bên hồ rất là quý dị, nhưng rốt cục làm như thế nào không thích hợp, nàng không nói được.

"Đi xem." Nói như thế nào đi nữa nàng cũng là Thái hậu của một nước, không có lý nào nàng lại phải quay đầu đi, nhưng nói không chừng có thể nhân cơ hội này đem Ly vương vào đại lao. Ngự y đã từng nói cơ thể của Ly vương có chuyển biến, mà nếu như hắn bị nhốt vào đại lao ẩm ướt không mặt trời, cơ thể còn có thể nào tốt lên được.

Nghe thấy tiếng bước chân tiến tới làm cho Bạch Chi bọn họ phục hồi tinh thần lại vừa thấy người đi tới, Bạch Chi vốn tươi cười liền tắt đi.

"Tham kiến Thái hậu." Hai người cúi đầu trăm miệng một lời bái kiến nhưng đối phương lại không một lời im lặng chỉ thấy một đôi cung giầy hoa lệ.

"Ân." Âm thanh Thái hậu lạnh lùng mà cao ngạo thoáng nhìn qua cái cảm tình xảo của Bạch Chi, trong lòng tựa hồ như nghĩ tới cái gì. "Tiểu Chi Tử, ngẩng đầu lên." Ngày ấy, ở chính sinh thân của mình, nàng cũng chỉ nhìn thoáng qua, cũng không thấy tiểu thái giám này có gì khuynh quốc khuynh thành, lần này nàng muốn xem hắn thật ra có mặt gì tốt đẹp.

Bạch Chi nhú hạ mày, chậm rãi ngẩng mặt, ngũ quan xinh xắn lập tức hiện ra trước mặt mọi người, bốn phía nhất thời đình trệ.

Không ít cung nhân xung quanh khi đó cũng chỉ là liếc mắt nhìn một chút liền cảm thấy hoảng hốt, họ trước đây như thế nào không phát hiện ra Chi công công lại có dung mạo đẹp như vậy, so với nhóm tần phi của hoàng thượng có phần đẹp mắt hơn nhiều.

Trầm mặc một hồi lâu, chỉ nghe Mộc Cẩn thân nhiên mở miệng, "Thần cùng Tiểu Chi Tử quý rầy nhả hứng của Thái hậu nương nương, cáo lui."

"Chậm." Vinh quốc công chúa vừa nghe xong lời nói của Ly vương liền thấy lửa giận trong người bùng lên, "Mẫu hậu còn chưa cho phép, người dám đi?!"

Thái hậu bị giọng nói lớn của Vinh quốc công chúa kéo về, nhưng lại trực tiếp bỏ qua Mộc Cẩn, cúi đầu đánh giá tiểu thái giám gầy yếu, "Chỉ công công, người là thái giám?" Ngờ ngẫm làm cho mọi người ở đây sững sờ, đúng vậy, bộ dạng mũm mĩm như vậy sau có thể là thái giám. Nhưng không ít công công phía sau nhướng mày, những lời nói của thái hậu thật muốn đâm vào lòng bọn họ.

Bạch Chi vừa kéo khoe môi, "Trong lời nói của Thái hậu, nếu có thể tiểu nhân cũng không nguyện ý làm công công." Nàng xảo diệu liền đem đề tài dẫn theo ý nghĩa trầm trọng khác, lại không có ít cung nhân hốt mắt ứng đối, đúng vậy, ai lại muốn tiến cung làm thái giám chứ.

Thái hậu cảm thấy trong lời nói của mình quả thật có điểm nghĩa khác, bất quá vì bảo vệ lời nói đầu, lại lặp lại một câu, "Ai gia là nói, người rốt cuộc là nam hay nữ, sao ngày thường dụ dỗ như thế?" Nghe nói gần đây Bắc quốc đối với Dập quốc bắt đầu rục rịch mà nữ tử Bắc quốc lại kiểu mỵ vô cùng, Thái hậu lo lắng sẽ có mặt thám của địch quốc tràn vào thâm cung.

Mộc Cẩn thăm nghĩ không tốt, ánh mắt miệt hướng phía sau thái hậu hiện lên một bóng người nhỏ gầy là Tiểu Lộ Từ !

"Nam." Bạch Chi mắt không đỏ, tâm không động, "Tùng là."

"Có chứng cứ gì?" Ngờ ngẫm của Thái hậu ngập tràn hoài nghi, lại làm cho không ít thái giám phía sau thấp giọng xao động, Thái hậu thật là không phải, sao lại như sát muối vào lòng người ta !

Vinh quốc công chúa tựa hồ nghĩ tới cái gì, nở nụ cười cổ quái, "Đúng rồi, nếu là nam nhi, làm gì có ai khuôn mặt nhỏ nhắn như vậy, ngay cả hoàng thượng cũng bị mê hoặc?" Năng tự nhiên là hiểu ý của Thái hậu.

Bạch Chi đột nhiên bắt lấy tay của Mộc Cẩn đặt ở trước ngực, "Nam, nếu thái hậu không tin có thể đến tịnh sự phòng tra xét."

Trong mấy chót tầm mắt mới người điều hướng trên khuôn mặt có chút cứng nhắc của Mộc Cẩn, "....Nam."

"....."

"Thôi thôi, Thái hậu phát phát tay, đột nhiên cảm thấy hai người trước mặt rất là chóng mặt, nguyên bản còn hoài nghi Bạch Chi là nữ phần nam trang, thật sự là một nữ nhi gia, cũng không để người khác dễ dàng đụng vào có thể của chính mình. "Chúng ta đi."

Không ít cung nhân mang tâm tình xem náo nhiệt bây giờ mới hiểu được không có gì thư vị, một đội quân liền theo Thái hậu li khai khỏi tầm mắt của Bạch Chi.

"Cung tiễn Thái hậu."

Chậm rãi đứng dậy, Bạch Chi có chút xấu hổ nhìn về phía Mộc Cẩn, chỉ thấy ánh mắt hắn buồn cười nhìn phía chính mình, "Nam?" Giống như là có điểm bình...

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Các loại nịnh hót

Editor: LilPri

Beta: ladyduong

Những thời điểm vui nhất ở Lạc Mai cung, chính là.....

"Không, ta muốn đi lại con cờ mà ta mới vừa mới bỏ xuống!" Bạch Chi bình tĩnh đem viên cờ màu đen trả lại cho Mộc Cẩn, bản thân thì lại nhúc nhích một viên cờ màu trắng.

Về mặt Mộc Cẩn tươi cười, nhẹ nhàng buông xuống viên cờ màu đen, "Tiểu Chi, cảm ơn."

"Không, ta đi lại!" Bạch Chi không còn bình tĩnh, cầm lấy tay của Mộc Cẩn, ván cờ tướng lại một lần trở về như cũ, đúng rồi, vị trí hời hợt vẫn là tốt hơn!

Đứng ở bên cạnh, Trường Phong rốt cuộc nhịn không được, "Tiểu Chi, người cùng hoàng thượng chơi cờ, cũng là như vậy?" Vẫn là người cảm thấy vương gia dễ bắt nạt đầu?

"Đông Phương Thước? Hắn không phải đối thủ của ta." Bạch Chi khinh thường liếc nhìn Trường Phong một cái, làm cho khoe miệng của hắn vừa kéo,

này Tiểu Chi Từ, thật sự càng ngày càng gan lớn, đều bị vương gia sủng hù.

“Không được, lại đến!” Bạch Chi giật hồn nhìn cái kia vẫn luôn mỉm cười nam tử, không phục chu miệng lên, nhớ lại lúc nàng ở hiện đại, nhưng là liên tiếp ba lần đều là cờ vây quán quân của toàn quốc, làm sao có thể thua bởi nam tử nhu nhược trước mắt này, nàng vẫn cảm thấy, Mộc Cẩn chính là người thích giả heo ăn hổ (ladyduong: sói đội lột cừu ta thấy cái này hay hơn)

“Tốt.....” Mộc Cẩn cảm thấy trong lòng một trận ngọt ngào, có lẽ trước mắt người luôn thích chơi ăn gian, biết tức giận, mới thật sự là Tiểu Chi, mà này chân thật một mặt, chỉ có hắn mới có thể thấy được.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng động. Trường Phong khôi phục khuôn mặt lạnh lùng, “Ta đi nhìn một chút.”

Bạch Chi nhìn cái thân hình cao to rồi đi, giờ này, còn có ai sẽ tới Lạc Mai cung. Kia tiếng động càng lúc càng to, Bạch Chi vỗ nhẹ vạt áo, đối với Mộc Cẩn khẽ cười và nói, “Cẩn, ta đi ra ngoài xem một chút.”

Mang theo tiếng tim đập và đỏ hồng hai má, Bạch Chi không dám lại liếc mắt nhìn hắn một cái liền đi theo Trường Phong phương hướng rồi đi, nàng kiểm cơ hội đã lâu, hôm nay cuối cùng tìm được cơ hội kêu tên của hắn.

Mộc Cẩn thì vẫn còn dừng lại ở trong rung động vừa rồi, kia một tiếng mềm mại “Cẩn”, ở trong lòng hắn thật lâu không thể tán đi.

“Trường Phong thị vệ, chúng ta tới đây tìm Chi công công, phiền toái sắp xếp một chút!” Một tiểu thái giám cúi đầu khom lưng, đang suy nghĩ tại sao hôm nay có thể xui xẻo như vậy, vừa đến liền gặp hắc mặt thần nổi danh trong cung.

“Đúng vậy, Trường Phong thị vệ, tiểu nhân là nghe theo Lan phi nương nương mệnh lệnh, tới đây để gặp Chi công công.”

“Tiểu nhân là Mẫn phi nương nương sai tới. ....”

Mấy vị tiểu thái giám vây quanh ở trong đại sảnh, dưới đất xếp thật nhiều vàng bạc châu báu và các loại dược phẩm quý hiếm. Bạch Chi vừa tới, tất cả ánh mắt đều tập trung ở trên người nàng. Đây tiểu thái giám lập tức bỏ mặt Trường Phong, trực tiếp chạy tới bên cạnh của Bạch Chi.

“Chi công công, tiểu nhân là thái giám ở trong cung của Lan phi nương nương, nương nương nhà ta nói, Chi công công vất vả lâu ngày, cố tình kêu người đem cao cấp huyết yến tra vội vàng đưa tới cho công công bồi bổ thân mình.”

Một cái tiểu thái giám khác lo lắng đẩy ra một người khác, “Tiểu nhân là thái giám ở trong cung của Lệ phi nương nương, hôm nay Lệ phi nương nương mở tiệc, mời Chi công công tới tham dự!”

Ngươi một câu, ta một câu, nghe đến nỗi Bạch Chi đau đầu nhăn lại lông mày.

“U! Tiểu Chi Từ, ta chỉ biết ngươi sẽ ở đây!” Cứu tình đến rồi! Tiểu Lộ Từ vui vẻ tiến vào, một phen kéo Bạch Chi cổ tay, “Đi, hoàng thượng đang ở khắp mọi nơi tìm ngươi đấy!”

Hoàng thượng? Đang ở tự hỏi, Bạch Chi đã bị Tiểu Lộ Từ kéo ra ngoài.

“A! Chi công công.....” Sau lưng truyền đến những tiếng la hét. Không biết hai người chạy được bao lâu, cuối cùng Tiểu Lộ Từ cũng ngừng lại. “Tiểu Chi Từ, thật a, hiện tại đều thành tâm phúc trong cung.”

Bạch Chi nhẹ nhàng thở ra, cười nhạt lắc đầu, “Lộ đại ca khẽ cười.” Không thể không nói, lần nào Tiểu Lộ xuất hiện đều rất là đúng lúc.

“Ha ha, đừng nói nữa, đi, đi hoàng thượng bên kia!”

Cái gì? “Hoàng thượng thật sự đang tìm ta?” Bạch Chi có chút sửng sốt, mấy ngày nay Đông Phương Thước không có phái người đến kêu nàng chơi cờ, còn tưởng rằng hắn đã chán, đang vui vì cuối cùng cũng được thanh tĩnh, như thế nào giờ lại nghĩ tới nàng đến.

“Chẳng lẽ còn có thể là giả, Lộ đại ca ta cho dù có mười cái đầu cũng không dám giả truyền thánh chỉ.” Nhẹ nhàng nở nụ cười, sửa lại chiếc mũ của mình, Tiểu Lộ Từ liền đi tới phía trước.

Ở Ngự Hoa Viên, Đông Phương Thước cùng Thục Tần đánh cờ, Thục Tần đi theo hoàng thượng lâu ngày, dần dần tiến bộ, ngẫu nhiên cũng có thể thắng được Đông Phương Thước mấy ván. “Ai, nếu là Tiểu Chi Từ, thì sẽ không đi bước cờ như vậy.” Không biết đây là lần thứ mấy, Đông Phương Thước chỉ vào quân cờ mà Thục Tần vừa buông rồi nói.

Hoàng thượng, giống như rất thích Tiểu Chi Từ. Thục Tần hơi hơi cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Cách đó không xa hai cái nhỏ nhỏ bóng dáng đi vào, Đông Phương Thước vừa thấy liền vui vẻ.

Xa xa liền nghe được thanh âm Đông Phương Thước, Bạch Chi thấy cái kia bàn cờ, trong lòng liền lộp bộp một chút, nói thật, cao thủ luôn luôn thích cùng cao thủ so tài, mà Đông Phương Thước thực lực, so với chính mình thật là kém nhiều lắm, mỗi lần đều là nàng thắng, lâu ngày, cũng cảm thấy chán.

Đương nhiên, trừ bỏ lúc có việc nhờ hắn, chơi cờ liền có thể làm cho nàng hứng thú.

“Tham kiến hoàng thượng, tham kiến Thục Tần nương nương.”

“Ha ha, đều đứng lên đi.” Đông Phương Thước nhìn Bạch Chi, tâm tình liền tốt hơn nhiều. Thục Tần tự giác đứng lên, bên cạnh cung nữ liền cho nàng một chiếc ghế khác.

“Tiểu Chi Tử, người bên cạnh trẫm, không có một ai kì nghệ có thể so được với người, đến, bồi trẫm hạ một ván cờ.” Hần luôn cảm thấy, một ngày không cùng Bạch Chi chơi cờ vài ván, trong lòng liền trống rỗng.

“Dạ.” Bạch Chi chậm rãi ngồi đối diện Đông Phương Thước, chiếc mũ lớn che mắt nàng hơn phân nửa khuôn mặt, trừ bỏ Mộc Cẩn, nàng vẫn không thích cho người khác thấy được dung nhan của nàng.

Đông Phương Thước hơi hơi nhíu mày. “Tiểu Chi Tử, đem mũ lấy xuống đi, nhìn thật chúm chịt.”

Một bên Hải công công mỉm cười, nhìn Bạch Chi liếc mắt, nhẹ nhàng gật đầu. Bạch Chi vừa cời mũ ra, đã bị Đông Phương Thước lấy đến để qua một bên, sau khi nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của Bạch Chi, hần ánh mắt trở nên càng nóng, chính là khi nhìn đến búi tóc thượng mộc trâm,

“Tiểu Chi Tử, tại sao lại không có mang Mã Nảo trâm mà trẫm thưởng cho người?”

Bạch Chi không nghĩ đến hần sẽ chú ý tới việc này, “Cây trâm kia quá quý trọng, tiểu nhân sợ sẽ làm hư nó, liền. ....” Hơn nữa, nàng càng thích cây trâm mà Mộc Cẩn tự tay khắc.

“Thưởng cho người, người cứ mang, nếu bị hư, trẫm sẽ cho người tìm đến cây trâm khác.” Đông Phương giọng nói mang theo một chút không vui, bất quá khi nhìn đến khuôn mặt bình thản của Bạch Chi, cảm giác tức giận cũng không còn bao nhiêu.

Lần này Đông Phương Thước không biết tại sao, sống chết kéo dài hơn nửa đêm mới làm cho nàng trở về, lần đầu tiên nhìn thấy ở ngự hoa viên một khung cảnh đồ sộ như vậy, thật là nhiều cung nhân cầm đèn trong tay, vì bọn họ chiếu sáng.

Rất nhanh chải đầu rửa mặt, đang chuẩn bị thổi đèn đi ngủ, ở ngoài sân lại có bầu không khí kỳ quái.

Bạch Chi nhanh chóng ở trong tay áo giấu một phen chủy thủ, một trận âm phong thổi mở cửa phòng, ngân quang chọi lóe, kia chủy thủ liền chuẩn xác không làm hề trên cổ của người nọ.

“Tiểu mèo hoang, nghi thức hoan nghênh như thế này, bản quân rất là thích.” Mặt nạ màu đen hoa lệ, kêu gọi bạc môi hơi hơi giờ lên, Bạch Chi hừ lạnh một tiếng, thu hồi chủy thủ.

“Ma quân có sở thích đến vào ban đêm, Bạch Chi cũng không có cách nào.”

Nhẹ nhàng hít hít cái mũi, “Bản quân là tới lấy đồ, cũng không có cách nào khác.”

Chỉ thấy một đoàn màu đen đánh tới, Dạ Lan tay mất lạnh lợi, thuận thực liền đem dây lưng mang trên người, Bạch Chi không khỏi nghi ngờ, hần có phải đã từng mang qua?

Hơi hơi nhíu mày, Bạch Chi thật không hi vọng chính mình tác phẩm sẽ rơi vào trong tay của nam nhân này, “Lấy tay ra!” Đầu có ai như thế mang vẩy bột.

Khéo léo ngón tay nhanh chóng sửa lại dây lưng, Dạ Lan khoe miệng hơi hơi giờ lên.

Sửa đến khi chữ mà nàng cố tình may lên hiện ra, Bạch Chi hài lòng gật đầu, “Tin tức mà ta muốn ở đâu?”

Đúng lúc này, Dạ Lan cảnh giác nhìn thoáng qua bên ngoài, thần sắc lạnh lùng, “Lần khác lại tới tìm người!” Nói một tiếng, liền như vậy biến mất ở cửa phòng.

Cái gì? Nam nhân chết tiết này, cư nhiên treo khẩu vị của nàng! Nhưng mà, trên mặt Bạch Chi nổi lên một tia thực hiện được ý cười, nàng cố ý ở trên gốc của dây lưng màu đen kia, may một cái thật to chữ

“Trư”, mới vừa rồi, còn cố ý đem chữ kia làm đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thế sự vô thường

Editor: Mai Chi

Beta: ladyduong

“Người hân là biết, bản quân không thích bị người khác giám sát.” Âm trầm trong rừng, công tử mặc đồ đen cả người tỏa ra sát khí, lẳng lẳng đứng một mình phía sau hân, giọng điệu cũng không quá thân mật.

“Vương gia gần đây thân thể không tốt rồi.” Trường Phong giọng đầy trách cứ, ánh mắt chạm đến Dạ Lan cổ thượng kia toàn màu đen, trong lòng có chút cảm giác kỳ quái.

Dạ Lan hừ lạnh một tiếng, rút từ trong tay áo ra vút cho Trường Phong, giọng điệu lạnh lùng truyền đến: “Vương gia nhà người chiếu cố tốt, cũng đừng làm cho hân tha sau chân bản quân.”

Trong tay lạnh lẽo làm cho sắc mặt Trường Phong lộ vẻ vui mừng, hơi hơi mở cái bình ra ngửi, đúng vậy, chính là cái này. Đang muốn rời đi, một câu nói thân nhiên vang lên: “Dạ cung gần nhất bị người tranh dành, tự giải quyết cho tốt.”

Trường Phong nao nao, trong rừng kia có bóng dáng nam tử áo đen.”

....

“Này, người biết không, Ly Vương kia, hình như là, có cái gì đó long dương chi phích (đoạn tụ).” Trong viện, vài tên cung nữ thái giám tụ tập thành một khối.

“Thật hay giả, bất quá bộ dạng kia của Ly Vương, quả thật nữ tính.” Một gã tiểu công công có chút ghen tị, lại bị một âm thanh giận dữ khác đánh gãy: “Cái gì nữ tính, nó kêu là thanh tú.” Tiểu cung nữ này vẫn rất thích Ly Vương.

“Nghe nói, hân thường xuyên ở cùng Chi công công, ngày ấy ở bên hồ, ai u, thật ôn nhu aa.”

“Đi đi đi, trong Lạc Mai cung chỉ có một Chi công công, không ở cùng hân, thì ở cùng ai.”

Chi nghe “thương” một tiếng, dưới tàng cây người lập tức cảm thấy từng trận âm phong, khăn trang quay đầu đi, liền thấy tên thị vệ áo đen đeo đao kia mắt một cái đờ đờ sát khí: “Trường Phong thị vệ...”

Trong ngự thư phòng, Đông Phương Thước âm thầm hé ra mặt, đột nhiên đập bút lông cầm trong tay xuống bàn: “Là ai truyền đến tin đồn này.” Âm thanh phẫn nộ khiến cho Hải công công đứng một bên chau mày.

“Hoàng thượng, trong cung này lắm người nhiều lời, Ly Vương điện hạ, vẫn là người đứng ở đầu ngọn gió.” Hải công công vẫn nghe thấy lời đồn đó, chỉ không nghĩ rằng nó ngày càng nghiêm trọng.

“Hoàng thượng, Thục Tàn nương nương cầu kiến.” Đúng lúc này, ngự tiền thái giám báo lại, Đông Phương Thước có chút kỳ quái: “Truyền.”

Hôm nay, Thục Tàn trước sau như một đoan trang, thanh lịch, chỉ thấy nàng như đóa hoa sen dõng bước vào trong ngự thư phòng: “Tham kiến hoàng thượng.”

“Ái phi đứng lên.” Đông Phương Thước tâm tình có chút buồn chán, tự nhiên không chú ý Thục Tàn hôm nay mang khuyên tai được ngự ban.

“Hoàng thượng, ngày ấy không phải nói, có thể duyệt cho nô tì một việc.” Thục Tàn cúi đầu, cũng không dám ngẩng lên nhìn sắc mặt Đông Phương Thước, chỉ ấy âm thanh lười biếng kia truyền đến: “Ái phi muốn cái gì?”

Ngày ấy, Thục Tàn rốt cục thắng Đông Phương Thước tổng thể, hân một cao lưng, liền nói Thục Tàn muốn cái gì, hân đều ban cho, không nghĩ đến hôm nay sẽ thảo.

“Hoàng thượng, nô tì cảm thấy, ở cùng Chi công công thật là hợp lý, chính là không biết Ly Vương điện hạ có nguyện ý hay không, bỏ đi thứ mình yêu thích.” Thục Tàn biểu tình có chút khó xử, nhưng ánh mắt mang theo một chút chờ mong.”

Tiểu Chi Tử? Hải công công có chút kinh ngạc, bất quá trong khoảng thời gian này, Tiểu Chi Tử trong cung chạm tay có thể bỏng người, không ít tần phi đều tranh tương nịnh bợ, cũng không nghĩ hướng tới cùng thể vô tranh cùng Thục Tàn, cũng sẽ nói lời này.

Đông Phương Thước yên lặng nhìn Thục Tàn hồi lâu, không biết suy nghĩ cái gì.

“Những ngày gần đây trong cung nghe đồn rất nhiều, nô tỳ cũng là tướng, có thể giúp hoàng thượng phân ưu.” Thục Tàn nói chuyện mười phần sắc sảo, nhưng thật ra làm cho Đông Phương Thước búng tình ngộ, như vậy cũng tốt, chỉ cần Tiểu Chi Tử rời khỏi Cảnh đệ, tin đồn này sẽ tự tan, hơn nữa, về sau hân gọi Thục Tàn lại đây, hoặc là vào cung của Thục Tàn, là đều có thể nhìn thấy Tiểu Chi Tử.

“Ân, ái phi, như thế rất tốt.” Đông Phương Thước đứng dậy cười, giúp Thục Tàn đứng lên: “Đức Hải, đi gọi Tiểu Chi Tử đến đây.”

.....

Theo sau đến ngự thư phòng, Bạch Chi liền có chút không muốn tuân mệnh, lời nói của Đông Phương Thước luôn lờn vờn bên tai, ngày mai, nàng sẽ

sang cung vắng của Thục Tần, tuy rằng Thục Tần nói mình có thể về Lạc Mai cung vẫn an Mộc Cẩn, nhưng cảm giác này, liền hoàn toàn không giống.

Bạch Chi thấy mình không có giá, cảm thấy sinh vài phần hào cảm: “Nurong nurong nói gì vậy.”

Thục Tần khinh thờ phì phò “Chỉ công công, gần đây trong cung không được yên ổn, hoàng thượng cũng là vì Ly Vương, chờ việc này yên ổn xong, nô tì lại nói hoàng thượng triệu người về Lạc Mai cung, chịu không?”

Trong lời nói của Thục Tần có chút ý nghĩ kỳ lạ, bất quá, Bạch Chi bình tĩnh nói: “Đa tạ nurong nurong, tiểu nhân hồi cung lần này, cũng thu thập được nhiều.” Thời gian, không nhiều lắm.

“Ân, thay ta thỉnh an Ly Vương.” Thục Tần nhìn bóng dáng kia xa dần, biểu tình lại khôi phục bình tĩnh: “Nurong nurong, lần này thật sự quá tốt, Lệ phi các nàng ấy đều biết hoàng thượng đem Chi công công điều đến cung người, chắc chắn sẽ bị tức chết.” Tiểu Lan một bên về mặt cao hứng.

“Lệ phi các nàng ấy nghĩ như thế nào, bản cung không ngại.” Chính là thái độ hoàng thượng đối với Bạch Chi, thời gian này Thục Tần được xem ở trong mắt, kể từ đó, số lần hoàng thượng đến cung nhiều hơn, hẳn là hội biến nhiều hơn, nghĩ đến đây, trên mặt Thục Tần tự giác như hai phiến mây đỏ.

.....

Bạch chi bị điều đến sân cung vắng tin tức bất hĩnh nhi tẩu, trở lại trong cung lạc Mai, chỉ thấy duy mỹ nam tử kia đang ngồi trong sân khỏa đại thủ hạ, trong tay Trường Phong đang cầm vài cái hòm màu đỏ, Mộc Cẩn lẳng lặng đứng bên cạnh.

“Vương Gia” Bạch Chi nhìn xuống, dường như không có việc gì đi vào trước mắt Mộc Cẩn: “Trời rét rồi, vào nhà đi thôi.”

Mộc Cẩn cup mí mắt xuống, lông mi nhẹ nhàng nồng đậm mà run run, rồi sau đó mỉm cười: “Tiểu Chi Tử, chúng ta cùng chơi cờ đi.”

Trong phòng tràn ngập mùi hương tươi mát, Mộc Cẩn làm cho Trường Phong chuẩn bị điểm tâm Bạch Chi thích nhất, đặt bàn cờ ở bên cạnh,

Bạch Chi tâm tư có chút hoảng hốt, trước mắt tất cả đều như bình thường, khả năng chỉ có nàng mới biết được, hai người trong lúc đó khiến xung quanh càng thêm đau thương, kỳ thật hẳn, đã muốn đã biết đi.

Mỗi một phân một giây, đúng là quá dài lâu, Bạch chi không có lại xấu lắm yêu cầu trọng hạ, Mộc Cẩn cũng không có lại thủ hạ lưu tình, bàn cờ hai người đối chọi gay gắt, mỗi một bước lại phải suy nghĩ hồi lâu.

“Hậu cung thị phi không ngừng, Thục Tần trả thù là một người an phận.” Mộc Cẩn thản nhiên nói câu đầu tiên.

“Ân” Bạch Chi nhẹ nhàng hạ xuống nhất tử, hơi hơi nâng hạ mắt. Đối diện cặp chân trắng nõn kia hồi lâu không hề động làm gì, Bạch Chi mới đối qua thần đến thế này, lại phát hiện, Mộc Cẩn tươi cười, lại khiến tim nàng đập thình thịch.

Hai trông mắt nhu hòa kia đang dần dần tới gần, chỉ có như vậy ngậy người trong nháy mắt, hai phiến trán phúc thượng tron bóng mềm mại, mũi gian tràn đầy quen thuộc son chi mùi hoa.

“Hết sức cẩn thận.”

“...tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Đồ ăn có độc

Editor: Thiên Băng

Beta :ladyduong

“Hoàng thượng, hoàng thượng!” Lệ phi trang điểm xinh đẹp quần quýt làm nũng bên cạnh Đông Phương Thước, “Hoàng thượng, trong cung của nô tỳ cũng đang thiếu người, không bằng hoàng thượng đem Tiểu Chi Tử ban cho nô tì đi!”

Vừa nghe nói Bạch Chi hôm nay sẽ qua bên Thục Tần, Lệ Phi liền chạy vội tới đây, không nghĩ tới tiện nhân kia xuống tay nhanh như vậy, trong khoảng thời gian này chiếm lấy hoàng thượng không nói, tự nhiên còn có mặt mũi xin người bên cạnh hoàng thượng.

Mặt Đông Phương Thước không chút thay đổi, chỉ cảm thấy âm thanh của nữ nhân thật sự đáng ghét, cố nén lửa giận, “Trẫm đã đáp ứng Thục Tần rồi, quân vô hí ngôn (vua không nói chơi), chỉ là ái phi không đến sớm một chút.” Này thảo nhân cũng là muốn xếp hàng.

Lệ phi mỉm cười lại, trong lòng thật sự hận đến nghiến răng nghiến lợi, ha ha, không có việc gì, về sau luôn có cơ hội, để cho Thục Tần tự động đem Bạch Chi đưa đến Xuân Lệ cung của nàng.

“Lan tỷ tỷ, nếu không, người cũng đi xin hoàng thượng đi, đem Chi công công qua đây?” U Lan cung, Mẫn phi về mặt sốt ruột, sáng nay thấy Lệ phi vội vã đi đại diện, vạn nhất người thực bị nàng đem đi, đối với các nàng thật bất lợi. “Hiện tại thừa dịp Chi công công còn chưa đi đến cung của Thục Tần, dựa vào sự ân sủng của tỷ tỷ, khẳng định có thể đưa hắn đến đây.”

Lan phi nhàn nhạt, “Ngay cả người cũng cho rằng, Bạch Chi kia lợi hại như vậy sao?” Tao nhã uống ngụm trà, “Thục Tần kia, bất quá là người hoàng thượng yêu thích, một cung nhân có chút thông minh, có thể làm nên sóng gió gì lớn?”

Mẫn phi nhất thời sững sờ, nàng có cảm giác, Bạch Chi kia, không phải công công bình thường, hơn nữa hoàng thượng giống như đối với hắn rất đặc biệt.

.....

Vừa tỉnh lại, Bạch Chi cảm thấy tâm tình lập tức thoải mái hơn rất nhiều, không khỏi lấy sờ sờ cái trán, cảm giác mềm mại kia giống như còn trên da thịt, cười ngọt ngào, dù sao cung của Thục Tần cách đây cũng không phải rất xa, thường trở về là được rồi, mặc dù không thể mỗi ngày sớm chiều đều đến, nhưng đối với chính mình mà nói, cũng không phải là chuyện không tốt.

Dù sao, nam nhân kia thật sự rất tốt, Bạch Chi cảm thấy, có chút ăn không tiêu. Ngồi dậy, trước ngực sưng lên, trong lòng Bạch Chi hoảng sợ, cuống quýt xoay người đứng lên, quả thực, trên giường một mảnh màu đỏ nhìn thấy ghê người. Mười ba mười bốn tuổi đúng là giai đoạn trưởng thành của nữ tử, Bạch Chi cũng không để ý, nhưng trước mắt, đây cũng phiền toái không nhỏ. Hoàn hảo, nàng đã sớm chuẩn bị vì ngày hôm nay.

Hàng tháng, luôn có vài ngày tâm tình khó chịu như vậy. Khuôn mặt nhỏ nhắn Bạch Chi tái nhợt, chịu đựng trong bụng ả ả đau, chuẩn bị đi đưa tin, vừa mở cửa liền thấy Trường Phong sắc mặt đen thui đứng canh giữ ngoài cửa, mà giờ phút này sắc mặt Bạch Chi cũng không đẹp.

“Sớm.”

“Sớm.”

Hai tướng mạo, đều là giọng điệu lạnh lùng. Chi nghe nam tử lãnh khốc kia hai tay khoanh trước ngực, nhìn hai tay trắng trợn của Bạch Chi, “Người cứ như vậy mà đi sao?”

Bạch Chi nhún vai, “Dù sao mỗi ngày đều trở về, người bị thương?” Nhìn chằm chằm vật áo trong không cần thận lộ ra băng vải màu trắng, hơi nhíu mày.

“Ừ.” Ánh mắt Trường Phong nhìn về hướng khác, liền tránh được nghi hoặc của Bạch Chi, “Vương gia còn chưa tỉnh.”

“Ừ.” Trong lòng có chút mất mát, trong tay Bạch Chi lấy ra một tờ giấy, “Phương thuốc của Thái y viện nên thay đổi, sau này người tự đi lấy, ta bốn ngày sẽ về một lần, chăm sóc cho vương gia.”

Nhìn bóng dáng gầy yếu rời đi, một gã nam tử áo trắng chậm rãi đi ra từ góc tối góc, một tay nhẹ vỗ về hai chân của mình. “Vương gia.....”

Trường Phong vọt đến bên người Mộc Cần, vốn định mở miệng hỏi hắn vì sao đối với Bạch Chi đặc biệt như thế, nhưng khi chạm đến hai mắt ôn nhu kia, Trường Phong đột nhiên cảm thấy chính mình không nên nói ra, chẳng lẽ nói nghe đồn.....

“Tiểu Chi Tử, hiện tại qua sân vắng cung sao?” Mới ra khỏi Lạc Mai cung, đã thấy Tiểu Lộ Tử mang theo gánh nặng đi tới Nghiênh điện.

“Lộ đại ca, người đây là?” Bạch Chi có chút nghi hoặc.

Tiểu Lộ Tử cười hắc hắc, “Hoàng thượng nói bên người vương gia cần có người cơ trí, Hải công công liền đề cử ta với hoàng thượng. Nhờ phúc của Tiểu Chi Tử, Lộ đại ca không nhìn tàng thư các lạnh như băng kia.”

Bạch Chi mỉm cười, có Tiểu Lộ Tử ở Lạc Mai cung, về sau có chuyện gì cũng có thể chiếu cố lẫn nhau. “Lộ đại ca, Ly vương điện hạ giao cho người. Có chuyện gì, phải đi sân vắng cung tìm ta.”

.....

“Nương nương, đều đã chuẩn bị tốt, chỉ còn chờ Chi công công lại đây.” Tiểu Lan cười gật gật đầu, sáng sớm Thục Tần đã hỏi vô số lần phòng quét tước như thế nào, có thể thấy được nàng quả thật rất khẩn trương.

“Thức ăn chuẩn bị sao rồi? Để Tiểu Nhiên Tử đi hâm nóng đồ ăn một chút đi.” Thục Tần cẩn thận suy nghĩ, không biết còn có gì để chuẩn bị không. “Phụ nội vụ đều đem đến nhưng lựa thượng đẳng phải không?”

“Đúng vậy, nương nương.” Tiểu Lan rót ly trà nóng để cho Thục Tần bình tĩnh lại, đúng lúc này, Hải công công đi đến hô một tiếng, đi theo phía sau là bóng dáng gầy yếu.

“Thỉnh an Thục Tần nương nương.” Thục Tần lập tức vội vàng đứng lên nâng bọn họ dậy, “Hải công công, Chi công công không cần đa lễ.”

Vung phát trần lên, Hải công công cười nhưng ánh mắt lại nhìn Bạch Chi, Bạch Chi ngằm hiểu khẽ gật đầu, chậm rãi đứng bên cạnh Thục Tần.

“Nương nương, sau này Tiểu Chi Tử chính là người trong cung của ngươi, có làm gì không tốt, nương nương có thể nói với nô tài.” Hải công công nói lời khách sáo, đối với Bạch Chi, hẳn trăm phần trăm yên tâm

“Hải công công nói vậy là sao, Tiểu Chi Tử tâm tư linh lung, nhất định là Hải công công có cách dạy tốt, nô tì chỉ sợ chậm trễ hấn, chọc hoàng thượng trách tội.” Thục Tần tự nhiên mượn sức của Bạch Chi.

“Đêm nay Hoàng thượng sẽ đến sân vắng cung dùng bữa, Tiểu Chi Tử, ngươi có thể giúp đỡ Thục Tần một chút.” Hải công công vừa lòng nở nụ cười, Thục Tần này, cũng là người có trí tuệ.

Buổi tối Hoàng thượng muốn đến đây? Thục Tần sắc mặt bình thường, nhưng Tiểu Lan đứng phía sau ánh mắt lộ ra sự vui vẻ, không khỏi nhìn Bạch Chi một thân lạnh nhạt đứng ở kia, Chi công công này quả thực như nghe đồn rất thần kỳ, đi đến chỗ nào, chỗ nào thì chỗ đó như trời ban ơn lớn.

“Hải công công, nô tì để cho ngự phòng chuẩn bị một ít đồ ăn, nếu không chê, thì cùng với Chi công công ở lại đây dùng bữa đi.” Thục Tần vừa nói, Tiểu Lan thông minh chạy vội ra ngoài, để nhanh chuẩn bị tất cả.

“Ha ha, nếu như vậy, tạ gia cung kính không bằng tuân mệnh.”

.....

Một bàn thức ăn tinh xảo được bày ra thể hiện tâm tư thập phần cẩn thận của Thục Tần, tươi cười hòa ái, không có một tia tự cao của phi tần, làm cho trong lòng Hải công công và Bạch Chi có hơn vài phần hảo cảm.

“Nương nương, nô tỳ mới vừa rồi đi ngự thiện phòng chuẩn bị một ít thức ăn quê hương cho Hải công.” Tiểu Lan nhẹ giọng nói bên tai Thục

“Ha ha, người trong cung của nương nương, thật sự rất lạnh lợi.” Hải công công khoa trương nói, Tiểu Lan có chút ngượng ngùng, lui lại mấy bước.

Thục Tần cười cười, cầm lấy chiếc đĩa bắt đầu gấp đồ ăn bỏ vào trong chén trước mặt Bạch Chi, “Nghe nói Chi công công yêu thích nhẹ, không biết đồ ăn này có hợp khẩu vị của công công không.”

“Nương nương vẫn nên gọi tiểu nhân là Tiểu Chi Tử đi.” Bạch Chi nhìn đồ ăn nhẹ trong nháy mắt ngây người, kỳ thật, là Mộc Cẩn thích nhẹ, đi theo bên cạnh hần lâu như vậy, ngay cả khẩu vị cũng thay đổi dần dần.

Buổi sáng vội vàng sắp xếp chăn nệm, còn chưa ăn cơm, Bạch Chi quả thật đói bụng, nhìn Thục Tần và Hải công công động đũa, Bạch Chi mới bắt đầu ăn cùng Thục Tần, đang muốn bỏ đồ ăn vào trong miệng, đột nhiên một đoàn màu trắng xông tới làm cho Bạch Chi sợ tới mức rớt chiếc đũa trong tay.

“A!” Tiểu Lan hoảng sợ hô lên một tiếng, vội vàng quỳ xuống xin chịu tội, “Hải công công tha tội, Chi công công tha tội, đây, đây mèo mà nô tỳ nuôi từ nhỏ, nô tỳ không biết nó sẽ đến đây.”

Sắc mặt Thục Tần biến đổi một chút, Bạch Chi nhìn ý cười xuống, cùng là nô tài trong cung, cung nữ này ngược lại xin mình thứ tội, quan niệm này liên quan đến cấp bậc, quả thật đáng sợ. “Không sao, là tự ta không cẩn thận.”

Cúi đầu nhìn tiểu miêu béo kia, giờ phút này tự nhiên hưởng thụ ăn đồ ăn rớt xuống của mình, không khỏi cười ra tiếng, nhưng mà, chỉ một lát sau, sắc mặt Bạch Chi liền lạnh lại.

“Sao, tại sao có thể như vậy?” Thục Tần hoảng sợ đứng lên, khẩn trương nhìn Hải công công và Bạch Chi, chỉ thấy con mèo kia cư nhiên giãy dụa lăn lộn trên mặt đất đứng lên, chỉ một lát sau liền không nhúc nhích.

“Có độc?!” Hải công công la lên một tiếng vuột ve chiếc đũa, cùng Bạch Chi bốn mắt nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Thông báo tự kỉ

Editor : Tiểu Du

Beta: ladyduong

"Đây là có chuyện gì?" Đông Phương Thước về mặt tối tăm, hôm nay tâm tình nguyên bản tốt lắm, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như vậy.

Hải công công im lặng không nói, vẻ mặt nghiêm túc, người phía sau màn này nhất định phải trừng phạt thích đáng, lần này là con mèo chết, tiếp theo,

còn không biết là ai. Bạch Chi lẳng lặng đứng ở bên cạnh Hải công công, còn có Thục Tàn cùng Tiểu Lan quỳ ở phía trước.

"Thục Tàn, ngươi không có gì lời muốn nói?" Đông Phương Thước giọng điệu không hề giận, Thục Tàn nghe được, trong lòng cả kinh, một cổ chua xót khôn kể ở trong lòng lan tràn. Nhiều ngày ở chung, hẳn lại không tin mình, mấy ngày trước ân ái triền miên, chẳng qua chỉ là gặp dịp thì chơi?

Tiểu Lan sợ hãi, cả người run rẩy, thấy chủ tử thân nhiên cúi đầu không nói lời nào, trong lòng sốt ruột. "Hoàng thượng, hoàng thượng, nương nương là oan uổng." Tiểu Lan cố lấy dũng khí, loại tình huống này, cũng không phải một tiểu cung nữ như nàng có thể xen vào, nhưng là nương nương đối nàng có ân, cho dù chết, nàng cũng muốn che chở nương nương.

"Những món ăn đó, chẳng lẽ không phải là nương nương nhà ngươi an bài?" Đông Phương Thước ánh mắt không tự giác nhìn một bên mặt xinh đẹp kia, a, này Tiểu Chi Tử, chính mình ở vì hắn tìm hung thủ, hắn khen ngược, mang về mặt không liên quan tới mình đứng một bên.

Đúng lúc này, ngự y cúi đầu đi đến. "Hoàng thượng, vị thần đã kiểm tra qua, kia một bàn thức ăn, chỉ có vài món ăn nhẹ bị hạ được, mà trong đó, có hai loại độc được bắt đồng, là hạc đỉnh hồng và thủy tâm."

Chỉ có đồ ăn nhẹ bị hạ? Mục tiêu còn không phải là quá rõ ràng hay sao. Thục Tàn không khỏi hít khẩu khí lạnh. Hạc đỉnh hồng cùng thủy tâm, đều là kịch độc, nhất là thủy tâm, có thể làm cho người trúng độc đau đớn xuyên tim, thống khổ vạn phần.

Nhìn xuống quát lớn, "Lui ra đi." Thân mình nhích lại gần, Đông Phương Thước trong lòng chán ghét nói không nên lời, hắn ghét nhất là nữ nhân ở ngay dưới mí mắt của mình mà chơi trò tâm kế, nghĩ rằng hắn coi trọng mà cần rồi.

"Tiểu Chi Tử, ngươi không phải là bị dọa đến choáng váng đấy chứ?"

Bạch Chi còn đang thất thần, nghe thấy tiếng gọi không tự chủ đáp lại một tiếng, "Àn?" Một tiếng đáp nhẹ không tự chủ, lại làm cho trong lòng Đông Phương Thước ngứa ngáy như có ai đó đang gãi nhẹ, trong phút chốc hắn đột nhiên cảm thấy, nếu đây là nữ tử, thì thật là tốt. Hải công công đứng đây, "Hoàng thượng, ngài cần phải làm chủ cho Tiểu Chi Tử, hắn tuổi còn trẻ, cũng không đắc tội người nào, vì sao trong cung lại có người muốn đẩy hắn vào chỗ chết?" Đồ đệ của mình trở thành mục tiêu của người khác, Hải công công trên mặt cực khó coi.

"Àn. Tiểu Chi Tử, ngươi thấy thế nào?" Đông Phương Thước buồn cười nhìn Bạch Chi. Đại sảnh một trận trầm mặc.

"Mọi chuyện cũng xong rồi, bỏ qua đi, chỉ tội nghiệp con mèo của Lan tỷ tỷ kia." Bạch Chi nhẹ nhàng bâng quơ một câu, làm cho Thục Tàn cùng Tiểu Lan kinh ngạc ngẩn đầu, hắn, không nghĩ ngờ chính mình? Thục Tàn hốc mắt có chút ướt át.

Đông Phương Thước cùng Hải công công cũng không nghĩ tới Bạch Chi lại nói như vậy, lập tức không biết nói gì.

.....

"Cái gì? Hoàng thượng không có trách phạt Thục Tàn?" Lệ phi quả thực không thể tin được, gây ra chuyện lớn như vậy, không nói đến thiếu chút nữa độc chết Chi công công, cho dù là cung nhân khác, hoàng thượng cũng không buông tha dễ dàng như vậy mới phải.

"Đúng vậy, nương nương, nghe nói là Chi công công không truy cứu." Tiểu Bình Tử cúi đầu, trong mắt hiện lên một tia phẫn hận, độc kia tại sao không đem Bạch Chi độc chết, nếu thật sự là như vậy, người hạ độc kia thật sự là đã giúp hắn trút giận không ít.

Làm sao có thể? Tính tình Chi công công thực sự tốt như vậy sao. Lệ phi nguyên bản cho rằng, chuẩn bị đi để tận mắt trông thấy kết cục thảm của Thục Tàn, thuận tiện đem Bạch Chi mang đến, kết quả như vậy thật tốt đến bất ngờ.

Mà một cung khác, Lan phi ngồi ở trước gương, cười thâm ý, Chi công công này, nàng thật sự nhìn không thấu, không biết có thể hay không vì nàng làm việc.

.....

"Hoàng thượng, cả gan làm loạn Thục Tàn như thế, nếu người không nghiêm trị, hậu cung chẳng phải liền chướng khí mù mịt." Thái hậu tôn quý khuôn mặt thập phần lãnh khốc, tàn phi hạ độc việc này là chuyện lớn, hoàng thượng như thế nào lại xử lý qua loa như thế.

"Trẫm đã phạt Thục Tàn đóng cửa sám hối mấy ngày, việc này, kết thúc ở đây là được rồi." Đông Phương Thước bình tĩnh uống trà, giống như lời Bạch Chi nói, trừng phạt Thục Tàn, có lẽ sẽ đúng theo ý người nào đó, không làm gì cả, để cho người sai sử phía sau màn tức chết.

Thái hậu kỳ thật so với ai khác đều hiểu rõ ràng, hậu cung chưa bao giờ là yên bình, tàn phi trong lúc người tranh ta đoạt, làm ra những chuyện tình như vậy còn thiếu sao, chỉ là ở mặt ngoài cần phải làm ôn hòa một chút.

Đang muốn mở miệng, Đông Phương Thước không biết cô ý hay vô tình nói một câu, "Mẫu hậu, mấy ngày gần đây không thấy Vinh quốc công chúa. Công chúa tuổi tác không nhỏ, trẫm cảm thấy, nên tìm cho nàng một gia đình tốt, nếu không liền bạc đãi nàng."

Thái hậu trong lòng cả kinh, kỳ thật đã nhiều ngày, Vinh quốc công chúa phái người chung quanh tìm kiếm Dạ cung, nàng đối với Ma quân kia lưu luyến không quên, vài ngày nàng lại vào cung khóc kể, thái hậu vốn định tìm một cơ hội tốt nói, nhưng thấy giọng điệu này của hoàng thượng, sợ là không được.

"Này, vẫn là để chính nàng chọn đi."

"Chính mình chọn? Mẫu hậu là không tin vào ánh mắt của trẫm?" Đông Phương Thước sắc mặt có chút âm trầm, thái hậu bất đắc dĩ thở dài, "Ai, hoàng thượng, liền nhìn làm đi." Có lẽ cấp Vinh quốc công chúa một mối hôn sự, nàng cũng sẽ chết tâm đầu.

.....

Trong phòng, Bạch Chi vừa rửa mặt chải đầu xong, chợt nghe thấy tiếng đập cửa nhẹ nhàng, mở cửa ra thì thấy, là cung nữ Tiểu Lan kia, mang về mặt áy náy cùng lo lắng đứng ở trước cửa.

"Chi công công, người cũng không nên hoài nghi nương nương, nương nương thật là vô tội." Tiểu Lan hốc mắt có chút hồng, kỳ thật nàng đã muốn đã khóc.

Bạch Chi mỉm cười, "Nếu hoài nghi, ta sẽ không bỏ qua, đến đây." Chính là sau này, nàng cần phải càng thêm cẩn thận, hạc đỉnh hồng cùng thúy tâm, nàng nhớ rất kỹ hai loại độc được này, ngày khác nếu biết hung phạm, nàng chắc chắn trả lại cho hắn gấp bội.

"Ta....." Tiểu Lan không được tự nhiên hai tay xoắn vạt áo, Bạch Chi biết nàng đang lo lắng cái gì. "Lan tỷ tỷ huệ chất lan tâm, nhất định là không phải cái loại người ác độc, sau này Tiểu Chi còn muốn nhờ Lan tỷ tỷ chỉ điểm một hai."

Tiểu Lan cảm kích ngẩng đầu lên, lần đầu tiên nhìn gần khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc kia, nàng phát hiện, Chi công công, thật là nữ nha, không chỉ là bề ngoài, ngay cả nội tâm cũng vậy.

Tiểu Tiểu Lan đi xong, Bạch Chi nghe thấy sau lưng một tiếng trêu tức vang lên. "Hừ, không nghĩ tới tiểu mèo hoang cũng có một mặt ôn nhu như vậy, thật sự là làm cho bản quân đại khai nhãn giới."

Bạch Chi vừa nghe thấy thanh âm này, bĩu môi, xoay người lại, thiếu chút nữa va phải lồng ngực rắn chắc kia, cuống quýt lui lại mấy bước, "Hoàng cung Dập quốc này thật sự đã thành hoa viên sau nhà của Ma quân đại nhân rồi, ra vào thật tự nhiên."

Ánh mắt phòng bị kia làm cho Dạ Lan tâm tình tốt, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận, đáng yêu khác thường.

"Nữ nhân, không muốn biết ta muốn nói gì với người sao?"

Bạch Chi hơi hơi nhíu mày, nhìn người đối diện, nàng cũng không quên, Dạ Lan thiếu nàng một tin tức. Cổ mùi thơm ngát đột nhiên tới gần, cảm của Dạ Lan dựa lên đỉnh đầu Bạch Chi. Thanh âm mỉa mai hoặc truyền đến, "Bản quân muốn nói cho người một tin, người muốn biết chuyện tình. Đó là....."

"Là cái gì?!" Bạch Chi có chút khản trương, có chút chờ đợi ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt sâu như biển kia.

Khêu gọi bạc môi hơi hơi giơ lên, "Đó là bản quân coi trọng người."

"....." Tự kỷ! Tuyệt đối tự kỷ! Bạch Chi trong mắt dấy lên lửa giận, hẳn đây là đùa giỡn nàng?

"Như thế nào? Nghe tin tức, mắt hừng sao?" Dạ Lan buồn cười nhìn biểu tình giống như sắp nổ kia, hai tay vòng trước ngực.

Nam nhân này, là tới khơi mào của lửa giận của nàng? Bạch Chi chỉ cảm thấy chưa bao giờ muốn đánh người như vậy, tiếc là, nàng đánh không lại hắn.

Khuôn mặt Dạ Lan nguyên bản nhu hòa tức thì lạnh xuống, thanh âm vô tình vang lên, "Hừ, nhóm người này, tốc độ thực mau."

Có ý tứ gì? Bạch Chi có chút cảnh giác nhìn phía sau lưng Dạ Lan, chỉ thấy một vật trong suốt rơi vào cổ

Bạch Chi, hơi thở ấm áp kia tới gần, "Nữ nhân của ta, đừng dễ dàng như vậy đã bị độc chết."

Gió nhẹ phát quá, trong viện đâu có còn thấy bóng dáng bóng dáng màu đen kia nữa. Bạch Chi cúi đầu, ở chỗ xương quai xanh của nàng xuất hiện một khối ngọc bội lạnh lẽo, ở dưới ánh trăng, lóe ra ánh sáng nhu hòa.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Minh nguyệt tướng quân

Editor: Hồng Huyết

Beta: ladyduong

Mùa đông, hoàng cung Dập quốc có chút lạnh lẽo. "Trời lạnh, vương gia, cần phải trở về." Hoa viên lý, Trường Phong ngẩng đầu nhìn lên bầu trời màu

xám giống như tuyết sắp rơi.

Đồng Phương Mộc Cẩn lặng lẽ ngồi, nhìn mặt hồ lạnh lẽo. Hiện tại mới là ngày thứ ba, ngày mai Tiểu Chi sẽ trở lại. Trong Lạc Mai cung thiếu một người, người bên ngoài nhìn vào so với trước cũng không có gì khác biệt, mà chỉ có hân mới biết tâm như thiếu một khối. Có lẽ, ở trong mắt người khác, Lý vương là người không có tình cảm, không giận không vui đối với một nam tử không trọn vẹn. Nhưng chỉ có hân mới hiểu, khi đã để ý một người sẽ bắt đầu trở nên mẫn cảm, sợ hãi mất đi. ‘Được, trở về đi.’

Cách đó không xa, một đám người làm Trường Phong chú ý, nhìn kỹ hóa ra là một đám phó tướng biểu tình rất nghiêm túc theo sau một nam tử mặc trường bào xanh. Tên nam tử kia dáng người cao to, tóc đen như mực ở sau đầu búi thành một búi, dưới mày kiếm là đôi mắt sáng kiên định hấp dẫn người ta. Đôi môi hơi nhếch, không khỏi làm cho người ta đi đoán.

Đã xảy ra chuyện gì? “Người kia khí chất bình tĩnh thông dong, khi nào trong cung xuất hiện người như vậy?” Trường Phong thấy đám người hướng này đi tới không khỏi cảm chặt kiếm bên hông.

Phía xa, Phương Cố Chi cũng nhìn về phía bóng dáng màu trắng, bên cạnh là cái người tràn đầy sát khí, hân chính là người nổi danh trong cung - hắc mặt thị vệ Trường Phong. Phương Cố Chi cước bộ dần đến gần, khuôn mặt tựa trích tiên của nam tử ngồi trên xe lăn mang theo nụ cười thần nhiên hiện ra rõ trước mặt. “Đồng Phương Mộc Cẩn” trong lòng Phương Cố Chi thầm niệm tên này, sắp thấy gần đến chỗ người kia, hân dừng lại, gật đầu liền cũng không quay đầu lại hướng tới phía đại điện đi tới.

.....

Trong một góc hẻo lánh, sáng sủa vài tên cung nhân bàn tán: ‘Nghe nói môn sinh đặc ý của Vạn tướng quân - Phương Cố Chi đã trở lại!’

"Phương Cố Chi? Minh Nguyệt tướng quân Phương Cố Chi! "Một gã tiểu thái giám nhất thời thanh âm nhất thời cao độ. Minh Nguyệt tướng quân gần đây là một nhân vật phong vân ở Đập quốc, ở biên cương lập công, rõ ràng là võ tướng nhưng lại có khuôn mặt Nhược Minh nguyệt, bởi vậy mới gọi là Minh Nguyệt tướng quân.

"Đúng vậy, nghe nói lần này là hướng tới Hoàng thượng thảo nhân (đời người), còn dẫn theo nhiều tướng quân như vậy."

"Thảo nhân?" Thanh âm tiểu thái giám run run. Nói đùa, Minh Nguyệt tướng quân trong truyền thuyết giờ lại ở trong cung, hân có thể không kích động sao.

"Các người không biết? Nghe nói Vạn tướng quân đã sớm đem con gái duy nhất gả cho Phương Cố Chi. Lần này hân trở lại là hướng hoàng thượng khởi binh vẫn tội. Tên cung nhân giọng nói đặc ý, đây chính là tin tức trực tiếp hân nghe được. ‘Hiện tại a, đang ở trong đại điện cùng hoàng thượng đàm phán!’

Cách đó không xa, Đồng Phương Mộc Cẩn dừng động tác trên tay lại. Những gì đám cung nhân bàn tán, một chữ hân cũng không bỏ qua. Trường Phong mặt không chút thay đổi, Vạn Lâm? Ngày đó ở lao ngục, nữ tử tâm ngoan thủ lạt thật sự chết cháy trong đó sao, hân mới không tin. ‘Vương gia, đi thôi.’ Hân không hi vọng vương gia đích lĩnh đến chuyện triều đình phân tranh.

.....

"Lớn mật, Phương Cố Chi người đây là có ý gì?"

Trong triều, Phương Cố Chi một thân trường bào xanh, cao lớn đứng giữa văn võ bá quan, phía sau là một đám võ tướng sắc mặt xanh mét. Nguyên lai, tên võ tướng thay thế tước vị của Vạn tướng đang rất phần nộ chỉ thẳng vào mặt Phương Cố Chi.

Phía trên đại điện, sắc mặt chúng thần khác nhau. Trong lòng họ đều biết Phương Cố Chi trở về là vì lý do gì. Có người lo lắng, có người may mắn. Có người chột dạ đều hướng tới hoàng thượng. Chỉ thấy Đồng Phương Thước lộ vẻ khó xử, Phương Cố Chi tay nắm bình quyền biên cương, là nhân tài khó tìm. Dù là con rể của Vạn Phong nhưng đối với chuyện xảy ra vẫn giữ thái độ bình ổn, hân thấy thẹn trong lòng cũng không thể chỉ trích.

‘Phương tướng quân, chiến sự biên cương chưa ổn định, ngại như vậy trở về thật quá sơ suất.’ Thừa tướng khước mắt nhìn tên tướng kia làm cho hân yên lặng lui về.

"Vi thần là muốn vì gia sư nói chuyện. Vạn tướng quân cả đời vì dân vì nước, nay lại hàm oan chưa hết, chúng thần làm sao yên tâm ở biên cương trấn thủ." Lời Phương Cố Chi vang khắp điện đi thẳng vào lòng người.

Quả thật, Vạn tướng một thân chiến công lại bị người tố thông đồng với địch làm cho trong lòng rất nhiều võ tướng bất an không biết kế tiếp sẽ là ai đây.

"Phương tướng quân, chuyện của Vạn tướng trầm sẽ điều tra rõ ràng, trả lại trong sạch cho hân, mà hiện tại là thời kì căng thẳng giữa tứ quốc, người trở về không phải là lấy an nguy của dân chúng biên thành ra đánh cược sao?" Đồng Phương Thước ầm ầm có chút không hồn giận, không nghĩ tới cái tên này ngay cả chút mặt mũi cũng không cấp cho mình, hiện tại các thế lực trong triều gió thổi mây phủ, ái tướng thì bị người hãm hại đã cố nén giận vậy mà tên này còn tới là muốn đổ thêm dầu vào lửa

sao.

Phương Cố Chi mỉm cười nhìn Đồng Phương Thước trong lòng cả khinh: "Chuyện của gia sư, thần cũng có thể giúp hoàng thượng tra ra chút manh mối, lần này trở về là muốn đón nữ nhi của gia sư cũng chính là vì hôn thê của thần về."

Rất nhiều người không khỏi hít ngậm khí lạnh , ai mà không biết Vạn Lâm đã chết cháy trong thiên lao . Nếu biết sự thật này không biết Phương Cổ Chi sẽ như thế nào tiếp nhận ....

.....

Bạch Chi đứng ở cửa Lạc Mai cung , trong lòng mang theo thần nhiên vui sướng, bốn ngày không thấy Đông Phương Mộc Cẩn đúng là rất nhớ hân. Khỏe miệng nhẹ nhàng

nhếch lên liền cúi đầu đi vào.

“Tiểu Chi, người đã trở lại.” Mùi thơm ngát tỏa khắp phòng ,Đông Phương Mộc Cẩn lắng lặng ngồi, tay cầm quyền binh thư đối diện nàng ôn nhu cười . Đôi mắt bạch chỉ thoáng chút âm áp như đang nhớ tới chuyện gì đó .

“Ân” Bạch Chi không tự giác nhíu mày , nhìn khắp hai chân trắng nõn chỉ chút ngân châm , trông hân có chút gầy : ‘Vương gia , trong khoảng thời gian này , người có thể tập luyện đứng lên.’ Cơ bắp hân hoàn toàn không có vấn đề , có lẽ tâm lý mới là vấn đề khó giải quyết .

Thấy hân không nói lời nào, Bạch Chi nghi hoặc ngẩng đầu, chỉ thấy Đông Phương Mộc Cẩn cứ vậy nhìn nàng, biểu tình có chút đau thương. Là ảo giác của nàng sao? “Vương gia người làm sao vậy?”

Hân trầm mặc một hồi: “ Tiểu Chi , Minh Nguyệt tướng quân đã trở lại.”

“Ân” Minh Nguyệt tướng quân là ai? Bạch chi có chút ngây người, “Vương gia nhận thức hân?”

Trong mắt Mộc Cẩn thoáng một tia thất vọng rất nhanh bị lạnh nhạt thay thế .“Không biết, chính là nghe nhóm cung nhân nghị luận.”Thật sâu nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc , trong lòng có loại cảm giác khác thường , nàng cũng không biết chuyện này đi . Trong đầu đột nhiên hiện lên khuôn mặt tuần láng của Phương Cổ Chi.

Quả thật là nam tử xuất chúng.....

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Thiếu chút nữa làm lộ

Editor: Tuyết Loan

Beta: ladyduong

Trong hoàng cung lạnh như băng, ở một địa phương không ai chú ý tới, không khí tràn ngập nồng đậm mùi rượu.

Chỉ thấy một thanh sam nam tử, suy sút ngồi dưới ánh trăng nơi lương đình , bóng dáng cô đơn bên chân là vài cái bầu rượu, khuôn mặt tuần tú chứa nhiều bi thương .

“Lâm nhi, Lâm nhi.” Phương Cổ Chi chưa bao giờ nghĩ tới, lần đó xuất chinh, kia hé ra nằng khuôn mặt tươi cười, là bọn họ hai người cuối cùng một lần gặp mặt.

Phanh! Trong suốt ngọc hồ bạn phần nộ nặng nề mà ngã ở góc tường, này hết thấy, đều là ai ở phía sau màn sai sử! Hân ân sư, hân vị hôn thê, làm cho hân cuối cùng một lần gặp mặt cũng không có, chính mình gia đều bảo hộ không được, còn nói cái gì bảo hộ biên cương!

“Cái gì công thần, cái gì công chúa, ta không cần, hết thấy đều không cần!” Phanh! Lại một cái bầu rượu rơi ở tại người bên chân.

Bạch Chi hoảng sợ, thiếu chút nữa nàng liền thét lên . Người này là ai vậy, làm sao có thể ở hoa viên lý uống rượu một mình. Vạn phong nói ngự hoa viên, này hoa son trà nằng gần nhất đã muốn kiểm tra qua, không có địa phương gì kỳ quái, cho nên bỏ chạy đến hoa viên khác nhìn xem.

“Lâm nhi, là ta không có bảo vệ tốt người.....” Tầm lưng kia ở dưới ánh trăng, đúng là như thế bất lực.

Bạch Chi nhẹ nhàng dùng chân đẩy ra rồi này mảnh nhỏ,“Thệ giả đã hĩ (chuyện đã xảy ra rồi không cứu quản được), công tử nén bi thương.” Thần nhiên thanh âm truyền đến, Phương Cổ Chi cả người mạnh mẽ chấn động, kinh hi ngẩng đầu lên, nhưng là trước mắt lắng lặng đứng một gã tiểu công công, kia hy vọng hai tròng mắt nhất thời tiêu tan, Lâm nhi, làm sao có thể dùng loại này giọng điệu nói chuyện đâu, nàng luôn luôn hoạt bát, sẽ không như thế trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Bạch Chi thể này mới thấy rõ diện mạo của nam tử, ngũ quan anh tuấn, hấp dẫn người ta nhất đó là kia thâm thúy con ngươi đen, Bạch Chi trong lòng tìm

tòi tin tức người này , nhưng trong hoàng tộc ghi lại các vị hoàng thân quốc thích không có

trường gia trẻ tuổi như vậy. Đột nhiên Bạch Chi nghĩ đến một người mà trong hai ngày này các trà lâu từ lâu đều bàn tán, môn sinh đặc ý của Vạn Phong một tay đề bạt , vị hôn phu của thân thể này: “Minh Nguyệt tướng quân”.

Sau khi biết chuyện này, Bạch Chi trong đầu hiện lên cái thứ nhất là gương mặt hồ hững của Mộc Cần, hẳn không phải cảm thấy chính mình là cố ý lừa dối chứ. Đêm nay nguyên bản muốn đi Lạc Mai cung giải thích, nhưng là chính mình đứng ở kia cửa cung trong trẻo nhưng lạnh lùng, đột nhiên cảm thấy sở hữu giải thích giống như đều không có ý nghĩa.

Nàng có thể nói cái gì đây, nói chính mình không phải Vạn Lâm, nói chính mình cũng không biết chuyện này? Nghĩ vậy, Bạch Chi tự giấu nở nụ cười.

Trước mắt này nam tử, làm cho Bạch Chi cảm thấy có chút chột dạ, bản tôn thân thể tại đây, nhưng là không thể cùng hắn nhận thức, như vậy thống khổ, Bạch Chi cảm thấy hình như là do chính mình ban tặng. Xoay người muốn đi, nhưng sau lưng thanh âm lại vang lên. “Người, lại đây.”

Bạch Chi có chút bất đắc dĩ, mềm lòng dưới chậm rãi xoay người lại. “Tướng quân có gì phân phó.”

“Tướng quân?” Phương Cổ Chi khinh miệt cười cười, “Các người là không phải cảm thấy, ta này tướng quân, làm uất ức?”

Bạch Chi không tự giác nhíu nhíu mày “Người uống say.” Người uống say, thường cố tình gây sự, nhưng nam tử trước mắt này lại không làm cho người khác có cảm giác chán ghét.

“Say? Say là tốt rồi.” Phương Cổ Chi cười lớn một tiếng, đột nhiên kéo Bạch Chi tay, “Ngồi, bồi bản tướng quân uống một chén.”

“Tiểu nhân còn có chuyện.....” Bạch Chi cũng không thoái nhượng, đứng ở bên người nam nhân này một khắc, liền nhiều một phần nguy hiểm. Không nghĩ tới Phương Cổ Chi cư nhiên không buông tay, bị Bạch Chi động tác lập tức cả người liền bị kéo đứng lên, thiếu chút nữa liền gục ở Bạch Chi trên người.

Kia cung mạo ngoài ý muốn rơi xuống đất, một đầu đen thùi tóc dài trút xuống dưới, đau đớn làm cho Phương Cổ Chi nhất thời thanh tỉnh không ít, ngẩng đầu lên liền thấy dưới ánh trăng kia rạng rỡ khuôn mặt khuynh thành tuyệt sắc.

“Lâm nhi?” Trong giọng nói tràn đầy nghi hoặc cùng bất khả tư nghị.

Không xong, Bạch Chi một phen che tóc dài chính mình, cuống quýt cầm lên cung mạo rơi dưới đất, một cước đá văng còn sững sờ nam tử liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Lâm nhi?!” Phương Cổ Chi che chỗ thất lưng bị Bạch Chi đá, khẩn trương muốn đi giữ lại người con gái cứ ngỡ “Chết đi mà sống lại” kia, nhưng là trong hoa viên lý nào còn có bóng dáng người nọ, hết thấy đều giống như chưa bao giờ phát sinh quá.

Chẳng lẽ, hắn thật sự uống say ?

.....

Sáng sớm, trong ngự hoa viên.

“Tiểu Chi Tử, đây là đi đâu?” Tiểu Lộ Tử được Trường Phong sai đi thái y viện bốc thuốc cho Mộc Cần, lại gặp phải Bạch Chi ở đối diện đi tới.

Bạch Chi nhìn nhìn trong tay gói thuốc, “Thục Tần bị phong hàn, ta chính mình đi lấy thuốc. Vương gia hôm nay cảm giác như thế nào?”

Tiểu Lộ Tử vừa nghe, sắc mặt vui sướng, “Ngày hôm qua Vương gia, ở dưới sự trợ giúp của Trường Phong thị vệ đã đứng lên!” Tuy rằng chỉ có trong nháy mắt, nhưng là vương gia khi đó biểu tình, ngay cả hắn đều bị cuốn hút , thật sự thực hy vọng người tốt như vương gia, có thể thoát khỏi vận mệnh bị giam cầm, một lần nữa đứng lên. Cứ nghĩ đến Vương gia khi đứng lên như thế nào tao nhã, Tiểu Lộ Tử trong lòng ức chế không được kích động.

Hắn có thể lại đứng lên? So với nàng tương tượng nhanh hơn. Bạch Chi không tự giác cảm quyền đầu, đây là tin tức làm cho nàng cao hứng nhất từ trước đến nay.

Vừa nhắc tào tháo là tào tháo đến, cách đó không xa một nam tử áo trắng như tuyết còn đội kia khăn choàng cổ xuất hiện ở mi mắt Bạch Chi. Hắn, không phải Ly vương Mộc Cần vừa mới được nói tới thì còn ai.

“Tiểu Chi.” Mộc Cần trong lòng có nham nhở chờ mong, hẳn hy vọng chính mình chính mồm nói cho Bạch Chi tin tức này, mà giờ phút này thấy vẻ mặt của nàng, còn một bên đứng Tiểu Lộ Tử thì biết Tiểu Lộ Tử đã nói cho nàng. Xe lăn chậm rãi tới gần, Mộc Cần ngẩng đầu, mỉm cười, “Sớm”

“Sớm” Bạch Chi hai má có chút mặt tự nhiên rạng rỡ, chỉ thấy Mộc Cần vừa muốn nói cái gì, trong phút chốc ảm áp tươi cười liền ngưng trệ, ánh mắt nhìn phía Bạch Chi phía sau.

Một trận gió thổi đến, Bạch Chi bả vai đột nhiên bị nhân chế trụ, lo lắng thanh âm ở sau đầu truyền đến. “Lâm nhi!”

Phương Cổ Chi vừa cảm giác tỉnh lại, phát hiện bên hông ứ thanh, mới xác định tối hôm qua hết thấy không phải hắn say rượu ảo giác, sáng sớm liền bắt đầu ở trong cung tìm kiếm bóng dáng quen thuộc, rốt cục ở ngự hoa viên lý nghe thấy cái kia thanh mai trúc mã thanh âm.

Bạch Chi trong lòng cả kinh, khóe mắt nhìn đến bên cạnh kia nghi hoặc Tiểu Lộ Tử. Giờ phút này ngự hoa viên lý thỉnh thoảng có cung nhân đi ngang qua, tò mò hướng bên này liếc liếc mắt một cái.

“Tham kiến tướng quân.” Bạch Chi bình tĩnh xoay người, cúi đầu được rồi cái cung lễ.

Phuong Cố Chi trong mắt tràn đầy mâu thuẫn cùng đau lòng, này thanh âm, không có sai, “Lâm nhi, ta là Cố Chi a.” Tay muốn nâng Bạch Chi dậy, đột nhiên một góc màu trắng ổng tay áo ngăn cản hấn bàn tay.

“Tướng quân, thỉnh tự trọng.” Một cái lạnh lùng thanh âm vang lên, Phuong Cố Chi thể này mới ý thức được, nơi này còn có những người khác.

Kia Ly vương ôn nhu nhìn chính mình, cư nhiên mang theo thần nhiên địch ý, Phuong Cố Chi đột nhiên theo hấn trong lời nói trung bình tĩnh, Vạn Lâm là người đã chết, nếu trước mắt này tiểu công công là Lâm nhi trong lời nói, như vậy hấn hiện tại hành vi, không phải là tương đương đem Lâm nhi lại đẩy vào hố lửa sao.

Nhưng là, khuôn mặt nhỏ nhắn ngày nhớ đêm mong kia mới vừa rồi bắt đầu đã không xem qua chính mình liếc mắt một cái, nàng chính là lẳng lặng đứng phía sau Ly vương, loại cảm giác này, làm cho thân là nam nhân Phuong Cố Chi có như vậy trong nháy mắt mất cảm.

Mày không tự giác vừa nhíu, giống như, hấn bỏ lỡ cái gì a

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chân tướng sự thật

Editor : Tiểu Du

Beta:ladyduong

Phuong Cố Chi từng bước lùi về phía sau, cố gắng đè xuống tâm tình của mình, khôi phục thái độ bình thường."Tham kiến Ly vương điện hạ."

"Tướng quân có lễ ." Mộc Cẩn giờ phút này tâm tình có chút kỳ quái, đã biết người nam tử trước mắt này là vị hôn phu của Tiểu Chi, nhưng là trong lòng, có chút ích kỷ không muốn bọn họ tới gần.

"Vương gia, tiểu nhân đưa người trở về." Bạch Chi ở phía sau, nhìn Phuong Cố Chi đang sững sờ đứng đó, cúi đầu nhẹ giọng nói với Mộc Cẩn.

"Ân."

Hai người lẳng lặng ở ngự hoa viên đi tới, Bạch Chi cảm thấy, không khí trầm mặc như vậy làm cho lòng của nàng có một chút áp lực.

"Tiểu Chi, nếu tướng quân đã trở lại, người....." Lần đầu tiên, hiểu được cảm giác đau lòng, lý trí nói cho Mộc Cẩn, không thể đoạt nhân duyên của người khác, có lẽ, Tiểu Chi trong lòng không có hấn, hết thấy đều là chính hấn tự mình đa tình.

Bạch Chi hô hấp bị kiềm hãm,"Cẩn."

Hai bóng dáng ở dưới một tàng cây cao lớn , không khí giống như ngưng lại.

"Có lẽ người không tin, ta, cũng không biết chuyện này." Bạch Chi không thích cảm giác bị người khác hiểu lầm nên nói.

Chút mất mát trong lòng Mộc Cẩn lập tức biến mất, ánh mắt tức thì sáng ngời,"Ta tin."

Bạch Chi kinh ngạc, hai người nhìn nhau, có một loại ăn ý không nói nên lời.

Bạch Chi mỉm cười,"Ta sẽ xử lý tốt ." Đó là vị hôn phu của Vạn Lâm, không phải của nàng, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng.

Trong lúc nhất thời, Mộc Cẩn chỉ cảm thấy hòn đá to nặng đè trong lòng đã được hạ xuống, chi cần là Bạch Chi nói, hấn đều tin tưởng. Thở ra một hơi, Mộc Cẩn đột nhiên bắt lấy cánh tay của Bạch Chi, cúi đầu, không để nàng nhìn thấy chính mình vì khản trương mà đỏ mặt. Này một màn, đều lọt vào tầm mắt của một nam tử đứng ở phía xa.

.....

Trong đêm tối, trong hoa viên vắng lặng, một nam tử đang khoanh tay mà đứng."Người đã đến rồi." Phuong Cố Chi nghe thấy tiếng bước chân, liền chậm rãi xoay người lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia, trong lòng đau xót.

Bạch Chi biểu tình thần nhiên , tựa hồ không có chút tình cảm nào."Phương Cổ Chi, ta là Bạch Chi, không phải Vạn Lâm."

Phương Cổ Chi biểu tình đau thương nhìn Bạch Chi , "Lâm nhi, ngươi là trách ta, không có trở về cứu các ngươi?" Tay hắn có chút run run.

"Không, nhân các hữu mệnh (mỗi người đều có một số mạng riêng), ta không trách người, ngươi tuổi trẻ tài cao, nhất định sẽ tìm được một nữ tử tốt." Bạch Chi không muốn cùng hắn nhiều lời, hẹn hắn đến, chính là không nghĩ lãng phí thời gian của hắn, nghe nói Đông Phương Thước cố ý đem một vị công chúa gả cho hắn, nhưng là lại bị hắn cự tuyệt .

"Ngươi, có phải hay không thích Ly vương ?." một màn kia, hắn thấy .Bạch Chi cũng không kiêng dè, "Đúng vậy."Đau dài không bằng đau ngắn, nói rõ ràng, đối với mọi người đều tốt."Tướng quân, tiểu nhân phải đi về chiếu cố nương nung , cáo lui."

Nhìn bóng dáng đang rời đi kia, Phương Cổ Chi chỉ cảm thấy trong đầu có chút chỗ trống, vì sao, sự tình lại biến thành như vậy, nàng, nhất định là đang trách hắn.

.....

"Chủ thượng! Đi mau!" Một gã ám vệ bị thương, ôm ngực tiến vào. Ở trong sương phòng, Dạ Lan trong mắt tinh quang chợt lóe, chỉ thấy hai gã nam tử mặc dị phục tiến vào."Rất cực ta đã chờ tìm được các hạ rồi." Một người trong đó lên tiếng, âm thanh quý dị làm cho người ta nghe được mà rung mình, có điều con rắn nhỏ ngũ sắc bò ở trên người hắn, hướng về phía Dạ Lan mà rít rít tiếng.

"Hừ, nếu đã đến đây,ta sẽ không để các ngươi rời đi một cách dễ dàng." Dạ Lan cười lạnh, khoe miệng giờ lên một tia thị huyết, lắc mình một cái liền biến mất ở phòng trong.

"Truy!"

Trong khu rừng tối đen, một nam tử mang mặt nạ màu đen, lãnh khốc đứng ở đó, trong tay nhuyển kiếm lóe ngân quang, cười khế nhìn kia hai người đang tới gần.

"Ta sẽ không để ngươi tra ra chuyện của ta, ngoan ngoãn nhận lấy cái chết đi!" Chỉ nghe tê một tiếng, con rắn nhỏ 'tạch' một tiếng liền hướng tới Dạ Lan đánh tới, tốc độ mau vô cùng. Ngân quang chợt lóe, mang theo lạnh lùng sát khí, Dạ Lan một kiếm hướng kia con rắn nhỏ, nào biết nó đột nhiên chuyển hướng tấn công lòng bàn tay hắn, lập tức dùng nội lực đánh văng ra , một chiêu đem nó chém thành nhiều mảnh.

Nhìn ánh mắt đắc ý của hai người kia, Dạ Lan mỉm cười, đáng tiếc, thân thể hắn còn có một loại kịch độc khác, lấy độc trị độc, bất quá là khó chịu một chút thôi, nhiều năm như vậy, bất luận trúng độc gì, đều đã bị kịch độc từ trong bụng mẹ cắn nuốt, chịu khổ một chút sở liên bình an vô sự.

Dùng nội lực đem máu độc bức đến cánh tay thượng, kia hai gã nam tử thấy thời cơ đã đến, liền liên thủ hợp lại đánh, trong đó một người dùng móng tay dài sắc bén. âm độc hướng tới cổ Dạ Lan đánh tới, không nghĩ tới lại là đánh trúng quả tặng Bạch Chi ở trên cổ Dạ Lan.

Dạ Lan vừa thấy, sát khí tứ diện (bốn phía)."Ngươi, muốn chết!" Bỗng nhiên cả người khí tràng một bên, động tác càng phát ra tàn nhẫn, làm cho hai người nọ trong lòng cả kinh, hai loại nội lực kỳ quái hướng về phía

Dạ Lan đánh úp lại, cũng là phá vỡ cái mặt nạ màu đen hoa lệ kia.

Khuôn mặt tuyệt sắc mặt hiện ra trước mặt hai người , trong mắt hai người hiện lên một tia kinh diễm cùng tham lam, lại sợ hãi dưới không hề phát hiện sau lưng có sát khí đánh úp lại, chỉ nghe hai tiếng kêu rên, hai thanh màu bạc xuyên qua thân thể họ, chậm rãi ngã xuống. Dạ Lan khoe miệng giờ lên một tia mỉm cười,"Trường Phong, võ công có tiến bộ."

Chỉ thấy khuôn mặt kia lạnh lùng không mang theo chút nhiệt độ "Thấy mặt vương gia, này hai người không thể không chết." Vượt qua hai thi thể dưới đất, Trường Phong nhường mây, kéo tay Dạ Lan, nhìn dấu răng màu đen, lấy chủ thủ từ trong tay áo, không lưu tình chém một nhát, bức máu độc ra ngoài.

"Ngươi cũng quan tâm tới vương gia nhà ngươi." Dạ Lan mỉm cười, cũng không thấy tức giận.

" Tị độc ngọc của ngươi đâu?" Nhìn đôi môi xanh tím kia, Trường Phong lửa giận bay lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói,"Đây là thân thể của vương gia, ngươi được xứng vậy !"

Dạ Lan vô vị tùy ý băng bó tay , "Cũng là cơ thể của ta." Có chút mệt mỏi ngồi xuống,"Đừng quên, không có ngươi, ta cũng sẽ không xuất hiện."

Trường Phong nhếch môi, nhớ lại khi còn nhỏ . Vương gia luôn luôn tạo tao nhã, một ngày gặp được chính mình bị đám nô tài chó cạy gần nhà đó ẩu đả, nhảy mất giống như biến thành một người khác, còn nhớ rõ ánh mắt tàn nhẫn, biết rõ đánh không lại đối phương, nhưng hơi thở lạnh như băng của vương gia lúc đó, cũng dọa đến đám nô tài khi thiện sợ ác đó.

Nếu không phải hắn, vương gia cũng không xuất hiện nhân cách thứ hai như bây giờ.

"Ngươi như vậy, ta không thể bảo vệ tốt cho vương gia ." Trường Phong khế thở dài, ngồi xuống bên người Dạ Lan.

"Vậy ngươi nói cho hắn chân tướng không phải tốt lắm sao, chẳng lẽ sợ hắn bị chính mình hù chết?" Dạ Lan có chút buồn cười,"Những người này, đã

theo dõi Dạ cung, người ở trong hoàng cung cũng phải chú ý, ta nghĩ, đối phương có khả năng đã bắt đầu hoài nghi."

Trường Phong hai mắt nhắm chặt, mặc kệ là ai, hắn cũng không để cho bọn họ thương tổn vương gia.

Yên lặng nhất lên món quà của Bạch chi đã bị đánh hư lúc này nhất lên, không tự giác nhíu mày, nếu không, tìm tiểu mèo hoang sửa lại? Bỗng nhiên, mặt Dạ Lan biến sắc, thân thể khẽ run, ngồi xuống dưới, đôi môi trắng bệch.

Trường Phong khẩn trương đi qua, "Lại phát tác?" hai năm này, độc trong thân thể vương gia phát tác càng phát ra thường xuyên. "Người rốt cuộc đem tị độc ngọc để chỗ nào!"

Dạ Lan xoa xoa cái trán bạc hân, có chút thống khổ bắt lấy cánh tay Trường Phong, "Người, nên may mắn, không phải là Mộc Cẩn chịu khổ

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chỉ nghe lời người

Editor: Thiên Băng

Beta: ladyduong

"Vương gia, người tỉnh?" Sáng sớm, Trường Phong bừng một chén được đi đến, chỉ thấy nam tử kia im lặng ngồi trên giường, nhìn chăm chăm bàn tay của mình đang cầm đầy châm, không biết suy nghĩ cái gì.

Mộc Cẩn ngẩng đầu lên, "Trường Phong, sớm." Đối với bản thân mình bất tri bất giác bị thương, Mộc Cẩn đã thành thói quen. Đã vài năm, mỗi khi vừa tỉnh lại, thường xuyên phát hiện thân thể xuất hiện không ít vết thương, vừa mới bắt đầu thì nghĩ chính mình bị mộng du, nhưng Trường Phong lại giải thích là hắn không cẩn thận làm thương chính mình, Mộc Cẩn đã cảm thấy, hắn hình như, lén gạt chuyện gì. Nhưng mà, Trường Phong chính là Trường Phong, Trường Phong vĩnh viễn cũng sẽ thương hại mình.

"Vương gia, cảm thấy thân thể thế nào?" Tới hôm qua Dạ Lan đau đến ngất đi, không biết hiện tại thân thể của vương gia còn có cảm giác gì không.

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Không có, chỉ có chút mệt mỏi."

Nhìn nam tử ôn nhu kia mặt không chút thay đổi uống xong thanh độc được tự tay mình hầm, Trường Phong biết, hương vị rất đáng, nhưng cho tới bây giờ vương gia cũng chưa bao giờ hỏi, vì sao hàng tháng, hắn đều phải uống được kỳ quái này.

Ai sẽ nghĩ đến, ban ngày Tàn vương thiện lương nhu nhược, ban đêm lại là Ma quân lãnh khốc xinh đẹp. Cặp chân kia, Trường Phong nhiều khi cũng muốn nói cho hắn biết, kỳ thật có thể đi, chỉ là trong lòng bóng ma lớn hơn cảm giác của thân thể, hơn nữa, Tàn vương trong Lạc Mai cung, đối với mọi người mà nói, là không có uy hiếp nào, vương gia lại càng an toàn.

"Vương gia, kỳ thật Mai phi nương nương....."

"Trường Phong!" Mộc Cẩn buông chén thuốc không xuống, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại. "Không thể động, ta không nghĩ sẽ làm phức tạp đến hoàng huynh."

Trường Phong nhấp hé miệng, kỳ thật vương gia có cuộc sống nhẹ nhàng như vậy cũng tốt, Mai phi nương nương ở lại, không chỉ có Lạc Mai cung lạnh như băng. Có lẽ, vương gia chỉ không muốn vô cớ như vậy, mới có thể bình tĩnh quá nhiều năm như thế.

So với nam tử giết người đầm máu kia, Trường Phong không đành lòng, nói cho vương gia, còn có một người như vậy tồn tại.

.....

"Tiểu Chi Tử, nghe nói người hai ba ngày lại về Lạc Mai cung một chuyến, như thế nào, là cảm thấy Cẩn đệ so với Thực Tàn này tốt hơn, phải không?" Đông Phương Thước đang đánh cờ không biết là cố ý hay là vô tình hỏi một câu như vậy.

Bạch Chi hơi sững sốt, chỉ thấy Thực Tàn thân nhiên nhìn nàng, nói vậy, trong cung có một ít người lắm miệng không an phận.

"Vương gia đối với tiểu nhân không tệ, hưởng hồ bệnh của vương đều do tiểu nhân chăm sóc, không thể bỏ dở nửa chừng." Nhẹ nhàng hạ xuống một câu, Bạch Chi cảm thấy, hành vi của mình không nhất thiết phải giải thích hết cho mỗi người.

Trong lòng Đông Phương Thước không hề giận, ngay cả mình cũng không nói rõ được. Vì sao thấy Bạch Chi đối với Cẩn đệ tốt như vậy, trong lòng hắn sẽ có chút ghen tị, là vì mình là đệ vương, cảm thấy người trong cung phải lấy hắn làm trung tâm, hay phải nói, có nguyên nhân gì khác.

“Hai chân của Cẩn đệ đã có chuyển biến tốt, y thuật của tiểu tử nguoi, lại cao minh như vậy? Không bằng, đem nguoi điều đến bên nguoi trẫm, phụ trách phòng ngu của trẫm, như thế nào?” Đông Phương Thước hai mắt mỉm cười, vui đùa lại có vài phần thiệt tình, để cho Thục Tần một bên có chút nhìn không thấu.

“Chiếu tướng.” Cuối cùng hạ xuống đường chết, toàn quân của Đông Phương Thước bị diệt. “Bên nguoi hoàng thượng đã có sư phó chiếu cố, đã là chu toàn vạn phần. Thục Tần nương nương thân thể yếu đuối, tiểu nhân còn muốn tận tâm giúp nương nương điều trị tốt.” Gần vua như gần cọp, Bạch Chi thật sự không biết, đã là tiểu công công, thì có gì mà Đông Phương Thước lại nhìn mình với cặp mắt khác xưa.

Nhìn ván cờ không một chút lưu tình, Đông Phương Thước bắt đắc đi lác lác đầu, “Nguoi nha, bao nhiêu nô tài tranh muốn đến hầu hạ bên nguoi trẫm, như thế nào, nguoi lại sợ trẫm như vậy?”

Đúng lúc này, Hải công công lo lắng chạy đến, phá vỡ không khí trầm mặc.

“Hoàng thượng, có nguoi từ biên cương tới !” Biểu tình cẩn thận kia, Đông Phương Thước nhướng mày.

.....

“Cái gì? Tán quốc cử năm vạn binh, đã đến thành trì biên cương?”

Phía trên đại điện, quần thần khiếp sợ. Sắc mặt Đông Phương Thước, nghe nói vương tử Tán quốc có âm mưu soán vị, đã tâm thất lớn, không nghĩ nhanh như vậy đã dẫn chiến hỏa về Dập quốc. Trong lòng các đại thần đều hiểu, thời điểm Phương Cố Chi đóng ở biên cương, Tán quốc đã chịu an phận, nay Phương Cố Chi về tới kinh đô, biên cương lập tức truyền đến tình hình chiến đấu, nếu không phải đối phương sợ thanh danh của Minh Nguyệt tướng quân thì làm sao lại có việc khéo như vậy.

“Phương Cố Chi đâu?” Đông Phương Thước trừng mắt đảo qua, mấy ngày không thấy hán vào triều sớm, nghĩ rằng để cho hán có thời gian bình tĩnh một chút, hiện tại, nhưng là không có cái kia công phu làm cho hán điều niệm vong thê. “Truyền Phương Cố Chi.”

“Hoàng thượng!” Đúng lúc này, một võ tướng đứng dậy, “Hoàng thượng, sau khi có việc của Vạn tướng quân, Phương Cố Chi tâm tính khác thường, không bằng, để mặt tướng mang binh đi đánh lui ngoại xâm!” Kỳ thật, tuổi của Phương Cố Chi không lớn, lại được Minh Nguyệt tướng quân khen, bao nhiêu người trong lòng không phục, nhân cơ hội này, tự nhiên cũng nên biểu hiện tốt một chút, lấy cơ hội lần này thị uy một phen, Dập quốc, cũng không phải chỉ có một tướng quân là Phương Cố Chi.

Đông Phương Thước cũng nghĩ tới điểm ấy, “Được, Lưu tướng quân, chuẩn !”

.....

“Nghe nói, Lưu tướng quân bị bắt ở biên thành, năm vạn đại quân toàn quân đều bị diệt!” Mấy ngày sau, một tin tức truyền khắp kinh đô làm người ta khiếp sợ, dân chúng lòng người hoảng sợ. Đông Phương Thước “ba” một tiếng, đem thư khuyên hàng của Tán quốc hung hăng quăng xuống chân các đại thần.

“Tán quốc cuồng vọng, chỉ bắt được một tướng quân của Dập quốc làm tù binh, đã nghĩ lấy tướng này uy hiếp, là nói Dập quốc ta không có nguoi sao!” Giờ phút này trên đại điện đã không ai dám nói gì.

“Phương Cố Chi đâu! Lập tức kêu nguoi truyền đến, nếu không đến, cũng áp giải đến cho trẫm!”

Trong Sân Vắng cung, sắc mặt Thục Tần u buồn. “Nương nương, nguoi làm sao vậy?” Tiểu Lan thấy Thục Tần mấy ngày này đều rầu rĩ không vui, chẳng lẽ bởi vì hoàng thượng?

“Biên cương báo nguy, mấy ngày nay hoàng thượng tính tình nóng nảy, có mấy ngày đều ở tại ngự thư phòng.” Thục Tần đã tự tay hầm chè hạt sen đem đến cho Đông Phương Thước để giải nhiệt, nhưng hán lại giận dữ đuổi nàng ra. Thục Tần không phải cảm thấy ủy khuất, mà là không muốn thấy đáng về không vui của Đông Phương Thước, nàng đột nhiên cảm thấy, chính mình không có thể giúp hoàng thượng bớt ưu phiền, là bản thân mình vô năng.

Biên cương báo nguy? Bạch Chi hơi dừng động tác trong tay một “Sắp quân không phải ở kinh đô sao, biên cương từ trước luôn là sắp quân đóng, chỉ cần hán lĩnh binh, Tán quốc làm sao có thể là đối thủ của Dập quốc.” Tiểu Lan đối với uy danh của Minh Nguyệt tướng quân cũng có nghe thấy, không khỏi nói ra miệng.

Khe khẽ thờ dài, Thục Tần nhấp ly trà, nhưng lại vô vị, “Nói vậy, chắc là do hán không chịu đi.” Chuyện ra như vậy, chắc trong lòng Phương Cố Chi còn thâm oán hoàng thượng.

.....

“Nguoi đã đến rồi.” Ban đêm, trong hoàng cung một góc sáng sủa, một nam tử mặc thanh sam cô độc đứng trong đình, phía sau truyền đến tiếng vang làm hán xoay nguoi lại, “Lâm nhi, ta biết, nguoi sẽ đến tìm ta.”

Bạch Chi hơi hơi nhú mày, hán biết?

Phương Cố Chi mỉm cười, “Nguoi và sư phó giống nhau, ưu dân ái quốc, nói vậy, nguoi tới khuyên ta đi lĩnh binh.”

Bạch Chi từ chối cho ý kiến, nàng vốn không phải Vạn Lâm, Phương Cổ Chi không tất yếu phải vì nàng, buông tha cho an nguy dân chúng ở biên cương. Đang muốn mở miệng, lại nghe âm thanh đau thương của nam tử kia truyền đến. “Ta chỉ sợ, sau khi rời khỏi, sẽ lại một lần nữa biệt ly vĩnh viễn.” Hắn thật sự rất sợ, trong khoảng thời gian này, lại phát sinh cùng một việc, hắn muốn xin lỗi sư phó, hắn không thể lại mất đi Vạn Lâm.

Dưới ánh trăng kia khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc thân nhiên mà quật cường, “Người hắn nên đi.”

Phương Cổ Chi hơi lắc đầu, “Nhưng ta nghĩ, ích kỷ một lần, là lúc này đây.”

“Như vậy, người không cần nói, là vì ta.” Không hắn nói, nam nhân có thể thay đổi, Bạch Chi không hề nhìn hắn, có thể làm, nàng đã làm.

Xoay người muốn đi, lại nghe phía sau một tiếng thờ dài, “Lâm nhi, ta chỉ nghe lời người.”

Dừng chân một chút, âm thanh thân nhiên truyền đến. “Đi thôi, biên cương dân chúng cần người.”

Như vậy, người không cần ta, phải không. Trên khuôn mặt Phương Cổ Chi hiện lên một tia chua xót, tay không khỏi nắm chặt thành quyền.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Quân thần mượn sức

Editor: Hồng Huyết

Beta: ladyduong

“Tiểu Chi, có phải hay không muốn ở đây hầu hạ trăm?” Biên cương tiếp tục cấp báo, làm cho Đông Phương Thước tâm tình không tốt, suốt ngày nhốt mình trong ngự thư phòng, lần này Bạch Chi cư nhiên chủ động tìm tới cửa làm cho cả người mỗi một như hòa hoãn đi rất nhiều.

Chi thấy Bạch Chi cúi đầu, trong tay đang cầm một bát canh, có chút bất đắc dĩ, hoàng thượng sao có thể mãi để ý tới chuyện này “Là Thực Tàn nương nương sai

tiểu nhân mang đến cho hoàng thượng canh nhân sâm độn tuyết ngự, là một phen tâm ý của nương nương, thỉnh hoàng thượng ném thử.”

Thực Tàn, Đông Phương Thước nhớ rõ, mấy ngày trước đây giống như đem nàng đuổi ra ngự thư phòng, liền cũng không đi qua cung nàng. Không ít phi tần nghĩ Thực Tàn thất sủng, trong khoảng thời gian này thật chịu khó đưa tới canh bổ

“Lại là muốn tranh thủ tình cảm? Đây đó nữ nhân có thể hay không mang đến điểm tâm đa dạng.” Đông Phương Thước giọng điệu lạnh lùng chứa lửa giận, Bạch Chi cũng chỉ bình tĩnh mang canh đến tay hắn.

“Nương nương có phải hay không muốn tranh thủ tình cảm, tiểu nhân không biết. Tiểu nhân chỉ biết, mấy ngày hoàng thượng phiền lòng, mệt mỏi, nương nương

mỗi đêm đều ngủ không tốt, thường xuyên than thở, ở trong mắt tiểu nhân, Thực Tàn nương nương trong lòng tất cả đều là hoàng thượng.’ Lời nói của Bạch Chi không thể nghi ngờ đã nói vào tâm Đông Phương Thước, hậu cung bên trong, có bao nhiêu nữ nhân vì địa vị gia tộc đối với hắn tốt, có bao nhiêu nữ nhân là xuất phát từ thiệt tình đối với hắn tốt. “Vậy còn người?” Lời này vừa thốt ra, chính hắn cũng ngăn cả người, không hiểu sao, mỗi khi nhìn thấy Bạch chi, trong lòng luôn có cảm giác kỳ quái.

Bạch Chi sững sờ, liền cấp Đông Phương Thước một chén, không thể không nói, tay nghề Thực Tàn quả thật không tồi: “Hoàng thượng, ăn canh đi.” Nàng không

rõ Đông Phương Thước đó là có ý gì, loại biểu hiện kỳ quái này làm cho nàng cảm thấy hắn là cách Đông Phương Thước xa một chút.

Nhẹ nhàng “khụ” một tiếng che dấu xấu hổ trong mắt, kia thuần hương canh chảy vào miệng, đột nhiên nghĩ tới cái gì: “Tiểu Chi Tử, canh này là Thực Tàn tự tay làm?”

“Ân” Thiệt tình Bạch Chi cảm thấy làm được này nợ thật không giống người. Chi thấy Đông Phương Thước lẳng lặng ăn xong, ánh mắt thâm trầm không biết nghĩ gì

.....

“Phụng thiên thừa vận, xét thấy Thực Tàn hiền lương thực đức, phong làm Thực phi, ban cho lễ vật mười thất, ngọc như ý hai, Nam Hải dạ minh châu một viên, Lan Điền châu phiến một bộ, khâm thủ.” Hải công công mỉm cười nhìn thoáng qua Bạch Chi: “Tiểu Chi Tử còn không mau đỡ Thực phi nương nương đứng dậy.”

Thục Tàn còn đứng ngốc lẳng không dám tin nhìn Bạch Chi bên cạnh , hôm qua làm cho hấn hướng hoàng thượng cấp đồ ăn lót dạ , hôm nay chính mình được phong phi . Chi công công đến tột cùng là thần thánh phương nào?

Tiếp thánh chỉ , Thục phi như trước hồn phi thiên ngoại , chỉ có tiểu Lan cao hứng mọi việc . Rất nhanh tin tức Thục Tàn được phong phi truyền khắp hậu cung .

“Vô liên si, Thục Tàn nàng ta tính cái gì vậy , cha nàng ta bất quá chỉ là một cái tiểu quan ,dựa vào cái gì làm cho hoàng thượng phong phi!” Trong cung Xuân lệ vang lên tiếng đập phá , nhóm cung nhân sợ hãi chạy , Lệ phi phần nộ không phải là người có thể chọc a .

Mà ở một cung khác , Lan phi vốn luôn luôn thanh nhã trở nên âm trầm , nhũu chặt mày , khóe mắt lóe tinh quang làm cho Mẫn phi một bên sợ hãi . Nàng chưa bao giờ gặp qua mặt này của Lan tỷ tỷ , trước kia Lệ phi độc sủng , tỷ tỷ cũng chỉ cười trừ .

Khóe miệng khẽ nhếch , Thục Tàn ? Cho dù ngươi được phong phi thì thế nào , trò hay còn ở phía sau .

.....

“Ai u , đây không phải là Chi công công sao ?” Đang muốn tiến đến Lạc Mai cung , Bạch Chi bị người phía sau gọi lại , chỉ thấy phía sau là mấy quan viên , kỳ quái họ vào hậu cung làm gì ?

“Tham kiến các vị đại nhân .”Chỉ thấy một lão nhân sắc mặt hòa ái nhiệt tình đón đi lên: “Chi công công đây là muốn đi đâu? Lão thần đang muốn đi đến chỗ Lệ phi nương nương, không bằng Chi công công cùng với lão thần cùng đi qua , chắc chắn Lệ phi nương nương rất cao hứng.”

Bạch chi đảo qua người này mặc quan phục Thượng Thư , căn cứ vào tuổi phỏng đoán , hấn chắc là phụ thân Lệ phi , Chu Giản : “Tiểu nhân còn có việc quan trọng trong người sẽ không quấy rầy đại nhân cùng nương nương nói chuyện .” Bạch Chi không biết rằng chính mình là một khối thịt béo , hậu cung mỗi người đều muốn cắn một ngụm .

“Đợi chút , Chi công công, nếu không...”

“U, đây không phải là Chu thượng thư sao ?” Xa xa truyền đến một tiếng hô to , chỉ thấy một trung niên nam tử dáng người khôi ngô đi đến trước mặt , vài tên quan phía sau Chu thượng thư về mặt phức tạp .

Bạch Chi thoáng nhìn bên hông người này có tám kịch bài chữ “Hình Tự”, kiểm kia giường nó khiến bầu không khí căng thẳng làm cho nàng lùi về phía sau vài bước tránh cho chọc lửa thiêu thân .

“Hừ , nơi này là trong hậu cung , Tự Mã huynh không chạy nhanh về phủ , tới nơi này làm cái gì ?” Chu Giản mặt tức thì âm trầm , mà người kia Tự Mã không giận mà cười: “Chu huynh nói sai rồi , Lan phi nương nương thân thể không khỏe , ta phụng ý hoàng thượng đến thăm , mà Chu huynh cứ quán lấy Chi công công , ngược lại không tốt lắm đâu .”

Bạch Chi hơi nhíu mày , các người cũng biết không tốt lắm ?Quan hệ của hai người này thực ác liệt : “Tiểu nhân cáo lui.”

“Ngạch, Chi công công chờ một chút.” Hai người kia không hẹn mà cùng hô , “ Chi công công không bằng cùng ta đi thăm Lan phi?” Tự Mã Khẩu cũng không buông tha

cho cơ hội lần này , tuyệt đối không làm cho Chu Giản được tiện nghi .

“Chi công công hiện tại là tâm phúc bên người hoàng thượng nào có cùng người đi.” Chu Giản trung mắt lãnh , rất nhanh hai người ở phía ngự hoa viên giao khẩu.

Yên lặng rồi đi nơi đó , tâm Bạch Chi sớm bay đến Lạc Mai cung, vừa một cước đi vào , phía sau vang lên hai thanh âm kia , như thế nào hai tên này đều đuổi đến đây rồi?

“Ngươi đang làm cái gì?” Trường phong như quỷ xuất hiện trước mặt Bạch chi , chỉ thấy “phạch” một tiếng cửa đóng lại : “Không có việc gì, có người tìm ta thì đóng cửa thả chó.”

“Bang bang phanh”, vài tiếng đập cửa phía sau , ngoài cửa truyền đến tiếng hai người khắc khải, Trường phong nhất thời sáng tỏ, khóe miệng hơi nhếch lên : “Bè bọn nhiều việc nga ?”

Bạch Chi cười nhẹ, “Hoàn hảo”

Cách đó không xa, một nam tử áo trắng ngồi trên xe lăn chậm rãi đến gần , Bạch chi cảm thấy mới vừa rồi phiền muộn trở thành hư không , hai người bốn mắt nhìn nhau, chậm rãi trích tiền nam tử hai tay vịn lấy xe lăn hơi hơi đứng dậy ,bóng dáng gầy yếu nhất thời cao lớn vô cùng .

Bạch Chi vừa khần trương vừa kinh hi đến gần , hơi ngẩng đầu lên nhìn thấy ôn nhu trong mắt đối phương nhất thời không nói lên lời .

“Tiểu Chi, ngươi đã trở lại.” Hấn chưa bao giờ cảm thấy, cúi đầu nhìn người đứng là cảm giác tốt đẹp , nhẹ nhàng vươn tay lên lau đi hơi nước nơi khóe mắt nàng .

“Cẩn, người...” Đột nhiên thân thể rơi vào một cái ôm ấm áp, bên vai vang lên thanh âm quen thuộc : “Tiểu Chi, ta chỉ có thể đứng một hồi, cho ta mượn dựa vào một chút.”

Bạch Chi trong lòng thoáng chốc mềm mại, nhẹ nhàng trả lời : “Hào.”

Trường Phong đứng ở phía sau không tự giác nhíu mày, vương gia, không lẽ, hần...

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Âm áp và âm mưu

Editor : Tiểu Du

Beta: ladyduong

"Trường Phong, người làm sao vậy?" Bạch Chi đang chăm chú cho Mộc Cẩn, vừa mới hạn một châm cuối cùng xuống, thì đột nhiên phát hiện Trường Phong này giờ vẫn nhìn mình, không khỏi sờ sờ hai má, "Trên mặt ta có hoa sao?"

Mộc Cẩn mỉm cười, trong lòng nghĩ, khuôn mặt Chi nhi so với hoa còn đẹp hơn.

Trường Phong hơi mất tự nhiên, khóe mắt nhìn đến nam tử đang ôn nhu cười kia, "Không có gì." Hần, có nên hỏi xem vương gia đâu? Lại hoặc là..... Trường Phong đem ánh mắt chuyển qua khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia, trong lòng hạ quyết tâm.

Bên ngoài sân, tuyết rơi trắng xóa, có vài bông tuyết rơi vào trong phòng qua cửa sổ, hai người trong phòng bị phong cảnh hấp dẫn nhìn qua.

Bạch Chi đi đến cửa sổ, nhìn thấy sân ngoài đã thêm một tầng tuyết trắng, đã muộn vào mùa đông, trận tuyết này, xem ra là trận tuyết lớn nhất gần đây, Bạch Chi đột nhiên cảm khái, chính mình đi tới thế giới này, thực là đã khá lâu rồi.

"Khụ khụ." Phía sau, nam tử nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, Bạch Chi thấy thế mới phản ứng lại, đi qua lấy kiện áo choàng lông cừu mà Trường Phong đưa phủ thêm cho Mộc Cẩn.

Trường Phong thấy trời lạnh xuống, liền tiến đến nội vụ phủ lấy chút than trở về. Bạch Chi liền cùng Mộc Cẩn lẳng lặng ngồi, nghe tiếng hít thở của nhau, phòng trong có một loại không khí vi diệu tràn ngập.

"Hôm nay, không quay về sao?" Mộc Cẩn âm thanh có chút chờ mong vang lên, ngày xưa Bạch Chi trở về, chính là vì hần chăm chú một chút liền rời đi, hôm nay, hần muốn giữ nàng ở bên người. Biên cương liên tục cấp báo, Phurong Cổ Chi kia, rất nhanh sẽ trở về. Ngày ấy, nhìn ánh mắt hần, tựa hồ cũng không muốn buông tha cho Tiểu Chi. Không khỏi sờ sờ hai đầu gối, trong lòng chua xót lan tràn, không biết từ khi nào, hần lại chờ mong cùng Bạch Chi sống vai mà đứng.

"Thực phi cho phép ta hôm nay tới mới trở về." Bạch Chi không dám ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào ánh mắt như lửa nóng kia, chỉ cảm thấy hai má nóng lên, trong lòng vẫn là cười nhạo chính mình, đã trải qua hai đời người rồi, như thế nào lại giống như tiểu nữ sinh bên người thương, để Hạng Tử biết, chắc chắn sẽ cười nhạo chính mình.

"Thật tốt quá." Thanh âm tràn ngập từ tính, mang theo vui sướng, Bạch Chi kinh ngạc ngẩng đầu, lại thấy hần cười rạng rỡ, trong mắt tràn đầy lưu quang, không khỏi trong lòng nóng lên, Mộc Cẩn, luôn dễ dàng thỏa mãn như vậy.

Bạch Chi đột nhiên nhớ tới cái gì, đứng dậy đi tới cửa, quay đầu mỉm cười với Mộc Cẩn, liền đi nhanh ra ngoài.

Phòng của nàng còn nguyên, không nhiễm một hạt bụi, không biết là ai quét tước. Từ trong rương gỗ lấy ra một kiện đồ, tim đập có chút nhanh hơn, không biết hình dáng này, hần thích có hay không.

Đem kiện áo lông màu đen kia đem đến trước mặt Mộc Cẩn, nhìn ôn nhu trong mắt nam tử, không gì sánh kịp, ánh sáng ngọc minh chiếu vào trong mắt Bạch Chi, loại cảm giác này, chính là tim đập loạn như hươu chạy đi.

Ban đầu, nàng định làm áo lông màu trắng, nhưng đột nhiên có ý tưởng, nếu là màu trắng y bào để lộ ra một chút màu đen áo, hần là cũng không sai.

Chỉ thấy Mộc Cẩn hai tay chậm rãi vỗ về chữ “Chi” nhỏ ở trên áo lông kia, lông mi cụp xuống, Bạch Chi không khỏi đỏ mặt lên, chẳng lẽ hần nhìn ra cái gì?

Kí tự trên áo, kỳ thật là Bạch Chi tự ký muốn biểu đạt nói, Mộc Cẩn là Bạch Chi một người, tuy rằng thực có chút ngây thơ. Hiện tại lại đột nhiên nghĩ đến, hần là ở bên cạnh nên thêm vào một chữ "Cẩn".

"Thích không?" Thấy hần hồi lâu không nói lời nào, Bạch Chi có chút khản trương. Lại nghe Mộc Cẩn thanh âm có chút khản khản truyền đến, "Thực thích."

Không khí nhất thời ngưng kết, tim Bạch Chi đập chậm nửa nhịp, "Ta, ta giúp ngươi mặc." Vươn tay cởi mở hồ cừu, rộng mở ngoại bào, hương thơm nam tính kia tràn ngập ở chóp mũi, Mộc Cẩn thở ngay bên tai Bạch Chi, làm nàng có chút ngửa ngáy.

Để mặc cho thoải mái, Bạch Chi làm cổ tay áo hơi rộng, giúp Mộc Cẩn sửa sang lại cho tốt, hiện đại áo lông cùng quần áo cổ đại ở trong, kỳ thật rất hài hòa. Sau này một tháng, thời tiết lạnh vô cùng, có áo lông này, cũng có thể giúp Mộc Cẩn nhiều thêm một phần ấm áp.

Màu đen? Không biết vì sao, trước mắt khuôn mặt tươi cười, nhưng lại giống nam tử tà mị đó, hai người cư nhiên có cảm giác tương tự. Bạch Chi nhẹ nhàng lắc đầu, là ảo giác sao?

Mộc Cẩn cúi đầu nhìn kia bàn tay nhỏ bé ở trước ngực, nhưng lại không tự chủ được vươn tay cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn lạnh lẽo kia, bất tri bất giác, đã đem thân thể nhỏ gầy kia ôm trong lòng, cảm nhận tiếng tim đập của nhau.

Hắn, đứng lên? Cái ôm ấm áp, làm cho người ta không thể tự thoát ra được.

"Chỉ nhi." Mộc Cẩn nắm thật chặt cánh tay, tham lam hít vào hương hoa trên tóc Bạch Chi, từ từ nhắm hai mắt, nhưng lại có chút sợ hãi, độ ẩm chân thật trong lòng, làm cho hần trầm luân. "Ta không thể cho ngươi vinh hoa phú quý, không thể cho ngươi vô thượng quyền lực, có thể cho, chỉ có lời hứa hẹn bất ly bất khí."

Hai tay nhỏ bé nắm chặt, cuối cùng, thả lỏng rồi ôm lấy nam tử làm người ta đau lòng này.

"Ngươi nếu thật tình, chúng ta liền nhất thể gần nhau."

Bên ngoài là băng tuyết rét lạnh, phòng trong là bầu không khí ấm áp. Con ngươi nhìn thẳng vào khuynh thành nữ tử, hơi hơi cúi đầu, hai môi gần bó.

.....

Không biết thời gian vì sao nhanh như vậy, khi Bạch Chi đi trên con đường nhỏ để trở về, sắc trời đã tối, chân dẫm lên tầng tuyết còn đọng lại trên mặt đất, phát ra âm thanh sát sát. Vươn tay che đi cái miệng nhỏ nhắn, trong mắt một mảnh nhu sắc.

Giờ phút này, hai bóng dáng lén lút ở phía xa hấp dẫn sự chú ý của Bạch Chi, con đường này bình thường ít có vết chân, một loại cảm giác kỳ quái lan tràn.

Nhẹ nhàng đi theo, đột nhiên, một đôi bàn tay to bùng kín miệng của nàng, dùng lực đem nàng kéo tới một bên, phía sau lưng tựa vào thân cây khô ráo, Bạch Chi trong mắt tinh quang chợt lóe, chủy thủ trong tay áo chuẩn xác hướng tới người nọ, "Lấy chủy thủ đối phó với chủ nhân của nó, có tính là lấy oán trả ơn không?"

"Trường Phong?" Bạch Chi rốt cục thấy rõ mặt người nọ, chỉ thấy hần cầm đoạn tóc bị mình cắt trúng, lạnh lùng trừng mắt một cái. Được rồi, chủy thủ quả thật là của hắn, nhưng là nàng cũng chỉ phòng vệ thôi mà.

Trường Phong không hề liếc nhìn nàng một cái, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm bóng người dần biến mất ở phía xa, "Đi!"

Ôm lấy eo nàng, Trường Phong mang theo Bạch Chi rơi xuống một sân vắng, hai người tránh ở trên cây,

Bạch Chi lúc này mới phát hiện, hai cái Hắc y nhân trên vai khiêng một cái bao thật lớn, bên trong tựa hồ chứa một người.

Kỳ quái? Hai người kia, là muốn làm gì a. Chỉ chốc lát sau, kia hai cái Hắc y nhân rốt cục thần sắc cẩn thận đi ra, rất nhanh liền biến mất ở trong sân.

Hai người vừa rơi xuống đất, Bạch Chi liền cảm thấy kỳ quái, trong cung Thục phi cư nhiên một cái thị vệ đều không có, đẩy cửa phòng Tiểu Lan ra, chỉ thấy nàng đang nằm trên giường ngủ say sưa, kỳ quái, trời lạnh như thế, trên giường lại không hề có cái chăn nào

Một loại dự cảm bất hảo nảy lên trong lòng, nàng chạy ra khỏi phòng. Trường Phong hồ nghi đi theo Bạch Chi đi ra ngoài, chỉ thấy nàng xông vào trong phòng Thục phi, màn che rộng mở, làm cho Bạch Chi thăm nghĩ không tốt.

Rầm một tiếng, kéo màn che ra, bên trong lộ ra hai người đang nằm cùng nhau, hai mắt nhắm nghiền.

"An thị vệ?" Trường Phong trong lòng cả kinh, nam tử bên người Thục phi kia, đó là ở người bên cạnh hoàng thượng, vừa mới thành hôn cùng thiên kim Lí tuần phủ - An thị vệ.

Hai người liếc nhau, một mảnh trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Trùng trị Lệ phi

Editor: Tuyết Loan

Beta : ladyduong

“Hoàng thượng, nô tỳ không dám nói lung tung, nô tỳ thật sự thấy An thị vệ vào sân vắng cung, đến bây giờ đều còn không có đi ra.” Cung nữ bên người Lệ phi quỳ trên mặt đất, run giọng bẩm báo .

Đông Phương Thước định ở ngự thư phòng phê duyệt tấu chương suốt đêm, không nghĩ tới Lệ phi đột nhiên mang theo người đến cầu kiến, cũng là chuyện như vậy.

“Đức Hải.” Hải công công lên tiếng cuối đầu cung kính nghe lệnh, nghe Đông Phương Thước nói, hơi hơi gật gật đầu, mà trước bàn Lệ phi trùng mắt nhìn, không biết hoàng thượng cùng Hải công công nói gì đó, lần này Thực phi, xem nàng còn có cái gì năng lực có thể mê hoặc hoàng thượng, một nàng có cái kia là gan, còn trên chộc nhân bên người hoàng thượng.

Hải công công lui xuống, chỉ chốc lát sau, liền vội cấp đã trở lại.

“Hoàng thượng, An thị vệ, quả thật không ở bên trong phủ.” Đè thấp thanh âm ở bên tai Đông Phương Thước hồi báo , kia nam tử lạnh lùng biến sắc, phát tay áo đứng dậy, một bộ mặt tức giận bước ra ngự thư phòng.

Lệ phi sắc mặt hiện ra tia đắc ý, rất nhanh theo sau.

Trong sân vắng cung im lặng không một tiếng động, dưới ánh đèn hành lang không thấy một bóng người đứng gác, Đông Phương Thước tâm tình càng thêm tối tăm, hẳn rõ ràng ban thưởng vài tên thị vệ thủ hộ sân vắng cung, đêm nay một người đều không có, có thể điều động thị vệ cung đình cũng chỉ có một người là An thị vệ.

“Hoàng, hoàng thượng!” Thực phi bên người Tiểu Lan vẻ mặt kích động, Đông Phương Thước xem nàng thần sắc khẩn trương, đã che dấu không được trong lòng phẫn nộ, “Chủ tử nhà ngươi đâu?”

“Nương nương, nương nương nàng.....” Còn không chờ Tiểu Lan nói xong, Đông Phương Thước một phen đẩy nàng ra, trực tiếp đá văng cửa phòng Thực phi, trong phòng tán ra mùi hoa an thần dưỡng khí, chậm rãi tới gần màn che, bên trong truyền đến tiếng hít thở đều đều.

Một tay vươn ra vén màn che trước giường, khí lạnh đột nhiên tiến vào cổ Thực phi, “Tê.....” Rét lạnh đem thiên hạ ngủ say bừng tỉnh, “Hoàng, hoàng thượng?”

Chỉ thấy Thực phi mặc trung y, hai gò má phẫn hồng, trên trán mạo hiểm tinh tế bạc hãn, sắc môi có chút tái nhợt. Đông Phương Thước ánh mắt dừng ở nàng trên mặt thật lâu, lại quay nhìn bốn phía, đúng lúc này, Lệ phi thanh âm ở trong phòng vang lên, “Lớn mật Thực phi, ngươi cư nhiên dám cùng An thị vệ quan hệ bất chính!”

Thực phi trong lòng cả kinh, nghi hoặc nhìn người tới. “Lệ phi nương nương, ngài nói cái gì?”

Đông Phương Thước chậm rãi ngồi xuống, Lệ phi cảm thấy kỳ quái, chạy nhanh tới gần nhìn xung quanh giường lý một phen, “Sao, như thế nào như vậy?!” Ánh mắt nhìn ngấm phía sau tiểu cung nữ, ngay cả nàng cũng là vẻ mặt tái nhợt.

“Như thế nào, thân thể không thoải mái?” Đông Phương Thước giọng điệu dịu xuống dưới, giờ phút này Tiểu Lan đã muốn quỳ đến hần dưới chân. “Khởi bẩm hoàng thượng, nương nương đã muốn phát sốt một ngày, không chịu chữa trị, cho nên nô tỳ, nô tỳ.....” Làm sao bây giờ, Chi công công giáo trong lời nói nàng cấp quên .

“Không chịu chữa trị?” Đông Phương Thước có chút nghi hoặc, Thực phi ho khan một tiếng, “Là như vậy, Chi công công đã muốn giúp nô tì xem mạch , những ngày gần đây thái y viện có chút bận rộn, nô tì nghĩ chính là tiểu bệnh, sẽ không cấp nhóm thái y thêm phiền toái.”

Thì ra là thế, không nghĩ tới Thực phi đúng là như thế thể quan tâm hạ nhân, cũng đúng, Tiểu Chi Từ y thuật rất cao, có hần chiếu cố , quả thật không cần tìm mấy lão nhân ở thái y viện kia giúp.

Đông Phương Thước vươn tay đi, sờ sờ Thực phi nóng cái trán. “Ái phi, hảo hảo nghỉ ngơi, trăm ngày mai lại đến nhìn ngươi.”

Sau đó ánh mắt sắc bén bắn về phía nữ tử trang điểm xinh đẹp trong phòng, Lệ phi hoảng sợ hai chân mềm nhũn, như thế nào, lại như vậy?

Trong ngự thư phòng im lặng không tiếng động, chỉ nghe thấy tiếng ngón tay gõ cốc cốc trên mặt bàn của Đông Phương Thước, bầu không khí khẩn trương căng thẳng, làm cho lệ phi cảm giác, mưa gió dục đến.

“Đức Hải.”

“Nô tài ở.” Hải công công nhẹ nhàng nhìn lệ phi liếc mắt một cái.

“Truyền trăm ý chỉ, Lệ phi ghen tị thành tánh, nhiễu loạn hậu cung, phế bỏ Lệ phi vị, thiên nhập Thanh Nguyệt cung.” Đông Phương Thước thanh âm không hề cảm tình vang lên, Lệ phi không dám tin mở to hai mắt, Thanh Nguyệt cung, đó không phải là lãnh cung, hoàng thượng, muốn phế nàng?

“Không, hoàng thượng, nô tì là oan uổng, nô tì không có..... An thị vệ, An thị vệ người đâu?” Đột nhiên nghĩ tới cái gì, Lệ phi hoảng sợ nhìn xung quanh, đúng lúc này, Tiểu Lộ Tử cúi đầu chạy chậm tiến vào.

“Hoàng thượng, An thị vệ đang ở Lạc Mai cung, cùng Trường Phong thị vệ đối ẩm đầu, này sẽ là say, vương gia làm cho nô tì vội tới hoàng thượng nói tiếng, An thị vệ đêm nay là không về được.” Tiểu Lộ Tử trong lời nói làm cho Lệ phi mặt xám như tro tàn, nàng, giống như trúng bẫy.

Hải công công cúi đầu ở Đông Phương Thước bên cạnh thì thầm một phen, chỉ thấy hần sắc mặt càng ngày càng khó coi, rốt cục, Đông Phương Thước hít sâu một hơi, “Hàng lệ phi vì Lệ Tần, trăm, không nghĩ lại nhìn gặp này nữ nhân.”

Mà thượng nữ tử rốt cuộc duy trì không được, xụi lơ đi xuống, ánh mắt rách nát nhìn chăm chăm bên người kia cả người run run cung nữ, kia ánh mắt, giống như muốn đem nàng ăn bình thường.

.....

“Đức Hải, người nói, trăm làm hoàng thượng, có phải hay không làm thực uất ức?” Đông Phương Thước trong tay gặt gao nắm bắt một phong tấu chương, Hải công công về mặt đau lòng, hần là nhìn hoàng thượng lớn lên.

“Hoàng thượng, thành đại sự giả, không câu nệ tiểu tiết. Nay tứ quốc rung chuyển, triều đình cần dùng người, nếu lúc này phế đi Lệ phi, như vậy Chu Thượng Thư nhất đẳng, thực khả năng liền.....” Hải công công không dám nói đi xuống, chỉ có thể nhìn Đông Phương Thước im lặng nhắm mắt lại, hoàng thượng, cần yên lặng một chút.

Mà hoàng cung ở cái góc, một nữ tử mặt âm trầm, không nghĩ tới, như vậy cũng không có thể đem Thực phi ban đồ, bắt quá đừng lo, Lệ phi cái kia oán nữ nhân, chính mình đưa lên cửa, cũng coi như có chút thu hoạch.

“Nương nương, đều đã muốn làm tốt.” Một gã Hắc y nhân cung kính quỳ gối đại sảnh.

“Ân, đều làm sạch sẽ sao?” Lệ phi bên người cái kia cung nữ, là tuyệt đối không thể lưu, cũng may có nàng phối hợp, hoàng thượng mới có thể hoàn toàn đối Lệ phi mất đi tín nhiệm.

“Đúng vậy, đã muốn để tại Thanh Nguyệt cung giếng cạn lý.” Thanh Nguyệt cung kia khẩu tỉnh, đã muốn mai táng không ít vong hồn, không ai sẽ đi truy cứu.

“Làm tốt lắm, mặt khác, phái người đi nhìn chăm chăm Chỉ công công.” Người này, là cái tai họa.

.....

Trong sân vắng cung, Thực phi lòng còn sợ hãi nhìn Đông Phương Thước ly khai phương hướng.

“Nương nương, đều là nô tỳ không tốt, nếu không phải nô tỳ đang ngủ, cũng sẽ không hội.....” Tiểu Lan trong hốc mắt tràn đầy nước mắt, nàng cũng không biết, vì sao hội ngủ như vậy trăm.

“Không phải của người sai, mà là người bị người kẻ đơn.” Bạch Chi theo cửa đi đến, trong tay cầm nhất tiểu tiết ống trúc, bên trong còn lại bột phấn, nhưng là cường hữu lực mỏng hần được.

“Chỉ công công, lần này ít nhiều người, Lệ phi nàng.....” Thực phi vội vàng đi tới Bạch Chi bên người, cảm kích nắm tay nàng cổ tay.

“Lệ phi, đã muốn bị biếm vì tần.” Thân nhiên thanh âm truyền đến, Thực phi kinh ngạc ngẩng đầu lên, theo lý thuyết, phạm hạ như vậy đại sai, hần là sẽ bị biếm lãnh cung, chẳng lẽ hoàng thượng đối Lệ phi còn có cảm tình?

“Hừ, nàng là gieo gió gặt bão!” Tiểu Lan căm giận nói xong, chỉ có Bạch Chi tâm tư có chút phức tạp, Lệ phi, tựa hồ không có thủ đoạn cao minh như vậy, có thể thần không biết quỷ không hay đem sân vắng cung thị vệ điều đi, như vậy, thì là ai đâu?

“Trường Phong huynh, xin nhận cúi đầu của tại hạ!” Tinh táo lại An thị vệ về mặt cảm kích, đang muốn quỳ xuống đến, lại bị Trường Phong gặt gao giữ lại. Lần này bị người hãm hại, một khi bị hoàng thượng phát hiện, như vậy hần cả nhà nhất định sẽ bị chém đầu, hần không sợ chết, nhưng nếu chết như vậy, thì thực xin lỗi tần hôn thê tử, càng sẽ liên lụy một nhà lí tuần phủ.

“Ta đã muốn làm cho Tiểu Lộ Tử đi cùng hoàng huynh nói, an thị vệ chỉ cần hừng đông lại đi, liền không có việc gì.” Áo trắng nam tử chậm rãi theo hành lang một khác đầu phụ giúp xe lăn lại đây, An thị vệ thật mạnh gặt gặt đầu.

“Vương gia, đại ân đại đức vô nghĩ đến báo, ngày sau có gì sự tình, đều có thể tìm an mỗ, an mỗ định toàn lực tương trợ, để báo hôm nay chi ân!”

Mộc Cẩn mỉm cười, nhưng là hơi nhíu mày lại để lộ ra hần giờ phút này tâm tình, sân vắng cung, cũng bắt đầu không bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Nữ tử khuynh thành

Editor: Nguyễn Ngọc Mai

Beta: ladyduong

"Nương nương, người không sao chứ?" Bạch Chi nhìn sắc mặt tái nhợt không nỡ được của Thục phi, hơi nhíu mày.

Tiểu Lan đứng ở bên cạnh trên trán đã muốn xuất đầy mồ hôi, "Chi công công, người nói có phải hay không Lệ phi đã làm gì nương nương của ta?" Hầm hại bất thành, có khả năng là bị hạ độc.

Bạch Chi lẳng lặng nhìn triệu chứng Thục phi có chút quen thuộc, "Nương nương, thỉnh đưa tay cho ta."

Thục phi phối hợp vươn cổ tay cho nàng, Bạch Chi liền nhẹ nhàng mà khâu thương, liền nhận ra tiết tấu nhảy lên một tia khác thường, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc của Bạch Chi phúc thưng mỉm cười, "Lan tỷ, sau ba tháng này nên cần chú ý hơn về thức ăn của nương nương."

Thục phi cùng Tiểu Lan khẩn trương liếc mắt nhìn nhau. "Chi công công, này, là có ý tứ gì?"

"Nương nương đã có thai một tháng, bất quá thân thể của nương nương hư hàn, tiểu nhân trong khoảng thời gian này sẽ phối trí cho nương nương chút thuốc bổ...." Nghe những lời của Bạch Chi làm cho Thục phi cảm thấy chính mình như đang nằm mộng, nhận không được lệ nóng quanh tròng. "Chi công công, thật sự thế sao?"

***

An bình trong phòng, hưởng thụ mỗi buổi tối của Bạch Chi là thời khắc này có thể tĩnh tâm mà tắm rửa cho mình. Mềm mại trước ngực ngày càng phát ra no đủ, lại là làm cho Bạch Chi có chút đau đầu, nếu cứ tiếp tục như vậy thì ngay cả biện pháp khóa ngực cũng không thể che lấp.

Làn tóc dài đen như mực của nữ tử, khí trời trong phòng, giai nhân khuynh thành thoải mái nhắm hai mắt, hồi lâu sau, mỹ nhân ra khỏi bồn tắm, bọt nước trong suốt lướt qua thân thể lung linh mềm mại, ngón chân khéo léo đáng yêu sạch sẽ đứng trên mặt đất, nàng chậm rãi mặc vào người chiếc áo sơ mi trắng.

Đột nhiên trong lúc đó, một bóng người màu đen tiến vào, Bạch Chi cuống quýt mặc hảo, trong tay áo liền nổi lên chùy thủ sắc bén, xuyên thấu qua bình phong chỉ thấy một nam tử hoa phục hắc y có chút chật vật, đang suy yếu tựa vào cửa, phía dưới là mặt nạ quen thuộc, vốn dĩ đôi môi đỏ sẫm giờ phút này có chút tái nhợt thờ phỉ phò.

"Dạ Lan?" Bạch Chi như rồng mây, cẩn thận tới gần, bàn tay trắng nõn của Dạ Lan đang thống khổ nắm chặt lấy vạt áo của chính mình.

Đáng chết, thiếu chút nữa là có thể tìm được bọn họ sau màn người, không nghĩ tới cự nhiên lại độc phát, đúng là thất bại trong gang tấc. Dạ Lan nhếch môi, hơi hơi mở mắt.

Chi thấy nữ tử như ngọc, khuôn mặt giao tốt, giờ phút này đang lo lắng nhìn chính mình, nhưng là cái miệng nhỏ nhắn kia lại thốt ra lời nói sát phong cảnh, "Đã chết?"

"Hừ, bản quân chết, còn ai muốn người tiểu mèo hoang này." Bỗng nhiên đưa tay liền kéo giai nhân lại gần, hơi thở ấm áp tới gần, trong mắt Bạch Chi vừa hiện lên tinh quang, vừa muốn rút chùy thủ, lại mới phát hiện, Dạ Lan toàn thân thể thoáng qua run rẩy, trong lòng liền không khỏi nhuyến xuống.

"Đừng nhúc nhích! Bản quân muốn nghỉ ngơi một chút." Dạ Lan lên tiếng ngăn động tác của Bạch Chi, cả người liền như vậy dựa vào tấm lưng thơm ngát mùi hương của nàng, đau nhức trên ngực coi như dịu đi nhiều, nhưng hô hấp vẫn như trước gấp gáp.

Bạch Chi luôn biết, nam nhân này cực kỳ nguy hiểm, bởi vì trên người hắn luôn tỏa ra loại ngộ nghịch bá đạo, nhưng ngược lại hắn lại thích ăn mềm không thích ăn cứng, làm cho Bạch Chi luôn thấy mâu thuẫn, nhưng lần này, hắn lại trước mặt nàng lộ ra vẻ mặt suy yếu, thật sự là làm cho Bạch Chi cảm thấy không quen.

"Người bị thương?" Nam tử hạ mặt nạ ánh mắt mê ly, "Người là đang quan tâm ta sao?"

Bạch Chi như rồng mây, "Ta là xem người có chết hay chưa."

Khỏe miệng giờ lên một tia mỉm cười, Dạ Lan thay đổi tư thế ngồi thoải mái, đầu đón, tựa hồ như đã giảm bớt. Thời điểm lúc bộc phát, hắn theo bản năng tìm đến sân của tiểu mèo hoang, cũng chỉ có nơi này, mới có thể làm cho hắn cảm giác an toàn.

Đưa lưng về phía nam tử, Bạch Chi cúi đầu đột nhiên lại có loại cảm tưởng xúc động muốn bóp chết hắn, cự nhiên lại biến thành cái dạng này. Âm thanh

lạnh lùng truyền đến, "Ngươi là không đến chỗ ta lấy chức gì đó đi làm ám khí đi."

"Ha, bản quân như thế nào bỏ được." Ngực lại đau, Dạ Lan đem cái trán để tại sau lưng gầy yếu của Bạch Chi, "Giúp ta một chút đi."

Không biết bao lâu sau lưng lại truyền đến tiếng hít thở đều đều, Bạch Chi nhẹ nhàng xoay người lại, đem nam tử đã muốn ngủ này tựa trên cửa, nhìn chăm chăm cái mặt nạ đen hồi lâu, trong lòng liền hiện lên một tia đùa ác thú vị, đại danh Ma quân lưng lầy, rốt cuộc là cái dạng gì.

Bạch Chi chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng nhắc lên một góc mặt nạ, đột nhiên, một cổ mảnh kính bất được bàn tay nhỏ bé không an phận kia, khẽ gọi thanh âm truyền đến, "Tiểu mèo hoang, không cần sốt ruột, chờ chúng ta thành thân về sau, dung mạo phu quân từ từ cho ngươi quan sát."

Mặt ứng hồng lên, chính mình động tác nhỏ bị vạch trần, Bạch Chi không thú vị trừng mắt nhìn, lạnh lùng "hừ" một tiếng, chỉ nghe Dạ Lan thanh âm lại vang lên, "Mang ngươi đi cái địa phương."

Không quản phản ứng của Bạch Chi, Dạ Lan ôm lấy thân thể mềm mại kia bay lên nóc nhà, gió lạnh thổi tan Bạch Chi kia bay lên sợi tóc, "Này, ít nhất ngươi cũng cho ta mặc nhiều quần áo!" Này nam nhân, là muốn đông chết nàng, giết người diệt khẩu sao.

Thân thể bị một mảnh ấm áp bao vây, Bạch Chi cúi đầu vừa thấy, Dạ Lan đem hồ cừu màu đen thượng đẳng trên người, bên trong còn mang theo nhiệt độ cực nóng của cơ thể, mùi thơm ngát quen thuộc thổi từng trận, Bạch Chi thể này mới phát hiện, bốn phía là nhiều điểm đầy sao, đây là cổ nhân khinh công sao? Nàng quyết định, trước làm cho Trường Phong dạy nàng khinh công, đánh không lại, bất quá trốn cũng không sao, huống hồ nàng luôn luôn cũng không dùng chính mình động thủ.

Một đen một trắng hai cái bóng dáng đứng ở cái sân phía trên, Bạch Chi thể này mới phát hiện, Dạ quốc hoàng cung thật sự là hẳn là tăng mạnh đề phòng, cư nhiên làm cho bọn họ như vậy quay lại tự do, khó trách này nam nhân sẽ có thị vô khủng.

Chỉ thấy một cái bóng người lén lút, theo một gian lộ ra mỏng manh chúc quang trong phòng đi ra. Kia cẩn thận ánh mắt đánh giá bốn phía, cuối cùng đi vào con đường nhỏ không có bóng người.

Dạ Lan ánh mắt lạnh như băng nhìn người nọ biến mất ở cuối, mang theo Bạch Chi rơi xuống, nhẹ nhàng trạc phá cửa sổ, Bạch Chi thể này mới thấy, bên trong đúng là Thanh Nguyệt cung tên kia diên phụ, nàng bị điều ở một cái giá gỗ thượng, cả người đi đầy máu chảy đầm đìa vết roi.

Bạch Chi không khỏi đỏ hấp một ngụm khí lạnh, nghi hoặc nhìn về phía bên cạnh trầm mặc nam tử.

"Cách một đoạn thời gian, nàng sẽ bị như vậy tra tấn một đêm." Dạ Lan lui lại mấy bước, vươn tay đi loát loát Bạch Chi hỗn độn sợi tóc, "Tiểu mèo hoang, ở trong cung, không cần rất làm náo động, nếu không, khả năng hội trí người bên cạnh ngươi cho nguy hiểm bên trong."

Vẫn đều biết nói, hậu cung bên trong thủy sâu vô cùng, chính mình tận mắt gặp, trong lòng vẫn là có chút rất nhỏ xúc động. Một gã bị biếm lãnh cung phi tử, rốt cuộc là ai như vậy có tâm tư đến tra tấn nàng. Ngay cả một gã diên phụ cũng không buông tha, trong đó phải có thâm cừu đại hận.

Hơn nữa, Mộc Cẩn tựa hồ, cùng diên phụ này nhất định có quan hệ.

Dạ Lan ngẩng đầu nhìn xem kia sáng ngời ánh trăng, thời gian nhanh đến. "Đi thôi." Thân thủ lăm quách Bạch Chi vòng eo, lại nhảy vào trong bóng tối.

Đột nhiên, lầu các thượng, một cái minh màu vàng bóng dáng ẩn nhập Bạch Chi mi mắt, kia một chút bạch quang lung lay của nàng ánh mắt, không xong!

Đông Phương Thước lấy ra cung tên, ánh mắt sắc bén bắn về phía hắc y nam tử ở không trung bay vọt lên. Không nghĩ tới, hoàng cung của hắn có thể làm cho người ta như vậy tự do đi vào, mặc kệ là ai, hắn đều phải làm cho hắn trả giá nhất định đại giới.

Vừa muốn buông tay ra trung mũi tên nhọn, kia quần áo áo trắng làm cho sát khí tràn đầy của nam tử dừng một chút động tác, cư nhiên còn có cái nữ nhân? Kia mỹ nhân tư mạo làm người khác hít thở không thông khuôn mặt nhỏ nhắn đập vào mắt, Đông Phương Thước hai tròng mắt dần dần phóng đại.

Phương bác có giai nhân, tuyệt thế mà độc lập. Nhất cổ khuynh nhân thành, lại cổ khuynh nhân quốc.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Mạch nước ngầm bắt đầu khởi động

Editor: Hồng Huyết

Beta: ladydudong

Hải công công lẳng lẳng đứng ở trong ngự thư phòng, nhìn hoàng thượng chuyên chú không ngừng vung họa bút, thần sắc này hẳn chưa bao giờ gặp qua.

Rốt cuộc Đông Phương Thước cũng dừng bút, thổi mặt giấy còn chưa khô, nhìn bức họa như trân bảo.

“Đức Hải, người nói ta còn gặp lại nàng sao?” Tĩnh tế quan sát khuôn mặt tuyệt sắc nữ tử trong bức họa, Đông Phương Thước trong đầu hoài nghi, nữ tử này là ai? Vì sao lại xuất hiện trong hoàng cung? Nàng còn có thể xuất hiện lần nữa sao?

Hải công công không rõ, theo ánh mắt Đông Phương Thước mãi miết nhìn bức họa nữ tử tựa thiên tiên, đột nhiên bừng tỉnh: “Hoàng thượng không bằng nô tài phái người đi tìm nữ tử này?”

Đông Phương Thước hơi hơi dừng một chút, không nói gì.

Mà Hải công công ở bên người hắn đã lâu, tự nhiên biết ý tứ hắn. Chờ Đông Phương Thước ngấm đủ, Hải công công mới cẩn thận đem bức họa cất đi: “Hoàng thượng, Thục phi nương nương có thai.”

Hơi hơi giương mắt, Đông Phương Thước có chút không yên lòng: “Chuyện khi nào?”

“Hôm qua, Tiểu Chi vì nương nương bắt mạch, nói đã có hỉ mạch.” Hải công công quan sát sắc mặt Đông Phương Thước, tựa hồ hiểu được điều gì.

Thật sâu hít vào một hơi, “Đi đến chỗ Thục phi.” Minh hoàng vén nhanh vạt áo, đi nhanh ra khỏi thư phòng.

Trong phòng ấm áp, Thục phi vì kinh sợ lúc trước mà hiện tại vẫn nằm trên giường.

“Hoàng thượng giả lâm...”

Đông Phương Thước một thân long bào bước vào, Thục phi vội vàng sốc chân lên chuẩn bị nghênh đón, lại hắn một phen cản lại: “Ái phi không cần đa lễ.” Kia khuôn

mặt nhộn nhạo tươi cười làm cho khuôn mặt có chút tái nhợt của Thục phi nổi nên hai vòng đỏ ửng.

“Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương. Hoàng thượng biết nương nương có thai, lập tức chạy đến.” Hải công công ở một bên cười, nhìn Thục phi vẻ mặt hạnh phúc.

“Ái phi, nàng có muốn ăn món gì?” Đông Phương Thước một tay đặt trên mu bàn tay Thục phi, giọng điệu ôn nhu chưa từng có.

Kia nữ tử còn đắm chìm trong mộng nhẹ nhàng lắc đầu, Thục phi chưa từng nghĩ đến chính mình sẽ mang thai. Hậu cung giai nhân ba ngàn, vẫn không có phi tử nào hoài

long thai, chính mình mang thai đầu tiên, là cốt nhục duy nhất của hoàng thượng.

Tiểu Lan đã muốn cao hứng cười, bê một ly trà Long Tĩnh tiến vào: “Hoàng thượng thỉnh dùng trà.”

Đông Phương Thước nhẹ nhàng nhấp một ngụm: “Tiểu Chi Từ đâu, như thế nào không thấy hắn.”

“Chỉ công công sáng sớm đã đến thái y viện cấp nương nương bốc thuốc.” Tiểu Lan cúi đầu, vụng trộm nhìn khuôn mặt Thục phi trên giường. Mọi người đều biết, Thục phi mang thai là việc rất quan trọng, để tránh bị bại lộ, Chỉ công công quyết định chính mình sẽ đi bốc thuốc.

Đúng lúc này, Bạch Chi cúi đầu chậm rãi đi đến, trong tay đang cầm một chén thuốc vừa sắc xong, hơi ngẩng nhìn Đông Phương Thước: “Tham kiến hoàng thượng.”

Đông Phương Thước trên mặt tươi cười: “Tiểu Chi Từ, người vất vả rồi.”

Không biết vì sao, Thục phi nhìn ánh mắt này trong lòng cảm thấy, đây mới chính là Đông Phương Thước.

Nhẹ nhàng lắc đầu, xoa nhẹ bụng còn bằng phẳng, có lẽ, chính mình suy nghĩ nhiều đi.

Tiểu Lan cầm chén thuốc, cẩn thận uy Thục phi mà Đông Phương Thước vẫn nhìn về phía tiểu công công đang cúi đầu kia. Kia cái cảm tình sâu, đôi mắt cụp xuống,

Đông Phương Thước lại nhớ đến tiên tử áo trắng hôm qua, trong lòng không khỏi kinh hoàng.

“Tiểu Chi Từ tối hôm qua người ở đâu.” Không tự chủ được thốt ra, ngay cả Đông Phương Thước chính mình thấy sùng sốt.

Bạch Chi sắc mặt không đổi: “Bẩm hoàng thượng, tối hôm qua thần hầu hạ nương nương đi ngủ sau đó rất sớm cũng trở về phòng.” Tối hôm qua ở trên lầu các, Đông

Phương Thước lệnh cung nhân bắn nhưng nàng không hiểu tại sao hắn lại không bắn mũi tên kia. Cũng may còn có chút khoảng cách, hắn hắn không thấy rõ dung mạo của mình.

Thì ra là thế . Đông Phương Thước biểu tình có chút mất mát , khỏe miệng nâng lên một tia tự giễu , Bạch Chi đến cùng cũng là một tiểu công công .

Này tất cả biến hóa trên khuôn mặt anh tuấn kia đều không thoát khỏi ánh mắt của nữ tử trên giường , Thục phi thâm ý lạnh nhạt liếc nhìn Chi công công , yên lặng đem chén thuốc uống xong xuống .

Đông Phương Thước nhẹ nhàng nắm vật áo chuẩn bị đứng dậy , không nghĩ lại va vào Tiểu Lan đang xoay người .

Chi nghe “phịch” một cái , chén thuốc vỡ , ‘Hoàng thượng !’ Thục phi cùng Hải công công hoảng sợ hô ,mà kia Đông Phương Thước hướng Bạch chi ngã xuống .

Bản năng thân thủ tiếp được đảo lại nam tử , Bạch chi vững vàng đứng lại , kia Long Tiên Hương xông vào mũi , ngoài ý muốn chống lại con người đen thâm thúy , thời

gian như dừng lại .

Đông Phương thước lần đầu tiên gần gũi khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc : ‘Tiên tử.’

Bốn phía là một không khí quý dị , người trong phòng sợ hãi nhìn nam tử cao cao tại thượng , giờ phút này chính một tay phủ lên khuôn mặt ngốc lảng của tiểu công công

Bạch chi nhướng mày , buông tay ra , lại phát hiện Đông phương Thước cứ như vậy nắm lấy .

‘Hoàng thượng !’Không khỏi đè thấp thanh âm giận giữ làm cho Đông Phương Thước thanh tỉnh .

Lưu luyến thu lại cánh tay , mang theo ánh mắt hồ nghi , Đông Phương Thước đứng thẳng thân hình ,mới vừa rồi hương thơm ngát thân nhiên như trước vương vấn ở

chóp mũi , Bạch Chi ? Tiểu Chi Tử ?Nhưng là , lần trước mẫu hậu ở ngự hoa viên nghiệm chứng qua , Tiểu Chi Tử quả thật là nam nhân .

Vì sao như vậy ? Đông Phương Thước cảm thấy loại khác thường tâm động như tra tấn mình đến điên rồi . Trong tay mới vừa rồi lưu lại một chút trắng mịn , ánh mắt không tự chủ nhìn cánh tay trắng nõn của Bạch Chi .

‘Hoàng thượng tha mạng , hoàng thượng tha mạng !’Tiểu Lan biết mình phạm vào sai lầm lớn , “bùm” một tiếng quỵ xuống , mà Bạch Chi cùng Hải công công , Thục phi

cùng cúi thân xuống : ‘hoàng thượng tha lỗi .’

Trong phòng lâm vào một mảnh trầm mặc .Hắn không phải là nghĩ đến cái gì đi ?Bạch chi lẳng lặng cúi đầu , cảm nhận được ánh mắt nóng rực từ đỉnh đầu truyền đến , trong lòng đã có một trăm chủ ý .

‘Đều đứng lên đi , là trầm không cần thận .’ Thanh âm thân nhiên truyền đến , mọi người kinh ngạc ngẩng đầu , chỉ thấy Đông Phương Thước trên mặt mắt tự nhiên đỏ ửng

Mà Thục phi lại một lần nữa nhìn thật sâu thoáng nhìn qua bạch chi bên cạnh , không biết suy nghĩ cái gì .

Khải hoàn trở về nam tử sắc mặt lạnh lùng ngồi trên lưng ngựa , dân chúng hai bên đường nhiệt tình la lên : ‘Minh Nguyệt tướng quân ! Minh Nguyệt tướng quân đã trở lại !’

Tán quốc đại quân đã bị đánh lui ,Phương Cổ Chi không phụ sự mong đợi của mọi người mang theo thư hàng của Tán quốc , suất lĩnh đại quân hồi kinh .

Trong tay gắt gao nắm chặt bức họa , người trong cung truyền tin tới , hoàng thượng gần đây trong kinh tìm một nữ tử , mà nữ tử trong tranh khuynh thành tuyệt sắc không phải là Lâm nhi sao ?

Vì sao hoàng thượng có bức họa của Lâm nhi ?Phương Cổ Chi không khỏi lo lắng nhấp hế miệng , chẳng lẽ Bạch chi trong cung bị hoàng thượng phát hiện .

Lúc này trong Lạc mai cung yên tĩnh hài hòa một góc , nam tử áo trắng đứng dưới cây liễu , đem bức họa giấu trong tay áo , nhìn hắc y nhân đang quỳ , "xoạt" một tiếng

liền biến mất trong không khí .

‘Chỉ nhi , nếu là tất yếu ta sẽ mạng người rời khỏi nơi này .’

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Minh Đức hoàng hậu

Editor :ladyduong

Mấy ngày sau.

Ánh sáng ngoài điện trang nghiêm huy hoàng, kia nam tử mặc mình bào màu vàng cầm đầu, hậu cung tần phi cùng chư vị đại thần lặng lẽ chờ người kia chậm rãi đi đến trước đại đội to lớn, tứ phương nhuyển kiệu hoa lệ dần dần xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Hôm nay, là một ngày lễ lớn của hoàng tộc. Minh Đức hoàng hậu đại biểu toàn bộ Dập quốc xuất ngoại cầu phúc, cầu cho quốc gia phồn vinh hưng thịnh, dân chúng an cư lạc nghiệp, ý nghĩa trọng đại.

Mọi người thế này mới chú ý tới, tại kia đình nhuyển kiệu hoa lệ phía sau, còn có đình đầu ít hơn điểm cổ kiệu, không khỏi đoán mò. Hoàng hậu lần này hồi cung, cũng không nói gì là mang ai trở về, như vậy trong kiệu là ai.

Làm hai đình cổ kiệu vững vàng rơi xuống đất, một đôi cung hải thù hoa mỹ tinh xảo nhẹ nhàng đáp ở tại thượng. Quý giá phượng hoàng đầu trầm lay động sinh tư, hé ra dung nhan ung dung đẹp đẽ quý giá xuất hiện trong mắt Bạch Chi.

Đại khí! Đây là từ ngữ đầu tiên xuất hiện trong đầu Bạch Chi. Không nghĩ tới Dập quốc hoàng hậu cư nhiên giống như này khí độ, kia mỹ mạo, không phải hậu cung trung thiên kiều bá mị có thể so sánh, cường đại khí tràng cũng đủ cùng hoàng đế sánh vai mà đứng.

Minh Đức hoàng hậu, là uy nghi nữ của Viễn đại tướng quân, từ nhỏ bảy tuổi vào cung, làm bạn ở bên người thái hậu nhiều năm, cho đến khi thái hậu qua đời, ở Dập quốc trong hoàng cung chiếm cứ vị trí trọng yếu, đến khi Đông Phương Thước đăng cơ, căn cứ ý chỉ của thái hậu lưu lại, chính thức phong làm Minh Đức hoàng hậu.

Đông Phương Thước đối với này hoàng hậu, cũng không phản cảm, nhưng là không thể nói rõ yêu, càng nhiều là tôn kính, bởi vì rất nhiều chuyện tình triều chính, hẳn đều đã nghe theo ý kiến Minh Đức hoàng hậu.

Khóe miệng nứt ra rồi độ cong, Đông Phương Thước nhất liêu ổng tay áo nghênh đón, cẩn thận vỗ về cánh tay mảnh khảnh của hoàng hậu, “A Lam, vất vả.” Bộc Dương Lam, là khuê danh Minh Đức hoàng hậu, Đông Phương Thước vẫn xưng hô nàng vì “A Lam”, có thể thấy được nàng có vị trí ở trong lòng hoàng thượng.

Bạch Chi hơi hơi kinh ngạc một phen, Đông Phương Thước này, có tính là không “Tú ân ái”? Ánh mắt chậm rãi tò mò dời về phía mặt sau kia đình chậm chạp chưa mở ra kiệu môn, một loại thần bí cảm giác ở lan tràn.

“Hoàng thượng, nô tì đã trở lại.” Đoan trang vững vàng thanh âm vang lên, “Nghe nói Minh Nguyệt tướng quân đại thắng mà về, nô tì cũng tương tự mình nghênh đón hân, liền trước tiên đã trở lại, hoàng thượng, ngài sẽ không trách nô tì đi.”

Đông Phương Thước ha ha cười, vỗ về nữ tử xinh đẹp hào phóng kia liền chậm rãi đi lên tuyết trắng cầu thang.

Vươn tay đi, Đông Phương Thước một bên chỉ hướng Thực phi, một bên đem hoàng hậu dẫn tới thềm tiền, “Tham kiến nương nương.” Chỉ thấy kia bụng có hơi hơi hờ ra Thực phi thanh lịch cúi người, đã bị hoàng hậu thân thủ ngăn cản, “Muội muội có thai trong người, vẫn là không cần đa lễ.”

Hoàng hậu trên mặt cười, nhìn như thiết tình, nhưng là rơi vào trong mắt người bên ngoài, trong lòng khó tránh khỏi nhiều hơn phỏng đoán. Nói như thế nào, hoàng hậu cũng là đi theo bên người hoàng thượng lâu nhất, đáng tiếc đến nay không hề chỗ nào ra, hiện tại bị một cái tần phi giành trước, này trong lòng, có thể là tư vị sao.

Thực phi trên mặt phiếm then thùng, ần tình liếc mắt nam tử bên cạnh, này một màn làm cho một bên không ít phi tử chọc đỏ mắt, hừ, bất quá chính là hoài long loại sao, có cái gì hảo đặc ý, thai này, còn không biết có thể bảo tồn bao lâu đâu. Rất nhiều người nội tâm âm ngoan nghĩ, đều nhìn về phía Lệ Tần.

Cho dù bị hàng vì tần, Lệ phi ở phía sau cung vẫn là có thể lực, dù sao, Chu Thượng Thư là lương thần hiếm có của triều đình, nói không chừng ngày sau phi vị vẫn là sẽ bị đề đi lên.

“Đây là ta theo Ngọc Hái cầu đến Hồng San Hô tòa, muội muội đặt ở trong phòng, cũng có thể thêm chút hòa khí, hữu lực giữ thai.” Minh Đức hoàng hậu nói xong, có thâm ý khác nhìn lướt qua đám hiếm phi lòng mang kế hoạch nham hiểm, nhìn xem các nàng không khỏi cảm thấy cá kình, này hoàng hậu làm sao có thể biết các nàng suy nghĩ cái gì.

Kia san hô đỏ tươi xinh đẹp hiện ra ở trước mắt mọi người, ai cũng hâm mộ, lại ghen tị. Không ít đại thần đều thầm oán, như thế nào nữ nhi chính mình không có điểm nào thua kém sao lại không có phúc phận như vậy.

“Đa tạ hoàng hậu nương nương.” Thực phi cười đến ngọt ngào, một bên Bạch Chi hiểu ý, liền đi đi qua tiếp nhận Hồng San Hô kia, kỳ thật, vẫn là rất trọng. Đột nhiên một đôi bàn tay to cầm lại đây, San hô kia lung lay sắp đổ, chỉ thấy một đôi con ngươi sáng ngời nhìn Bạch Chi kia khẽ nhủ mày, “Tiểu Chi Tử, bình thường cần phải ăn nhiều một chút, nếu không tiểu thân thể này của ngươi, cũng không làm đủ việc.”

Đông Phương Thước làm cho Minh Đức hoàng hậu rất là kinh ngạc, không khỏi đánh giá một chút tiểu công công trước mắt, hần chính là tiểu thái giám thông minh lanh lợi mà hoàng thượng thường nhắc tới? Nghe nói mặt mũi vô cùng tốt, nhưng là này hội, lại bị cái cung mạo thật to kia che lấp một nửa. Xem ra, nàng không ở đây một thời gian, đã xảy ra nhiều chuyện thú vị.

“Mẫu hậu.” Minh Đức hoàng hậu cung kính ở trước cúi người thái hậu cúi người, hơi thở thần nhiên, không kiêu ngạo không siểm nịnh, làm cho Bạch Chi rất là thưởng thức, xem ra hoàng hậu này, cũng không phải kẻ dễ bắt nạt.

“Ân, hoàng hậu trở về liền hảo.” Thái hậu mỉm cười, ý cười không đạt đáy mắt, ai cũng không biết trong lòng nàng đang nghĩ cái gì.

Kia áo trắng nam tử lẳng lặng ngồi ở một góc sáng sủa, bị hoàng hậu phát hiện, nàng ở trước ánh nhìn chăm chú của mọi người đi đến trước người Mộc Cẩn, kéo tay hần, liền tự mình cho hần đội một chuỗi quá lộ phật châu. Hoàng thượng hoàng hậu cùng Ly vương, từ nhỏ tình cảm thân thiết, hoàng hậu này vừa mới động, cũng là chưa cho mọi người mang đến nhiều lắm ý tưởng.

“Cẩn đệ, hy vọng ngươi sớm ngày hồi phục.” Minh Đức hoàng hậu trong mắt lóe nhu quang, Mộc Cẩn nhẹ vỗ vỗ trong tay tràng hạt, mỉm cười, “Đa tạ hoàng tâu.”

Làm cho mọi người tiếc nuối là, kia trong kiệu người thủy chung không có lộ diện, không khỏi đoán vạ phần, hoàng hậu, rốt cuộc dẫn theo thần thánh phương nào trở về?

.....

“Phượng nữ?” Âm áp tường hòa trong điện, Đông Phương Thước giật mình nhìn bên cạnh hoàng hậu, chỉ thấy nàng hơi hơi gật gật đầu, “Đại sư nói, phượng nữ hiện thế, tứ quốc đại loạn, kim phượng giương cánh, bình định phân hoa.”

“Kia, đại sư đâu?” Hay là chính là người trong kiệu.

“Đại sư luôn muốn yên tĩnh, nếu không phải lần này tính ra phượng nữ ngay tại Dập quốc ta, hần là vạ sẽ không cùng nô tì trở về. Hần nói, có chuyện này, muốn tự mình giao cho phượng nữ.” Hoàng hậu trên mặt tràn đầy nghiêm túc, cùng Đông Phương Thước nhìn nhau hồi lâu, tay trong long bào rộng thùng thình bất giác nắm chặt lại, “Phượng nữ là tứ quốc máu chốt, không thể, rơi vào trong tay quốc gia khác.”

.....

Trong hoàng cung, kia hiển tế trên đài cao, một lão nhân áo trắng phiêu phiêu lẳng lặng lập cho đầy sao dưới, tại đây thời tiết rét lạnh, đơn bạc quần áo bay lên, đầu bạc ngân tu bay ra, trong tay nâng một cái ngọc bàn kỳ quái, từ đàn tinh chỉ giờ thẳng lên trên.

“Kỳ quái, rõ ràng là rất gần, vì sao lão phu lại không có cảm nhận.” Lão nhân tang thương phiêu miểu thanh âm truyền đến, theo như tính toán, phượng tinh nhập chủ, chẳng lẽ nói, là còn không có thức tỉnh sao.

Nhưng là, tứ quốc chi loạn đã xuất, nếu không thể đúng lúc tìm được phượng nữ, như vậy, dân chúng sẽ sinh linh đồ thán, lộc tử thù thù, ngay cả hần, cũng coi như không được.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Thái tử Tán quốc

Editor : Tiểu Du

Beta: ladyduong

Đang đắm chìm trong niềm vui Minh Đức hoàng hậu về nước, mấy ngày sau, Minh Nguyệt tướng quân trở về, cưỡi ngựa tiến vào kinh đô, hai bên ngã tư đường dân chúng càng thêm sôi trào, vô số cô gái nhìn vị tướng quân thiếu niên anh tuấn đang cưỡi ngựa kia, đỏ bừng hai má, liếc mắt đưa tình.

Mà Phương Cô Chi lại không quan tâm đến, mắt hần nhìn chăm chú vào tiền phương, vào hoàng cung to lớn hoa lệ kia, nơi có người mà hần tâm tâm niệm niệm trong lòng.

Buông tha sao? Hần thật sự làm không được. Bất luận như thế nào, hần đều muốn cùng Ly vương cạnh tranh công bằng, cho dù cuối cùng người Lâm nhi chọn không phải hần, hần cũng cam tâm tình nguyện.

Thị vệ gác ở cửa cung đối với vị tướng quân anh dũng này, kính cẩn hành lễ. Đi thẳng đến tiền điện, ba người tôn quý nhất của Dập quốc, suất lĩnh văn võ bá quan, trang nghiêm nghênh đón nam tử khai hoàn trở về. Lập được chiến công hiển hách, có thể làm cho hoàng thượng hoàng hậu tự mình nghênh đón, Phương Cô Chi xem như là người đầu tiên.

"Mặt tướng, tham kiến thái hậu, tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương." Âm thanh trong trẻo truyền đến, thái hậu liền tiếp gật đầu, cười cười đánh giá vị tướng quân trẻ tuổi này.

Tuy nói Phương Cổ Chi cùng Vạn Lâm có hôn ước, nhưng là Vạn Phong cùng Vạn Lâm kia đã chết, hôn ước tự nhiên từ bỏ.

Quay đầu nhìn nữ nhi bên cạnh, thái hậu trong lòng có một ý tưởng. Vinh quốc công chúa tuy rằng so với Phương Cổ Chi lớn hơn vài tuổi, nhưng là cũng coi là xinh đẹp, lại là công chúa hoàng gia, cũng không coi là ủy khuất hẳn một võ tướng không có thân thế bối cảnh, chẳng lẽ hẳn còn có thể cự tuyệt sao, cũng có thể lấy hôn sự này chặt đứt ý niệm về Dạ Cung Ma Quân của Vinh quốc công chúa.

"Ái khanh miễn lễ."

.....

"Tiểu Chi, nếu cho người biết, là ai hãm hại Vạn tướng quân, người sẽ làm như thế nào?" Bên trong Lạc Mai cung, mặc một thân trường bào màu lam, nhạ Mộc Cẩn nhẹ nhàng hạ xuống một quân cờ, tựa hồ vô tình nói ra.

Ngồi ở đối diện, Bạch Chi hơi khựng lại một chút, trong đầu hiện ra hình ảnh Vạn Phong kia quật cường lại từ ái, "Lâm nhi, người, Ngự hoa viên, hoa sơn trà, hoàn, công....." Những lời cuối cùng này của hắn vẫn làm nàng suy nghĩ không ra.

"Có oan báo oan....." Đối với Vạn Phong, Bạch Chi là cảm thấy có chút áy náy, không biết có phải là chính mình tính cách quá mức lạnh lùng, nàng chỉ đem chuyện tìm kiếm Hạt Tử đề ở trong lòng, đối với việc Vạn Phong bị hại, nàng vẫn không có đi điều tra. Tuy rằng trong lòng đại khái biết được một hai, nhưng không có tuyệt đối nắm chắc, nàng là sẽ không ra tay, tránh chọc vào phiền toái.

Mộc Cẩn nhẹ nhàng nâng mắt thấy Bạch Chi đang sử nghĩ bước tiếp theo, mỉm cười, vươn tay khẽ vuốt khuôn mặt bóng loáng kia. "Hảo."

Mặt Bạch Chi đỏ mặt lên, dừng động tác trong tay, nhìn vào nam tử ôn nhu ở đối diện kia, như thế nào nàng lại cảm thấy Mộc Cẩn tựa hồ càng đẹp mắt, cả người không giống như trước thần nhiên hư ảo, hiện tại lại càng giống như là một con người sinh động, ngay cả cười cũng càng thêm chân thật. Hơn nữa, hắn là có ý gì? Chẳng lẽ hắn muốn giúp mình?

Đột nhiên ý thức được, tựa hồ nàng cũng không hoàn toàn hiểu về Mộc Cẩn. Vì sao hắn lại trúng loại độc kỳ quái này, vì sao lấy thân phận Tàn vương mà vẫn có thể bình yên vô sự tại nơi ăn thịt người như hoàng cung này, vì sao bên người hắn lại có cao thủ như Trường Phong bảo vệ.

Mộc Cẩn đương nhiên không biết được những nghi vấn trong đầu Bạch Chi, chậm rãi đứng lên, đi tới phía trước, cúi người thăm tỉnh hôn lên trán Bạch Chi "Không cần lo lắng, Tiểu Chi, về sau người sẽ biết." Trước mắt, còn không phải thời điểm thích hợp.

Trong lòng nảy sinh ra một tia ngọt ngào, Bạch Chi đột nhiên cảm thấy, tình yêu đúng thật sẽ làm con người trở nên mù quáng, khó trách đầu óc nàng gần đây không tốt lắm, hơi hơi tự giễu một chút, ngẩng đầu nhìn bầu trời đã tối muộn, nên trở về bắt mạch cho Thực phi.

Rặng mây đỏ che kín cả bầu trời, trong viện tuyết đọng dưới tàng cây, xa xa có một nam tử lẳng lặng đứng, đưa lưng về phía nàng. Bóng dáng xa lạ làm cho Bạch Chi nhìn không được dùng cước bộ, phải nói, đó là kia một người cao ngạo, làm cho người ta không thể bỏ qua.

Chỉ thấy kia nam tử chậm rãi xoay người lại, hé ra khuôn mặt tuấn mỹ mang theo ý cười thần nhiên, mắt phượng mang theo một tia giảo hoạt, ngón tay thon dài quần lấy lọn tóc, thần thái kia, lại cho người ta có cảm giác nắm giữ hết thảy.

Góc chỗ lương trụ, bóng dáng đứng yên của tiểu thái giám nọ hấp dẫn sự chú ý của Hoàng Phủ Hoa, kỳ quái, người Dạ quốc rình coi đều là quang minh chính đại như vậy sao? Chậm rãi vươn tay, tốt lắm, ngón trỏ hướng tới tiểu thái giám kia hơi ngoéo một cái, khoe miệng giương ra một nụ cười có chút nghiền ngẫm.

Bạch Chi vô vị sờ mũi một cái, rồi đi qua, mở miệng làm cho nam tử tôn quý kia sửng sốt, "Công tử là lạc đường sao?" Mặc kệ hắn muốn hay không, dù sao cho hắn cái bạc thang đi xuống. Bạch Chi luôn thích tiên phát chế nhân, hơn nữa, nàng cũng không xem như rình coi.

Khoe miệng tươi cười nhất thời cứng đờ, tiểu thái giám này, có ý tứ, lập tức phối hợp gật đầu, lấy tay phủ phủ cảm, "Công công có biết, Kim Minh điện đi như thế nào không?" Ánh mắt cũng không dấu vết đánh giá người trước mặt, tuy nói thấy không rõ khuôn mặt, nhưng cái cảm tình xảo, cái miệng nhỏ nhắn, hẳn là, bộ dạng không sai.

Kim Minh điện? Vì sao hắn lại nhắc tới đại điện, trong đầu nhanh chóng tìm kiếm, tựa hồ không có hoàng thân nào phù hợp điều kiện của hắn, hơn nữa khẩu âm tựa hồ cũng không phải người Dạ quốc. Nâng ngón tay hướng tới chỗ cao phía xa, "Cái cung điện cao nhất kia, chính là Kim Minh điện."

Hoàng Phủ Hoa theo phương hướng nàng chỉ nhìn lại, vừa vặn có hai con quạ đen bay qua.

"..... Đa tạ tiểu công công." Không tự giác nhếch môi, nở nụ cười, hàm răng trắng nõn càng cho hắn thêm vài phần rạng rỡ, Hoàng Phủ Hoa sờ soạng trong tay áo như là tìm kiếm cái gì đó cái gì, Bạch Chi phản xạ có điều kiện lui về phía sau một bước, không chừng bên trong bay ra cái ám khí gì đó.

Chỉ thấy hắn nắm tay lại, thanh âm tao nhã vang lên, "Đa tạ tiểu công công, tại hạ sẽ đưa cho công công một phần tiểu lễ vật, lấy làm cảm tạ."

Bạch Chi nhìn kia bàn tay hắn đưa tới bên tai chính, một trận thanh phong phát qua, ba một tiếng, một đóa hoa nhỏ xinh đẹp màu tím lập tức nở rộ tại trong bàn tay hắn, một cổ mùi thơm lạ lùng bay tới.

Hoàng Phủ Hoa đem đóa hoa nhỏ kia đưa tới trước mặt Bạch Chi, trên mặt ý cười không giảm.

"Đây là từ diên hoa của nhà ta, lời nói là....." Hơi thở ấm áp kia đột nhiên tới gần, lại nói một câu làm cho người ta ngoài ý muốn, "Tiểu công công bộ đáng như thế, sao lại phải che dấu đi dung nhan này khuynh thành như vậy?"

Chỉ thấy ngân quang chợt lóe, đóa hoa màu tím kia rơi xuống lòng bàn tay Bạch Chi, mà trong tay Hoàng Phủ Hoa chỉ còn lại có trụi lụi cành hoa. A, chủ thủ hảo sắc bên, chiêu thức thật khá.

"Tiểu công công thân thủ bất phạm, tại hạ bội phục." Tùy ý vứt đi cành hoa trong tay, Hoàng Phủ Hoa nhẹ nhàng vỗ tay, đúng lúc này, cách đó không xa truyền đến vài tiếng bước chân.

"Xem ra công tử đã có người dẫn đường, tiểu nhân cáo lui." Bạch Chi hơi cúi đầu, mang theo ý cười lạnh liến xoay người ly khai.

Vài tên mặc y phục thị vệ vội vàng tới, "Điện hạ, Dập quốc hoàng đã thiết yến, đang chờ điện hạ đi qua." Chẳng qua nháy mắt, thái tử điện hạ liền không thấy bóng dáng, nơi này là Dập quốc hoàng cung, vạn nhất xảy ra cái sai lầm gì, bọn họ đầu không gánh nổi.

Chỉ thấy Hoàng Phủ Hoa phát ổng tay áo, nhìn bóng người đã đi khuất kia, mỉm cười, "Chúng ta còn có thể gặp lại." Trong ánh mắt nghi hoặc của thị vệ, tươi cười lạnh lùng, nói "Đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: hô chi yu ra

Tuy nói Thái tử Tán quốc lấy thân phận là sứ thần của quốc gia chiến bại đến Dập quốc, trải qua sự thảo luận của các đại thần, cảm thấy nên đi theo phong cách nhà tướng. Dù sao, với thực lực của Tán quốc, tuy rằng lần này được đại thắng nhưng vẫn làm cho bốn quốc mất đi không ít tài lực và nhân lực, quả nhiên bang giao vẫn là quan trọng nhất.

Trên Quốc yến, Đông Phương Thước mặc long bào, uy nghiêm vô cùng ngồi ngay ngắn ở chỗ cao nhất, vẫn như trước lộ vẻ tươi cười nhìn nam tử đi quốc chậm rãi đi đến, tay trái vừa nhắc, cung nhân lập tức dọn thức ăn cho Thái tử Tán quốc, hào phóng tươi cười, cũng không có một chút ánh hưởng gì khi đối phương đến chậm.

Hoàng Phủ Hoa hơi hơi nhíu mày, đi đến trước mặt Đông Phương Thước lễ phép cúi chào, liền vén ống tay áo lên ngồi xuống, bình tĩnh đón nhận tầm mắt nóng rực từ khắp nơi truyền đến.

Không nghĩ tới Thái tử Tán quốc là nhân vật như vậy, bề ngoài xuất chúng và khí độ bất phạm, nhưng lại làm cho người ta không có một phần chán ghét.

Tầm mắt Hoàng Phủ Hoa nhẹ nhàng đảo qua bốn phía, rốt cục dừng lại lại trên người nam tử tuấn mỹ đang uống rượu một mình ở phía đối diện. Minh nguyệt tướng quân? Ha ha, quả thực danh bất hư truyền, ngăn cản năm vạn tinh binh của Tán quốc, người này là một nhân tài, nếu mình có thể sử dụng.....

Đôi mắt Vinh quốc công chúa nhìn thấy Ma quân, hết lần này tới lần khác thoáng hiện hào quang, dù sao, đối diện là thái tử của một quốc gia, tương lai đó là vua của một nước, hơn nữa đáng về không gì sánh kịp, nói không động tâm, là giả. Nhớ đến Ma quân khinh thường mình, tâm của Vinh quốc công chúa có một chút đau đớn, nếu là nam tử đối diện, nàng còn có thể có cơ hội, tương lai là một quốc gia chi mẫu, so với Ma quân, nhất định là không kém.

Đông Phương Thước đương nhiên nhìn thấy ánh mắt quang mang của Vinh quốc công chúa, che dấu sự khinh miệt trong lòng, cùng Minh Đức hoàng hậu nhìn nhau cười. Mà trong đầu thái hậu sớm đã dần hiện ra vô số ý tưởng. Thái tử Tán quốc đến nay chưa lập thái tử phi, nếu lần này hai quốc có thể đàm hòa, nữ nhi của mình ға

đi nhất định sẽ không bị bạc đãi, so với Minh Nguyệt tướng quân, đương nhiên là thái tử là người hấp dẫn hơn.

"Thái tử đường xa đến đây, Dập quốc ta chiêu đãi không chu toàn, mong thứ lỗi." Đông Phương Thước giờ ly rượu lên, nhìn nam tử kia mỉm cười, Hoàng Phủ Hoa đáp lễ, khiêm tốn có lễ, "Bệ hạ khách khí, Vua Tán quốc ta vì biểu hiện tâm ý, cũng để cho bản điện đem theo lễ vật đi đến."

Uống một ngụm rượu, Hoàng Phủ Hoa vỗ tay ba cái, trong mắt chứng đại thần đều ngạc nhiên, ba nữ tử xinh đẹp đeo khăn mặt chân thành đi tới, đáng người A Na (đáng người kiểu như người mầu ấy), thân thể đầy đặn, cho dù không thấy rõ dung mạo, nhưng ánh mắt như nước, mọi người cũng sẽ không hoài nghi dưới lớp khăn che mặt là một mỹ nhân.

"Tán quốc vương có tâm." Đông Phương Thước chỉ hơi hơi gật đầu, những lời này có ý, nhưng thật ra đủ để cho người khác cân nhắc. Minh Đức hoàng hậu ánh mắt nhìn Hải công công, Hải công công lập tức tiến lên, hướng về phía ba nữ tử kia cúi người nói, "Ba vị tiểu chủ, thỉnh đi." Dứt lời, liền mang theo các nàng rời đi trước ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của mọi người.

Lúc này ca múa mừng cảnh thái bình, mà trong một góc của hoàng cung, một bóng dáng nhỏ gầy ở trong hoa viên sờ soạn cái gì. Khó có được trong cung mọi người trọng yếu đều tham gia quốc yến, nàng có thể hảo hảo ở ngự hoa viên coi hoa sơn trà.

Lơ đãng nâng mắt lên, đột nhiên phát hiện trên đỉnh cung điện đối diện có người, một thân hắc y, không cần nghĩ cũng biết là giả bất thiện. Hình như người nọ đang tìm cái gì, bay qua bay lại trên các điện .

Bạch Chi ngồi xổm xuống đất, cứ lẳng lặng nhìn như vậy, với công lực hiện tại của hắn, chống lại cao thủ như vậy hắn là phần thắng không lớn, hơn nữa trong hoàng cung Dập quốc này phải bí mật hơn, chỉ cần không chọc tới nàng, cho dù đối phương xốc nóc nhà lên thì sao, vẫn là không cần quan tâm.

Vừa muốn xoay người rời đi, lại phát hiện người nọ đi về hướng Lạc Mai cung, ánh mắt Bạch Chi trầm xuống, trong lòng lo lắng, liền cắn răng đuổi theo.

Trên lầu các cách đó không xa, một lão nhân áo bào trắng đã chú ý hết mọi việc, tiểu cung nhân kia, vì sao làm cho hắn một loại cảm giác kì quái. Một trận gió nhẹ thổi qua, lão nhân áo bào trắng liền biến mất không thấy.

.....

“Trường Phong, ta đột nhiên cảm thấy mệt một chút, hôm nay muốn nghỉ ngơi sớm một chút.” Mộc Cẩn lẳng lặng nói với nam tử kia, Trường Phong mới giật mình hỏi lại, “Vương gia, làm sao vậy?”

Hai ngày nay, Trường Phong luôn mất hồn mất vía , Mộc Cẩn không khỏi lo lắng hỏi, “Trường Phong, ngươi có phải đang gạt ta chuyện gì không?”

Con người sáng đang nhìn trong lòng Trường Phong hoảng sợ, kỳ thật vương gia đã sớm nhận ra, mấy ngày gần đây tần suất phát độc của vương gia càng ngày càng cao, Dạ Lan vài lần đau đến ngất đi, nhớ đến hắn muốn thay vương gia nhận sự thống khổ này, đột nhiên Trường Phong có chút áy náy, trong chốc lát, hắn trở lại bình thường.

“Không, ta chỉ cảm thấy, lần này Thái tử Tân quốc đến, hình như không phải nghị hòa đơn giản như vậy.” Dạ cung tìm hiểu tin tức, cùng sự việc của Tân quốc nhất định có liên hệ, sự việc càng ngày càng phiền phức

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng vang, Trường Phong và Mộc Cẩn liếc nhau, lập tức mở cửa phòng đi ra ngoài, chỉ thấy Bạch Chi đang cùng một Hắc y nhân dây dưa, trong viện tối đen từng trận ngân quang, tay Bạch Chi cầm chủy thủ, cùng giao đầu với người nọ.

Trong lòng Hắc y nhân kinh ngạc, tiểu thái giám này thân thủ quá mức quỷ dị, tự nhiên có thể trốn thoát một cách linh hoạt các công kích của mình, tấn công gần như thế, làm cho hắn không sử dụng được nội lực, một chương đánh về phía tiểu thái giám, lại bị hắn lách mình né tránh, nhưng một chương kia lại đánh trúng trên đầu của hắn, lập tức, tóc dài trút xuống, dưới ánh trăng dưới lộ ra khuôn mặt nhờ nhẵn tinh xảo tuyệt

Là nữ nhân? Hắc y nhân hơi bất ngờ một chút, lập tức có một cỗ nội lực mạnh mẽ đánh tới. Trường Phong một chương ngăn cách trán đầu của hai người, gia nhập đánh nhau. Thừa dịp Hắc y nhân không chú ý, ánh mắt Bạch Chi lạnh lùng, rất nhanh xoay người, tóc dài sắc bén lập tức xoẹt qua mặt Hắc y nhân, khoeo mắt người nọ lập tức xuất hiện vết máu.

“Tiểu Chi!” Mộc Cẩn không khỏi kinh hô, nhưng lại làm Hắc y nhân chú ý, hắn lập tức công kích lên phía nam tử đang ngồi trên xe lăn kia, thỉnh thoảng xảy ra chuyển biến làm cho Bạch Chi và Trường Phong phản ứng không kịp.

“Vương gia cẩn thận!” “Mộc Cẩn!” Hai người hoảng sợ hô, nhưng là lại ngăn cản không kịp, Hắc y nhân kia đã muốn rút nhuyễn kiếm bên hông ra đâm Mộc Cẩn.

Đôi mắt sâu thăm thẳm vừa hiện, nam tử áo trắng ngồi trên xe lăn kia biến mất như quỷ lại xuất hiện bên cạnh Hắc y nhân, một chương đánh về phía vai phải của hắn, nội lực cường đại lập tức đánh bay Hắc y nhân ra ngoài.

Bạch Chi kinh ngạc nhìn mọi việc, Mộc Cẩn, hắn có võ công?

Mọi việc xảy ra rất nhanh, trong viện lâm vào một mảnh trầm mặc, Hắc y nhân kia cắn răng che đi cánh tay bị thương, lách mình biến mất trong đêm tối.

Mộc Cẩn ngốc lăng nhìn một chương của chính mình, trong mắt vạn phần mâu thuẫn, hắn hoàn toàn không rõ mình đang làm cái gì, nghi hoặc ngẩng đầu lên, nhìn nam tử đang đứng lẳng lặng trong viện kia.

“Trường Phong? Ta làm sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Thực cùng giả?

Editor: ladyduong

Bốn phía lâm vào một mảnh trầm mặc, Mộc Cẩn đồng tử rụt lui, khóa từng bước ngồi trở lại xe lăn, lẳng lặng mà trở về trong phòng, chính là liếc khóe mắt xin lỗi nhìn Bạch Chi một cái, liền chậm rãi đóng lại cửa phòng, trong viện to như vậy chỉ còn lại có nam tử kia cùng lòng tràn đầy lo lắng cho giai nhân khuynh thành.

“Ngươi, là nữ nhân.” Trường Phong thần nhiên mở miệng, đánh vỡ không khí yên tĩnh quý dị này. Khó trách vương gia đối nàng đặc biệt như vậy, còn có Dạ Lan, tổng hội xuất hiện ở thân thể của cửa nàng. Hiện tại rõ ràng, nàng, chính là Vạn Lâm, khi ở lao ngục nữ tử này đã làm cho hấn rung động không nhỏ.

Chậm rãi nhấc lên thượng cung mạo, “Ân.” Bạch Chi bình tĩnh lên tiếng, liền nhìn thẳng Trường Phong, “Ngươi không có gì muốn nói sao?” Trực giác nói cho nàng, Trường Phong nhất định biết về chuyện tình trên người Mộc Cẩn.

Trường Phong cảm quyền đầu, “Vương gia vẫn đều là võ công, chính là từ trước đã xảy ra một chút sự tình, làm cho hấn không bao giờ nữa nguyện đi sử dụng. Ngươi hấn là biết, vương gia trên người mang theo một loại độc, cũng đang bởi vì độc này, vương gia mới không thể giống người bình thường giống nhau đi lại. Nhưng là, này trong lòng còn có nguyên nhân lớn hơn.”

Nếu nàng là Vạn Lâm, như vậy, sẽ không sao biết được nhiều lắm chuyện tình của vương gia, nếu không, không chỉ là nàng, ngay cả vương gia đều đã có phiền toái.

Bạch Chi lẳng lặng nghe Trường Phong giải thích, nhưng là những lời này có vài phần thực, vài phần giả, nàng vẫn là rõ ràng. Nếu hấn không chịu nói, như vậy chính nàng hội phán đoán, khả hiện tại nàng lo lắng là, Mộc Cẩn mới vừa rồi biểu tình, rất giống là đã bị cái gì đã kích. Rốt cuộc, đã xảy ra sự tình gì?

Nhìn kia Hắc y nhân rồi đi phương hướng, Bạch Chi ánh mắt trầm trầm.

Hắc ám phòng trong, chỉ có lam nhạt ánh trắng chiếu vào, kia nam tử lẳng lặng ngồi, nhìn xung quanh quen thuộc lại xa lạ, hồi tưởng lại hết thảy mấy năm qua, này đang ngủ sẽ xuất hiện một loạt hình ảnh kỳ quái.

“Như thế nào, sợ hãi?” Trong đầu đột nhiên vang lên một thanh âm, Mộc Cẩn kinh ngạc nhìn trước gương chính mình môi giật giật.

Nhu hòa ánh mắt tức thì trở nên sắc bén, nếu là ngoại nhân thấy như vậy một bức cảnh tượng, chắc chắn cho rằng nam tử trước mắt điên rồi.

“Ngươi, vẫn đều ở?” Mộc Cẩn thanh âm có chút run run, rồi sau đó, biểu tình biến đổi, trong mắt mang theo khinh thường, “Đúng vậy, nhưng bản quân chỉ có thể buổi tối xuất hiện, hơn nữa là thời điểm ngươi suy yếu.” Giờ phút này trong gương, là lãnh khốc Ma quân.

“Ngươi, là ta?” Mộc Cẩn không thể nói ra giờ phút này trong lòng rung động, loại linh hồn này giống nhau bị một phân thành hai cảm giác, thật sự là, hư không.

“Không sai, bản quân là nội tâm ngươi, ngươi tàn khốc một mặt.” Trong gương nam tử nhếch khóe miệng, tựa hồ thực hưởng thụ xem Mộc Cẩn kia vẻ mặt có chút thất kinh. Hoi hoi dừng một chút, Dạ Lan bổ sung nói, “Có lẽ, ngươi xem như ca ca của ta.” Bởi vì, hấn là ở phía sau mới xuất hiện tính cách.

Ca ca? Từ này làm cho Mộc Cẩn trong lòng đau xót, chỉ thấy trong đầu cái kia thanh âm lại vang lên, “Đã đến giờ, ngươi nếu không ngủ, bản quân sẽ không quản ngươi.”

Có ý tứ gì? Ngực đột nhiên bị kiềm hãm, khôn cùng hắc ám cùng đau nhức như thủy triều bình thường hướng Mộc Cẩn vọt tới, loại này truy tâm đau đớn làm cho hấn lập tức nghiêng người từ trên xe ngã đi xuống, khuôn mặt tái nhợt mồ hôi.

“Không còn kịp rồi.” Gương nam tử hơi hơi nhú nhú mày, liền lại biến mất.

Nguyên lai, chính mình trên người độc phát tác đứng lên đứng là như thế thống khổ, hấn, vẫn đều thay chính mình nhận thống khổ như vậy sao?

Hắc ám đưa trí nhớ hấn mang về đến nhiều năm trước, khi duy nhất một lần độc phát, hấn một mình tránh ở trong phòng lạnh như băng, thân hình nhỏ nhỏ cuộn lại cứng rắn ở trên giường. Trường Phong đi thỉnh cầu phụ hoàng giúp, nhưng là phụ hoàng, thẳng đến hừng đông cũng không từng đến xem hấn, chính là phái một gã thái y đến chẩn trị.

Có thể nghĩ, ở một cái hải đồng trong lòng, này sẽ là thế nào bị thương.

Mộc Cẩn chỉ nhớ rõ, khi đó nản lòng thoái chí chính mình thân chỉ chậm rãi hỗn loạn, rồi sau đó liền hôn mê. Thẳng đến lại tỉnh lại, nhóm cung nhân nói cho hấn, hấn đã muốn ngủ ba ngày ba đêm, nhưng là tự kia về sau, độc liền không còn có phát tác.

Đúng lúc này, xông tới Trường Phong thấy té trên mặt đất nam tử, cuống quýt vọt đi qua, “Vương gia, ngươi.....” Hấn độc phát ra? Dạ Lan đâu?

Mộc Cẩn trắng bệch ngón tay gắt gao chế trụ Trường Phong cổ tay, khóe miệng tràn ra một tia cười khổ, “Trường Phong, hấn, cái kia thời điểm, liền xuất hiện?”

Hốc mắt có chút ẩm áp, Trường Phong mân miệng, gật gật đầu, hấn tự nhiên biết Mộc Cẩn nói là cái gì. “Dạ Lan, đại khái là mười năm trước xuất hiện, Dạ cung Ma quân.”

Dạ cung Ma quân? Chính mình vì sao hội cùng Dạ cung nhắc lên quan hệ? Trong trí nhớ này linh tinh đoạn ngắn, kia hành lang cung điện lạnh như băng, chính là Dạ cung sao, giang hồ thứ nhất thần bí tổ chức, cũng chính cũng tà, là triều đình thập phần kiêng kỵ thế lực chi nhất.

“Hắn, võ công là ai, giáo?” Mới vừa rồi kia một chương, ngay cả Mộc Cẩn đều cảm thấy uy lực phi phàm.

Trường Phong dùng tay áo xoa xoa hán cái trán mồ hôi, “Này, ta cũng không biết. Vương gia, ta diu người đi lên nghỉ ngơi.” Nhưng là, Mộc Cẩn nhẹ nhàng lắc đầu, này vốn là hán hán là thừa nhận.

Cầm lấy cổ tay Trường Phong, Mộc Cẩn cảm môi, hán đã muốn không có khí lực lại đứng lên.

Đêm, còn rất dài.....

Trong cung yến náo nhiệt, Hoàng Phủ Hoa thân nhiên tự đắc, một gã Tân quốc thị vệ cúi người ghé vào lỗ tai hán nói xong cái gì.

Kia liếm điểm ánh mắt chợt lóe, nâng chén đối với điện thượng Đông Phương Thước mỉm cười, “Dập quốc quả thật là nhân tài xuất hiện lớp lớp.”

Đông Phương Thước dùng một chút tươi cười, hán đây là có ý tứ gì? Bất quá như trước đáp lễ hán một ly, “Thái tử tán thưởng.” Ngửa đầu ảm hạ, trong lòng lại suy tư về hàm nghĩa của câu nói kia đột nhiên ý thức được cái gì.

“Đức Hải.” Đề thấp thanh âm, Hải công công lập tức đứng tiến lên đây. “Phái người đi xem, trong cung có tình huống gì khác thường.”

Hải công công loãn thất lưng yên lặng lui xuống, chỉ nghe Hoàng Phủ Hoa thanh âm lại vang lên, “Ta Tân quốc tứ công chúa thập phần ngưỡng mộ mình nguyệt tướng quân, không biết tướng quân khả nguyện hạ mình đến Tân quốc ta du ngoạn một phen?”

Sờ hữu ánh mắt lập tức tập trung đến góc sáng sủa nhìn nam tử im lặng trên người. Này Tân quốc thái tử cư nhiên như thế mơn sức người Dập quốc bọn họ, tứ công chúa? Chẳng lẽ là tướng đảm hời.

Phượng cổ mặt vô biểu tình, thân nhiên quăng ra một câu, “Thật có lỗi, bản tướng quân không phải đoạn tụ.”

Phốc xích, có mấy người nhìn không được bật cười, mà kia tôn quý nam tử cũng không tức giận, quay đầu nhìn về phía điện thượng thiên tử, “Không biết bệ hạ đối với một tháng sau tứ quốc sự kiện thấy thế nào?” Hoàng Phủ Hoa lời này phong xoay chuyển quá nhanh, không ít người cũng chưa phản ứng lại đây.

Đông Phương Thước thật sâu nhìn hán một cái, tứ quốc sự kiện mỗi hai năm tổ chức một lần, bốn quốc gia thay phiên làm chủ sự phượng, năm nay vừa vận đến phiên Dập quốc.

Nhớ rõ hai năm tiền ở Bắc quốc tổ chức tứ quốc sự kiện, Lân quốc hoàng đế cùng Bắc quốc vương đánh cái đồ, kết quả thua ba tòa thành trì. Năm nay, sợ là Dập quốc sẽ gặp phải tam quốc khiêu khích.

“Sắp bắt đầu chuẩn bị, thái tử điện hạ nếu không chê, đại khái ở lại Dập quốc ta làm khách.” Nếu có thể đem Hoàng Phủ Hoa ở lại trong cung, ít nhất Tân quốc bên kia, không dám có động tác quá lớn.

Hoàng Phủ Hoa thật sâu cười, “Cung kính không bằng tuân mệnh.” Ngửa đầu ảm hạ rượu ngon, ánh mắt hướng tới đối diện Phượng Cổ Chi đang lạnh lùng nhìn mình.

Còn có một tháng, hán, có thể hảo hảo ngoạn.

.....

Cao nhả tắm trong điện, Hoàng Phủ Hoa rửa mặt chải đầu cả đêm mỗi một, nằm ở tháp thượng mềm mại ảm áp. Hồi tưởng mới vừa rồi quốc yến thượng phát sinh hết thấy, còn có thị vệ hồi báo, cái kia cái trang thành thái giám nữ nhân.

Trong đầu hiện ra kia khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, Hoàng Phủ Hoa không khỏi vươn rảnh tay chương, cái kia thời điểm, chùy thủ của nàng nếu là thiên thượng một phần, chính tay của mình cũng liền phế đi.

Tuy rằng phái ra người đi thất thủ, nhưng là lại làm cho hán phát hiện có ý tứ chuyện tình.

Xem ra Dập quốc hoàng cung này, cũng không phải như vậy nhảm chán.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Vận toàn chuẩn bị

Editor: ladyduong

Đồng Phương thở mạnh, phòng trong nam tử sâu kín chuyển tình, đập vào mắt đó là kính trung kia hiện lên khuôn mặt tái nhợt.

Mộc Cẩn tối hôm qua đau đến ngất đi, mà hiện tại, liền như vậy lẳng lặng nhìn kính trung hiện lên bóng dáng chính mình. Trên người cái rất nặng chấn bông, tối hôm qua Trường Phong liền như vậy thủ, không dám động hấn một chút, sợ làm cho Mộc Cẩn càng thêm thống khổ.

Cánh cửa “chi nha” một tiếng liền mở ra, Trường Phong trong tay bưng một chén chén thuốc đi đến, Mộc Cẩn thế này mới chậm rãi đứng dậy, rốt cục hiểu được, vì sao mỗi sáng đều phải uống khổ dược kì quái này.

“Vương gia, uống dược.” Yên lặng đem dược đặt lên bàn, lẳng lặng giúp Mộc Cẩn rửa mặt chải đầu, như thường lui tới, chính là hai người trong lòng đều có khác ý tưởng.

Chỉ nghe “phịch” một tiếng, Mộc Cẩn trong tay ly trà nát, một chút đồ tươi theo lòng bàn tay chảy ra.

“Vương gia!” Trường Phong khiếp sợ kéo bàn tay kia, thật sâu áy náy ở trong lòng lan tràn. “Vương gia, đều là Trường Phong có lỗi, nếu có thể sớm một chút nói cho người.....”

“Trường Phong, ta biết, người là tốt với ta.” Mộc Cẩn lắc lắc đầu, hấn không có trách bất luận kẻ nào, Ma quân tính cách so với hấn quyết đoán tàn nhẫn, này làm sao thường không phải chuyện tốt. Chính là trong lòng hấn đối với một cái khác chính mình, cảm thấy có chút áy náy, Dạ Lan này vài năm thay hấn thừa nhận thống khổ, mà chính mình lại bình yên tại đây trong cung bình tĩnh cuộc sống, này đối với Dạ Lan, rất không công bằng.

Nhớ rõ vài cái ban đêm, kia máu chảy đầm đìa ác mộng, kỳ thật, đều là Dạ Lan cuộc sống đi. Ma quân, này thân phận nguy hiểm, hấn này vài năm, lại là như thế nào. Mộc Cẩn nhìn chăm chăm chính mình bị Trường Phong băng bó bàn tay, mới vừa rồi, hấn bắt quả là thử một chút, mới phát hiện chính mình cư nhiên giống như này công lực thâm hậu.

Dạ Lan thời gian cũng chỉ có buổi tối, có thể nghỉ, này mười năm đến ban đêm, hấn là như thế nào liều mạng làm cho chính mình biến cường.

Mộc Cẩn đột nhiên cảm thấy, hấn giống như, là bị Dạ Lan bảo hộ. Ca ca? Chính mình thật sự xem như hấn ca ca sao? Lần đầu tiên, Mộc Cẩn có chút chán ghét chính mình cùng thế vô tranh.

Đúng lúc này, viện ngoại truyện đến đây tiếng vang, Trường Phong hít sâu một hơi, liền đi đi ra ngoài.

“Vương gia, vương gia, hoàng thượng kêu ngài đi qua.” Tiểu Lộ Tử cấp hừng hực chạy tiến vào, phía sau đi theo Trường Phong sắc mặt nghiêm túc. Chẳng lẽ là tối hôm qua Hắc y nhân, khiến cho xôn xao? Này cũng không dễ lắm, trước mắt không thể để cho người khác biết vương gia có võ công.

Đưa tay chường tàng tiến trong tay áo, Mộc Cẩn mỉm cười, “Hảo.”

.....

“Chỉ công công, người cũng biết, hoàng thượng làm cho nô tì đi qua, có chuyện gì sao?” Thục phi vỗ về bụng, từ khi nàng có thai, Đồng Phương Thước đã muốn rất ít truyền nàng đi diện thánh, lần này chỉ định muốn nàng cùng Bạch Chi đi ngự thư phòng, không biết là vì sự tình gì.

Bạch Chi trong lòng có chút lo lắng, có thể hay không là về tối hôm qua Hắc y nhân? Bất quá, này cũng không tất yếu làm cho Thục phi cùng nhau đi qua. Bạch Chi đỡ cổ tay Thục phi, mang theo nàng cẩn thận vượt qua cầu thang “Tiểu nhân không biết.”

Kia cánh cửa ngự thư phòng bị chậm rãi đẩy ra, bên trong áo trắng nam tử kinh ngạc quay đầu, bốn mắt nhìn nhau, kia ánh sáng ngọc hai trông mắt hơi hơi phóng đại, rồi sau đó mỉm cười, liền cúi hạ mí mắt.

Bạch Chi phục hồi tinh thần lại đem Thục phi nâng đi vào

“Tham kiến hoàng thượng, tham kiến Ly vương điện hạ.” Thục phi hơi hơi phúc hạ thân, chỉ thấy Đồng Phương Thước thật sâu nhìn một bên Bạch Chi liếc mắt một cái, liền nghiêm mặt nói, “Các người biết, tứ quốc sự kiện đi.”

Ba người hơi hơi kinh ngạc, Mộc Cẩn cùng Thục phi tự nhiên biết tầm quan trọng của tứ quốc sự kiện, Bạch Chi chỉ theo tàng thư các lý ghi lại không ít.

Cái gọi là tứ quốc sự kiện, ở mặt ngoài là vì liên lạc tứ quốc cảm tình, trên thực tế cũng là tứ quốc phân so với thực lực cùng người mới hiểu rõ đại hội.

Bình thường tứ quốc sự kiện sau, các quốc gia đều đã điều chỉnh chính mình thống trị chính sách, cường điệu bù lại chính mình nhược thế, cũng sẽ một lần nữa lo lắng bang giao vấn đề.

Lạc hậu sẽ bị đánh, đạo lý này đặt ở người nào thời đại đều là giống nhau.

“Hai năm trước, Lân quốc bại bởi Bắc quốc ba tòa thành trì, lần này sự kiện ở quốc gia của ta tổ chức, trăm quyết định làm tốt vạn toàn chuẩn bị.” Đồng Phương Thước nhìn trước mắt ba người, “Này hai năm, Lân quốc xuất hiện một loại tân thù kỹ thuật, thủy thù. Trăm nghĩ đến Lân quốc tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này cùng quốc ta so tài.”

Lời này vừa nói ra, Thục phi trong tay nắm thật chặt, nàng đã muốn đoán được Đồng Phương Thước ý tứ. “Nô tì, nhất định đem hết toàn lực.”

Đông Phương Thước gật gù đầu, ngược lại nhìn về phía Mộc Cẩn. “Kì nghệ, trăm nghĩ đến, tứ quốc trong vòng hãn là không ai so với quá Cẩn đệ.” Có Mộc Cẩn ở, Đông Phương Thước thậm chí cảm thấy, gì văn thái phương diện tỷ thí, Mộc Cẩn cũng không thất bại cấp bất luận kẻ nào.

“Thần đệ, nguyên vì hoàng huynh cống hiến sức lực.” Mộc Cẩn mỉm cười, Đông Phương Thước hít một hơi thật sâu, nguyên bản lo lắng hãn cự tuyệt, bởi vì Mộc Cẩn hướng đến không vui ở trước mặt mọi người triển lộ mới có thể, lúc này đây, Đông Phương Thước cũng là bất đắc dĩ mới làm vậy.

Bạch Chi biết, Dập quốc ở phương diện này cùng lúc là có tương đối ưu thế, nhưng là võ, chỉ sợ là Bắc quốc cùng Tân quốc càng am hiểu một chút.

“Nếu là luận võ.....?” Thục phi cũng tưởng đến điểm này, trong triều võ tướng tuy rằng dũng mãnh, nhưng là so ra kém nam nhi Bắc tán hàng năm ở trên lưng ngựa huấn luyện.

“Trường Phong, Phương Cổ Chi.” Đông Phương Thước có chút bất đắc dĩ, nay Dập quốc được mặt bàn cao thủ cũng chỉ có hai người bọn họ. Không đúng! Còn có một người, nhưng là, cũng không chắc có thể mời được hãn.

“Hoàng thượng, nếu là có thể thỉnh đến Ma quân tương trợ, như vậy luận võ, ta Dập quốc trăm phần thắng.” Thục phi trong đầu hiện ra tà mị mặt nạ, Dạ cung thể lực trải rộng tứ quốc, trong đó đủ tuyệt đỉnh cao thủ, huống hồ lần trước Ma quân tham dự quốc yến, nói vậy đối Dập quốc vẫn là có chút hảo cảm.

Một bên Mộc Cẩn không khỏi nắm thật chặt quyền đầu, không ai chú ý tới hãn thần sắc dị thường.

Đông Phương Thước có chút khó xử, Vinh quốc công chúa lên phái người quấy rầy Dạ cung, chỉ sợ kia Ma quân đã có bất mãn, hiện tại tứ quốc đều mơ tưởng mượn sức Dạ cung, Dập quốc của hãn có chỗ gì đặc biệt có thể làm cho tôn quý Ma quân ra tay tương trợ? Đau đầu, thật sự là đau đầu.

Bất đắc dĩ thở dài, Đông Phương Thước ngẩng đầu nhìn hướng Bạch Chi vẫn đang trầm mặc, “Tiểu Chi Tử, lần sự kiện này, như trước giao cho ngươi tới an bài, hết thảy, đều phải ổn thỏa thận trọng.”

Lúc này, Hải công công đi phía trước khóa từng bước, “Hoàng thượng, Giang Nam bên kia cố ý đưa tới một đám vũ cơ, có lẽ cần thêm huấn luyện, ở tứ quốc sự kiện có thể có xuất sắc biểu hiện.”

Đông Phương Thước tự hỏi một chút, cảm thấy hữu lý, ca múa cũng là sự kiện chuẩn bị, “Đức Hải, hậu cung bên trong có thể có ai ca xướng tốt?”

Thục phi sắc mặt đỏ đỏ, nàng nhớ tới một người, từng trong lúc vô ý nghe thấy nàng đánh đàn, kia giọng hát, quả thật là nhất đẳng nhất.

“Hồi hoàng thượng, nô tài không biết có nên nói hay không.” Hải công công lời này vừa nói ra, Thục phi liền khản trương lên, hãn là không phải cũng tưởng đến người kia.

Đông Phương Thước một ánh mắt, ý bảo hãn tiếp tục nói tiếp.

Hải công công nhìn Thục phi liếc mắt một cái, dè dặt thanh âm, “Lệ Tàn nương nương giọng hát, kinh đô lý nhận thức thứ hai, không ai dám nhận thức thứ nhất.”

Lệ Tàn? Đông Phương Thước trong mắt hiện lên một tia chán ghét. Dem nàng đem vì tàn sau, liền không còn có gặp qua nàng liếc mắt một cái, thật vất vả nhạc cái thanh tĩnh, bất quá, hay là muốn lấy đại cục làm trọng.

“Việc này, liền giao cho ngươi.” Không kiên nhẫn khoát tay, Đông Phương Thước ngẩng đầu nhìn kia hơi hơi cúi đầu, “Tiểu Chi Tử, ngươi lưu lại.”

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Bách bạn quân sườn

Editor: Hồng Tuyết

Beta: ladyduong

Trong ngự thư phòng chỉ còn lại Đông Phương Thước và Bạch Chi. Bạch Chi cảm nhận được ánh mắt nóng rực đang nhìn mình, rốt cuộc nàng không nhịn được nâng mắt lên: “Hoàng thượng gọi tiểu nhân có chuyện gì?”

Đông Phương Thước thu hồi ánh mắt. Chuyện xảy ra hôm qua trong cung ám vệ đã hướng hãn hồi báo, ai đứng sau còn chưa xác định rõ ràng nhưng điều làm hãn chú ý là thị vệ kia bẩm báo Chỉ công công thân thủ rất tốt một

mình đấu với cao thủ ở Lạc Mai cung.

“Hôm qua , ở Lạc Mai cung đã xảy ra chuyện gì ?” Thanh âm như vô tình nhưng lại làm Bạch Chi cả kinh . Hắn đã biết thân phận nữ nhi của mình ?

Đông Phương Thước bỗng nhớ tới câu nói của Hoàng Phủ Hoa : “ Dập quốc quả thật là nơi nhân tài xuất hiện lớp lớp .”, chắc là chỉ Bạch chi đi . Đông Phương Thước mỉm cười , đưa tay gỡ Bạch Chi một cái : “ Tiểu tử , ngươi còn muốn che dấu đến khi nào , người bên cạnh trẫm ai lạ không muốn đem bản lĩnh biểu hiện thật tốt còn ngươi lại che dấu ?”

Nguyên lai hắn muốn nói đến điều này , Bạch Chi không khỏi nhẹ nhàng thờ ra , “ Hoàng thượng công phu của tiểu nhân thật sự không có gì để nói trước mặt người ?”

Thấy nàng phủ nhận , Đông Phương Thước không hờn giận : “Nếu như vậy trẫm liền cho ngươi cơ hội ! Ngày mai ngươi theo trẫm ra ngoài , đưa ngươi cho ngự tiền thị vệ dạy võ công .” Chẳng lẽ nàng không nghĩ sẽ ở cạnh hắn?

Nghe nói nàng luôn ở Lạc Mai Cung gần gũi cả một ngày, chẳng lẽ Cần đệ so với hắn còn quan trọng hơn ?

“ Hoàng thượng , Thục phi đang mang long thai , tiểu nhân nghĩ ...”

“ Không nghĩ gì hết . Trẫm sẽ phái người đi chiếu cố nàng , ngươi ở cạnh trẫm giúp trẫm quốc sự . Đừng quên rằng ngoài Ly vương ra , trẫm mới là chủ tử của ngươi .”

Đông Phương Thước cố ý nâng cao giọng điệu , Bạch chi hơi nhíu mày , rất nhanh bình thường lại : “ Tuân lệnh .”

Thanh âm thân nhiên làm cho lòng hắn kim hãm lại , suýt chút nữa hắn phần nộ đứng lên . Chưa có người nào mang đến cho hắn cảm giác này , rốt cuộc hắn bị sao vậy ?

“ Đi xuống đi .” Đông Phương Thước mặt mũi thờ dài, nhìn người cúi đầu lẳng lặng ra ngoài ánh mắt thâm trầm .

Trong Xuân Lệ cung , Lệ tần khuôn mặt tiều tụy “ Nương nương để nô tỳ giúp người rửa mặt chải đầu.”

Rửa mặt chải đầu? Cho ai xem đây? Hoàng thượng nói rằng không bao giờ muốn thấy mình , nàng cảm thấy tuyệt vọng sao còn để ý đến dung nhan .

“ Ra ngoài , để ta yên lặng một chút .” Lệ phi khoát tay áo , đột nhiên một thanh âm từ ngoài truyền vào.

“ Lệ tần nương nương , hiện tại không phải là thời điểm người hao tổn tinh thần .” Hải công công mang theo khuôn mặt tươi cười tiến vào.

Lệ tần sững sốt không giám tin vào mắt mình . Tại sao Hải công lại xuất hiện ở đây , chẳng lẽ hoàng thượng hồi tâm chuyển ý? Nàng vội vàng đứng dậy sửa sang lại quần áo , khẩn trương nhìn sắc mặt Hải công công ánh mắt chờ mong :

“ Hải công công có phải hay không hoàng thượng muốn gặp nô tỳ ?”

“ Chúc mừng lệ tần nương nương .” Hải công công khoe mắt lóe tinh quang: “Lệ tần nương nương , cơ hộ đã đến!”

“ Hải công công ngươi nói là sự thật ? Hoàng thượng muốn ta luyện khúc , ở sự kiện tứ quốc biểu hiện thật tốt .” Nói như vậy hoàng thượng đã tha thứ cho nàng ? Thật tốt !

Hải công công thật sâu cười : “ Nương nương, người phải nắm chặt cơ hội , nếu vì Dập quốc mà lấy được vinh quang , người không chỉ đơn giản là nhận được ân sủng .”

Lệ phi trấn kinh : Người tới , mau đem cho ta đoạn mặt ngân nhĩ !” nàng phải bảo vệ cổ họng thật tốt .

Mọi người cảm thấy ngày Chi công công thăng chức rất nhanh sẽ đến . Mỗi người nhìn đến nàng đều mang khuôn mặt tươi cười đón chào , chỉ sợ lưu lại ấn tượng không tốt . Chi có trời biết , trong lòng Bạch Chi giờ rất hỗn loạn . Không phải nàng đối với Đông Phương Thước bất mãn mà nàng cảm thấy đứng cạnh hoàng thượng tất cả sự tình rất phức tạp với lại thái độ của hắn đối với nàng không đơn giản như vậy .

Thục phi sớm đoán được sẽ có ngày như vậy , hoàng thượng đối với Chi công công rất đặc biệt , chỉ không nghĩ rằng sẽ đến nhanh như vậy . Nhớ đến ánh mắt hắc liếc nhìn Chi công công , nàng cảm thấy không thoải mái .

Nhìn biểu tình mất mát của Thục phi , hai mắt đầm lệ của Tiểu Lan , Bạch Chi nhẹ nhàng thở một hơi : “ Nương nương thân thể còn chưa hoàn toàn khỏe , tiểu nhân sẽ đứng giờ trở về xem , đây là thuốc dưỡng thai , Lan tỷ tỷ nếu có việc gì hãy tìm ta .” Từ trong tay áo , Bạch Chi rút ra đơn thuốc đưa cho tiểu Lan .

“ Chi công công ngươi thật sự có thể trở về xem chúng ta sao ?” Mấy ngày ở chung , xử sự của Chi công công làm cho Tiểu Lan rất thích , bề ngoài lạnh lùng , nội tâm cẩn thận , dù đối với nương nương hay đối với nàng đều cẩn thận . Trong cung bấy giờ đâu tìm được một công công tốt như vậy .

Bạch Chi mỉm cười : “ Lan tỷ tỷ , Tiểu tử từ khi nào lại lừa ngươi .Khuôn mặt tươi cười này khiến người khác tín nhiệm, tiểu Lan hít hít cái mũi , gật đầu .

Trong Nhạc Lan cung , Lan phi cười lạnh . Hoàng thượng đem Bạch Chi điều đến bên người chẳng phải là cơ hội hãm hại Thục phi sao ? Vài lần phái người động thủ vào đồ ăn của nàng ta không biết vì sao không có tin tức gì, bên người nàng ta trừ bỏ Chi công công còn ai có trí tuệ cùng năng lực , mà

hiện tại , nước xa không cứu được lửa gần .

“Người đầu .” bàn tay trắng nõn vung lên , lập tức một gã thị vệ tiến vào: “Làm thế nào , không cần bàn cung nói người biết chứ .”

“Rõ” tên thị vệ cúi đầu yên lặng lui ra ngoài .

Trong tay cầm tú hoa châm , ma sát nửa đóa mẫu đơn , luôn luôn có người muốn thay thế vị trí của nàng ta , mà người này nhất định phải là mình . Lan phi mỉm cười , kim thêu liền xuyên thấu vài lụa ...

Hôm nay ở ngự hoa viên có vẻ rất náo nhiệt . “ Thái tử điện hạ nghe nói tán quốc mỹ nữ như mây là thật ?” Một cung nữ thẹn thùng nhìn nam tử xuất sắc , không nghĩ tới thái tử Tán quốc là một nam tử ôn nhu , không mang chút kiêu ngạo của người hoàng tộc .

Hoàng Phủ Hoa mỉm cười khiến không ít cung nữ say mê , chỉ nghe thanh âm từ tính vang lên : “ So ra thật kém nữ tử Dạ quốc .”

Lời này vừa nói ra , các cung nữ đều đỏ bừng mặt , nam nhân như vậy sao có thể không động tâm .

Cách đó không xa Bạch Chi hơi hơi kéo khoe miệng , nam nhân này thủ đoạn rất tốt , nhanh như vậy đã lấy được lòng người , đây là dùng mỹ nam kế .

Hoàng Phủ Hoa chú ý đến Bạch chi đang định đi đường vòng liền phi thân đi đến .

“ Chúng ta lại gặp mặt .” Chi thấy trên tay hắn cầm đóa hoa mai không biết hái khi nào đưa trước mặt Bạch Chi.

Bạch Chi theo bản năng lui về phía sau , nàng không muốn cùng nam tử này có liên quan : “ Điện hạ nói đùa , tiểu nhân là lần đầu tiên gặp điện hạ .” Dù sao mình không thừa nhận là được .

Hoàng Phủ Hoa sững sốt , lại có người trợn tròn mắt nói dối, bất quá có ý tứ .

“ Ai nha , là bản điện hạ nhớ nhầm , chỉ là nhìn dung mạo công công tuyệt sắc giống với giai nhân hôm qua thật

sự là thất lễ .” Hoàng Phủ Hoa thật biết diễn trò , Bạch chi càng thêm xác định hắc y nhân đêm qua là do hắn phái tới đã nói thân phận nữ tử của mình cho hắn .

“Tiểu nhân còn có việc xin cáo từ .” Mặt không chút thay đổi đi qua người Hoàng Phủ Hoa lại nghe một câu thản nhiên : “ Từ diên hoa lời nói , là nhất kiến chung tình.”

Lại bị Bạch Chi lạnh lùng trừng : “ Nga , phải không ? Hóa ra ngắm hoa cũng cần thời điểm.”

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Giang thượng thái tử

Thanh nhã trong phòng, các loại đồ dùng cái gì cần có đều có, thật sự là không giống địa phương mà một gã công công nên ở. Hải công công cười vỗ vỗ bả vai Bạch Chi, “Tiểu Chi Tử, hoàng thượng đối với người quả thật không sai, hôm qua còn làm cho vi sư chọn một gian tốt phòng ở cho người. Ban ân như vậy, dĩ vãng cung nhân chưa bao giờ gặp được.”

Hải công công nói như vậy, không thể nghi ngờ là muốn làm cho nàng toàn tâm toàn ý vì Đông Phương Thước làm việc, “Tiểu Chi Tử mình bạch.”

“Ân. Lần này tứ quốc sự kiện, nếu là người làm tốt. Vị trí phó tổng quản sẽ do người hưởng phúc. Người thường hưởng chỗ cao mà đi, vi sư, cũng là vì tốt cho người.” Lấy năng lực của Bạch Chi, ở trong cung chắc chắn sẽ ngày càng phát triển, nhưng là nàng này tính cách lại vô tranh, làm cho Hải công công cảm thấy đáng tiếc, chính mình không thôi một phen, nàng còn muốn ở tiểu địa phương của Thục phi kia ngốc tới khi nào.

Kỳ thật, Bạch Chi không biết là, đem nàng điều đến ngự tiền, là chủ ý của Hải công công, này cũng do tâm tư của Đông Phương Thước, chính là không nghĩ tới Bạch Chi lại cảm thấy bài xích.

Nhìn Bạch Chi ngẩn người, Hải công công nhẹ nhàng điểm điểm cái trán của nàng “Còn thất thần làm gì, dọn dẹp một chút, đi tới chỗ hoàng thượng đưa tin.”

.....

Im lặng trong ngự thư phòng, Đông Phương Thước khoé mắt nhìn chăm chăm Bạch Chi kia chậm rãi mài mực ngón tay, trắng nõn thon dài, lại chậm rãi đem ánh mắt chuyển qua chiếc cầm tinh xảo, mảnh khảnh cổ không có hầu kết. Đột nhiên, một loại điên cuồng ý tưởng ở trong lòng lan tràn.

“Hoàng thượng, làm sao vậy?” Bạch Chi thân nhiên nhìn nam tử bên cạnh này không kiêng nể gì đánh giá chính mình, mày không khỏi vừa nhíu, chẳng lẽ Đông Phương Thước, chính là trong truyền thuyết đoạn tay áo?

Gặp ánh mắt thân nhiên, Đông Phương Thước tự giễu cười, hiện tại đúng là thời điểm thiếu niên không có hầu kết cũng là bình thường chính mình lại suy nghĩ không đầu.

“Không có gì. Tiểu Chi Tử, đối với tứ quốc sự kiện, có thể có cái ý tưởng gì sao?” Hy vọng lần này, nàng có thể không phụ hy vọng của mọi người.

Bạch Chi theo Hải công công kia hiểu biết đến tương quan hạng mục công việc, trong lòng quả thật có vài loại chủ ý, “Hoàng thượng, tiểu nhân muốn vài cái địa phương trong cung trợ giúp.....”

Nhìn kia khuôn mặt thật sự nhỏ nhắn, Đông Phương Thước càng nghe càng hưng phấn, Bạch Chi nói xong, hắn đột nhiên cầm trụ cặp kia nhu di, giam cầm làm cho Bạch Chi trong lòng cả kinh, chỉ thấy đôi mắt kia sang lên tràn đầy đồng ý. “Tiểu Chi Tử, ngươi nói, trong óc rốt cuộc có gì a? Trẫm, phải như thế nào thưởng ngươi đâu?”

Đúng lúc này, một thân màu vàng hoa phục Bộc Dương Lam một cước khóa tiến vào, liền thấy này một màn kì quái. Kia anh khí hai mắt đảo qua bình tĩnh rút hai tay tiểu thái giám về, mỉm cười. “Hoàng thượng, có việc gì sao?”

“Tham kiến hoàng hậu nương nương.” Bạch Chi dường như không có việc gì thi lễ đối với Minh Đức hoàng hậu. Trong tay hút ra ẩm áp nhưng lại làm cho Đông Phương Thước cảm thấy có chút mất mát, cái loại cảm giác kì quái này càng thêm mãnh liệt.

Bạch Chi trong lời nói làm cho hắn mạnh bùng tỉnh, có chút xấu hổ nhìn về phía kia chậm rãi tới gần hoàng hậu, “A Lam, trẫm đang hỏi Tiểu Chi Tử nghĩ muốn cái gì ban cho.”

Bộc Dương Lam hơi hơi nhíu mày, nhanh chóng than thiết tươi cười. “Thì ra là thế, có phải hay không Chi công công nghĩ tới ý kiến gì hay?”

Đông Phương Thước ha ha cười, “A Lam, đợi trẫm lại cùng ngươi nói tí mĩ.” Quay đầu nhìn về phía Bạch Chi, “Tiểu Chi Tử, nói đi, nghĩ muốn ban cho thứ gì?” Kia biểu tình, giống như qua hôm nay, sẽ không còn cơ hội.

Bạch Chi khoe miệng nhất xả, “Hoàng thượng, gia tỷ còn không có tin tức sao?” Nàng vẫn là không có quên tìm kiếm Bạch Hân chuyện này, chính là không biết trước mắt cửu ngũ chí tôn có hay không đem chuyện của hắn để ở trong lòng.

Đông Phương Thước sùng sốt, như thế nào lại đề chuyện này. “Này, trẫm đã phái người đi ngoài cung tìm hiểu, trước mắt còn không có tin tức.” Đột nhiên cảm thấy có chút thật mất mặt, chính mình đáp ứng chuyện tình của Bạch Chi, đến bây giờ đều còn không có làm được, không biết Bạch Chi trong lòng cảm thấy thế nào. Bất quá năng cấp tin tức này, Đông Phương Thước hoài nghi có phải hay không có điều giấu diếm, bằng không, chính là cái kia Bạch Hân đã muốn không có ở trên đời, nếu không âm vệ của hắn làm sao có thể không tìm thấy tin tức.

Hoàng hậu đem Đông Phương Thước biểu tình xem ở đáy mắt, không dấu vết liếc một bên kia tiểu thái giám hơi hơi cúi đầu, xem ra trong cung lời đồn đãi cũng không phải trống rỗng xuất hiện, hoàng thượng quả thật đối với Chi công công thực đặc biệt, mà như vậy đặc biệt, làm cho Bộc Dương Lam trong lòng sinh ra một loại ả ả lo lắng.

.....

Xuân lệ trong cung, Lệ Tàn lại khôi phục phong thái ngày xưa. Vỗ về đàn cổ lâu rồi chưa chạm tới, môi anh đào khẽ nhếch, du dương tiếng ca liên quanh quần ở toàn bộ trong sân. Không ít cung nhân đi ngang qua, đều dừng cước bộ, lắng lắng nghe bên trong truyền đến thanh âm tuyệt vời, không biết bao nhiêu lâu, chưa từng nghe qua Lệ Tàn mở miệng ca xướng.

Mới lạ phù hoàn một khúc, Lệ Tàn khuôn mặt có chút nổi giận, nàng hiện tại trạng thái, so với tam quốc tính khiêu tế tuyền ca cơ sao? Theo cha đưa tới tình báo, lần này tam quốc có thể nói là đem hết chiêu thức, sẽ chờ xem Đập quốc chế cười. Hoàng thượng đem trọng trách này giao cho chính mình, nếu là làm cho hoàng thượng đánh mất mặt, chính mình chẳng phải là vĩnh viễn không thể trở mình quay lại sao.

Chi nghe “ba ba ba” ba cái vang dội vỗ tay. “Ai?!” Lệ Tàn kinh ngạc nhìn cửa viện nam tử chậm rãi đi vào, kia xuất sắc dung mạo, rất quen thuộc.

“Xướng hảo!” Hoàng Phủ Hoa cũng là trong lúc vô tình đi ngang qua, bị tiếng ca tuyệt vời này hấp dẫn tiến vào, “Chính là, bản khoản nhiều lắm, ảnh hưởng của ngươi bình thường phát huy. Cảnh giới cao nhất của thủ khúc, chính là tâm vô không chuyên tâm.”

Tâm vô không chuyên tâm? Nhất ngữ đánh thức người trong mộng, Lệ Tàn không khỏi cao thấp đánh giá một chút nam tử trước mắt, đột nhiên linh quang chợt lóe, “Ngươi, nga không, tham kiến thái tử điện hạ.”

“Nương nương không cần đa lễ.” Hoàng Phủ Hoa mỉm cười, “Nương nương giọng hát điệu như chim hoàng oanh, nếu có thể nhiều điểm linh khí, nói vậy ở tứ quốc sự kiện thượng đỉnh có thể bỗng nhiên nổi tiếng.....”

Còn chưa nói hết câu, cửa hiện lên một cái bóng dáng quen thuộc, Hoàng Phủ Hoa hơi hơi sùng sốt, lập tức xoay người đối với kia gần người Lệ Tàn cười nói, “Bản điện sẽ không quấy rầy nương nương luyện tập, cáo từ.”

Lệ Tàn nhìn bóng dáng kia dời đi, không nghĩ tới, Tân quốc thái tử, nhưng lại sẽ là một người ôn nhu như vậy.

Bạch Chi mới từ ngự thư phòng trở về, đi ngang qua Xuân Lệ cung thời điểm liền thấy bên trong bóng dáng cao ngất, vì không muốn ảnh hưởng đến tâm

ình, tẩu vi thượng sách, nhưng là, trời tính không người nguyên.

“Chỉ công công như vậy vội vàng, là muốn đi sao?” Hoàng Phủ Hoa lắc mình, cự nhiên đã muốn đi tới trước mắt Bạch Chi.

Cái gì kêu oan gia ngõ hẹp, có thể chứ.

“Tiểu nhân có chuyện quan trọng trong người, sẽ không quấy rầy nhả hứng của điện hạ.” Thân là thái tử tự tiện tiến vào sân phi tần của quốc gia khác, vốn là có thất lễ, Bạch Chi không muốn cùng hắn có nhiều dây dưa.

Nhưng là nam nhân này lại như thuốc cao bôi trên da chó bình thường kễ sát. “Chỉ công công nói chỉ vậy, bản điện bất quá là nói ra ý kiến của mình cho Lệ Tần, chẳng lẽ Chi công công, ghen tị?”

Bạch Chi đột nhiên sát trụ cước bộ, hắn sẽ không sợ thiêm đầu lưỡi.

“Làm cho bản điện nói trúng rồi? Tiểu Chi không cần lo lắng, trước mắt bản điện tôi thường thức, cũng là người.” Hoàng Phủ Hoa giờ phút này giống như một tên vô lại, nếu là làm cho ngày thường Lý thị vệ hầu hạ nhìn thấy, chắc chắn sẽ kinh sợ đến rút quai hàm.

Người nhẩn nại, là có hạn độ.

Bạch Chi ánh mắt lóe lóe, Hoàng Phủ Hoa chỉ thấy ngân quang đánh úp lại, ngọc quan cài tóc rơi xuống đất, lũ lượt sợi tóc bay xuống, bản năng lùi ba bước, lại thấy Bạch Chi trong mắt giảo hoạt chợt lóe rồi biến mất, trước ngực bị đẩy mạnh, thân thể không kịp trốn tránh, nguyên lai phía sau, đứng là hồ nước lạnh như băng.

Xem ra, nàng đã sớm tính toán tốt, biết chính mình nhất định đi tới hướng tới này tránh né công kích của nàng.

Nhưng là, Bạch Chi kinh ngạc nhìn thấy phía sau nam tử khoe miệng nổi lên một tia quỷ dị tươi cười, chính mình đai lưng cự nhiên bị mạnh túm mạnh còn không kịp phản ứng, thân thể liền rơi vào ôm ấp ấm áp, rồi sau đó, là đến xương rét lạnh.

“Bùm” một tiếng, mặt hồ kích khởi từng trận bọt nước

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hiểu lầm thật mạnh

Nước lạnh thấu xương theo bốn phương tám hướng vọt tới, Bạch Chi giãy dụa, nam tử kia nắm chặt lấy mình lại thủy chung không chịu buông tay. Trong nước hai người dây dưa, bọt nước bay ra, kia khuôn mặt tinh mỹ tuyệt luân không hề ngăn cản hiện ra ở trước mắt Hoàng Phủ Hoa

Nước hồ lạnh như băng làm mắt Bạch Chi đau đớn, tên đầu sỏ trước mặt lại còn có thể nhìn chính mình ngẩn người. Bạch Chi ánh mắt lạnh lùng, một cước đạp trong ngực Hoàng Phủ Hoa, mụon lực di động đến trên mặt nước.

Hoàng Phủ Hoa nằm mơ cũng không có nghĩ đến, chính mình có một ngày lại bị người khác sử dụng làm bàn đạp, không nói gì nhanh chóng theo đi lên.

“Khụ khụ.” Hai người ngoi lên trên mặt nước, Bạch Chi bắt lấy mép hồ kích liệt thở phì phò, không nghĩ tới chính mình sẽ đột nhiên bị dụ dỗ, còn không có kịp bẻ khí, cũng đã uống không biết bao nhiêu ngụm nước hồ lạnh như băng kia.

Một bên Hoàng Phủ Hoa đem chặt vật để sau đầu, cười nhìn nữ tử hung tợn đang trừng mắt với hắn, đột nhiên ánh mắt bị kiềm hãm, Bạch Chi ý thức được có cái gì không thích hợp, theo tầm mắt của hắn cúi đầu nhìn lại, chính mình đai lưng bị hắn kéo, nay rộng mở ngoại bào lộ ra đơn bạc áo sơ mi, hỗn độn cổ áo lộ ra kia ướt đầm khỏa ngực. Cái này chẳng khác gì thừa nhận mình là nữ tử cung nhân.

Nhanh chóng lên bờ, chỉ nghe thấy nam tử thanh âm buồn cười truyền đến, “Người liền như vậy đi rồi?”

“Điện hạ còn có gì phân phó?” Nghiến răng nghiến lợi nói, Bạch Chi đã muốn sửa sang lại cung y của chính mình, hắn còn dám nhiều lời một câu, lần này nàng sẽ không lại thất thủ.

Hoàng Phủ Hoa bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, rõ ràng là nàng trước tính kế chính mình.

Trên người hơn một tầng rất nặng, Bạch Chi cúi đầu nhìn ngoại sam trên người chính mình, hồ nghi nhìn thoáng qua trung y của nam tử kia.

“Đa tạ Chi công công cứu giúp.” Hoàng Phủ Hoa đột nhiên đối với Bạch Chi làm vài chào, liền vẫy vẫy ống tay áo bước ra bộ pháp, đem cung mạo rơi trên mặt đất một lần nữa cấp nàng đeo trở về, đề thấp thanh âm ở bên tai Bạch Chi, “Uớt đầm hồ ly, dễ dàng lộ ra cái đuôi.”

Bạch Chi cả người chấn động, thể này mới nhớ tới, trên người quần áo đã muốn phục tùng, nữ tính thân thể thực dễ dàng bị người khác nhận ra, này nam

nhân lương tâm phát hiện ?

Cách đó không xa đi tới một đội cung nhân, xa xa liền thấy hồ bên bờ cả người Tán quốc thái tử ướt đầm, cuống quýt chạy chậm lại đây, chợt nghe thấy Hoàng Phủ Hoa nói câu nói kia, nguyên lai, là Chi công công cứu thái tử điện hạ rơi xuống nước.

Mọi người xông tới, mỗi người một lời, rối rức, bị một đám người vây quanh, Hoàng Phủ Hoa dường như không có việc gì biến mất trong tầm mắt Bạch Chi.

Bị dây dưa như vậy, đều đã muốn đi từ lâu. Cả người ướt đầm Bạch Chi rất nhanh hướng tới Lạc Mai cung đi tới, trong khoảng thời gian này chính là Mộc Cẩn chăm cứu trị liệu lần cuối cùng, nay hẳn cơ hồ có thể bình thường đi lại, lại chăm cứu vài lần, giống như người thường bốn chạy cũng không thành vấn đề.

Tới cửa viện, Bạch Chi lảng lảng đi vào, chính là không biết vì sao, cảm thấy Lạc Mai cung với ngày thường có chút bất đồng. Đúng rồi, coi như ẩm áp rất nhiều, Trường Phong cũng không ở trong viện luyện kiếm, Mộc Cẩn cũng không ở trong phòng.

Chậm rãi ở hành lang gấp khúc đi tới, trong viện truyền đến giọng nữ tình tứ.

“Cẩn, ngươi có thể đứng lên?” Thanh âm này, Bạch Chi giống như ở đâu đã nghe qua.

“Ít nhiều là do Tiểu Chi đã giúp.” Mộc Cẩn cúi đầu, nhẹ nhàng vỗ về đầu gối chính mình, vẻ mặt như vậy, làm cho Bộc Dương Lam hơi hơi sùng sốt, Đông Phương Thuộc cũng từng ở trước mắt chính mình lộ ra vẻ mặt như vậy, cũng là bởi vì cái tiểu thái giám kia.

“Cẩn, không cần quên người thân phận là vương gia.” Bộc Dương Lam giọng điệu nhưng lại mang theo một tia trách cứ.

Mộc Cẩn chính chính sắc mặt, thân phận địa vị, ở trong lòng hắn luôn luôn cũng không tính cái gì. “Hoàng tẩu, thần đệ đều có đúng mực.”

Bộc Dương Lam trong mắt lộ ra đau thương. “Cẩn, không cần gọi ta hoàng tẩu, ngươi có biết ta.....” Bạch Chi nghe được nơi này, trong tay nắm thật chặt, biết nàng cái gì? Chẳng lẽ này Minh Đức hoàng hậu đối với Mộc Cẩn.....

“Hoàng tẩu, tứ quốc sự kiện sắp tổ chức, hoàng huynh còn cần hiệp trợ của ngươi.” Mộc Cẩn mắt nhú lại, có chút lạnh nhạt đánh gãy lời của nàng.

Bộc Dương Lam thân thể có chút run run, nàng cảm thấy, Mộc Cẩn giống như là một người khác, trước kia hắn luôn ôn nhu, không biết dùng giọng điệu như vậy cùng nàng nói chuyện, chẳng lẽ là bởi vì Chi công công?

“Răng rắc”, hành lang gấp khúc kia truyền đến tiếng vang đến dưới tầng cây hai người.

“Ai tại kia?!” Bộc Dương Lam lạnh lùng quát muốn xem ai đến nhìn lên Ly vương.

Chi thấy kia cả người ướt đầm chậm rãi đi ra. Bạch Chi thân nhiên thì lễ, “Tham kiến hoàng hậu nương nương.”

Chi công công? Hắn ở nơi đó đứng bao lâu. Bộc Dương Lam đoan chính sắc mặt, lúc này nàng, mới là người trong mắt thiên hạ, kia đại khí thân nhiên Minh Đức hoàng hậu, mà không phải là nữ tử thực thể kia.

Bạch Chi nhìn dưới tầng cây hai người, nhưng lại cảm thấy phong cảnh như vậy có chút chói mắt, một loại lừa gạt vô danh dưới đáy lòng thiêu đốt.

Bộc Dương Lam đối với Mộc Cẩn ôn nhu nói, “Ta đi về trước.”

Kia ôn nhu nam tử chính là nhẹ nhàng gạt đầu, ánh mắt vẫn tập trung ở bộ quần áo trên người ướt đầm của Bạch Chi, còn có kia kiện áo khoác màu đen, hẳn nhớ rõ, là quần áo của Tán quốc thái tử Hoàng Phủ Hoa.

Bộc Dương Lam trong lòng phấp phấp, than nhẹ một hơi đi hướng tới hành lang gấp khúc, cùng Bạch Chi nhìn sâu một cái.

Rối rức, trong viện chỉ còn lại có trầm mặc hai người. Dưới tầng cây Mộc Cẩn ôn nhu cười, hướng tới thiên hạ ngu ngốc kia vươn tay đi, cơ hồ theo bản năng, Bạch Chi chậm rãi đi qua, nhẹ nắm trụ bàn tay đẹp kia, tim đập như hươu chạy.

Bạch Chi mặt ửng hồng lên, chỉ thấy Mộc Cẩn hơi hơi nhú nhú mày, “Như thế nào làm ẩm ướt, bị rơi xuống nước?”

“Ân.” Bạch Chi bực bội, nói cho hắn tình hình thực tế, đặc biệt vừa mới thấy một màn kia, trong lòng hoảng hốt.

Mộc Cẩn tự nhiên là biết nàng suy nghĩ cái gì, nhưng là về chuyện tình của hoàng hậu, hẳn quả thật không thể nói nhiều lắm. Đem bàn tay nhỏ bé của Bạch Chi bao vây lại, ở bên miệng thổi nhiệt khí, ngẩng đầu nhìn sắc mặt không được tự nhiên kia, ôn nhu nói, “Nhanh đi thay quần áo, miễn cho cảm lạnh.”

.....

Rửa mặt chải đầu tốt Bạch Chi buồn bực nằm ở trên giường, kết quả, vẫn là chưa chăm cứu cho Mộc Cẩn, hẳn như thế nào có thể ngay cả một câu giải thích đều không có, cho dù nói một câu bọn họ hai người không có gì, nàng đều có thể nhận. Hơn nữa thấy chính mình trên người áo khoác nam tính, hẳn cũng không hỏi. Bạch Chi đột nhiên cảm thấy, chính mình ở trong lòng Mộc Cẩn, có phải hay không chính mình tưởng tượng là rất trọng yếu.

Khi nữ nhân luyện ái thích miền man suy nghĩ, Bạch Chi không khỏi cười nhạo chính mình, chưa từng nghĩ tới chính mình cũng có thể biến thành đũa ngọc một ngày.

Vẫn là giường Lạc Mai cung thoải mái, Bạch Chi nằm xuống, sẽ không tưởng tái khởi đến đây. Đông Phương Thuốc cấp gian phòng kia ở tuy rằng không sai, nhưng là nàng càng thích nơi này. Đáng tiếc, chỉ có thể nằm trong chốc lát, đợi canh giờ vừa đến, lại phải hồi đại điện .

Đúng lúc này, Trường Phong hắc nghiêm mặt đẩy ra cửa phòng Bạch Chi. Người trên giường kinh ngạc ngồi dậy, giọng điệu có chút không hồn giận, “Không biết tiểu nhân rồi đi sau vài ngày, Trường Phong thị vệ liền dưỡng thành thói quen phá cửa mà vào?”

Không để ý tới lửa giận của Bạch Chi, Trường Phong lạnh lùng nhìn nàng một cái, “Tán quốc thái tử hiện tại ở trong viện.”

Cái gì? Hắn tới làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Thừa dịp hư mà vào

Trong viện, Mộc Cẩn ngồi trên xe lăn, nhìn dưới tàng cây nam tử ngửa đầu nhìn thiên không, trong lòng cũng là trăm ngàn tư vị.

“Ly vương điện hạ, không biết Tiểu Chi ở bên người điện hạ đã bao lâu?” Kia xuất chúng nam tử đột nhiên xoay người lại, cười hỏi. Hoàng Phủ Hoa không thể không thừa nhận, này Dạ quốc nổi danh Ly vương, cho dù ngồi ở trên xe lăn, cũng là khó nén tao nhã. Nhưng lại không tự giác muốn biết, hắn cùng với Bạch Chi trong lúc đó, có phải hay không đơn thuần quan hệ chủ tớ.

Tiểu Chi? Khi nào bắt đầu, cũng có nam tử như vậy gọi nàng . Đề nén xuống nghĩ vẫn trong lòng, Mộc Cẩn mỉm cười, “Không biết điện hạ tìm Tiểu Chi, nhưng là có gì phân phó?”

Xảo diệu tránh được vấn đề của Hoàng Phủ Hoa, kỳ thật hắn cũng là có tư tâm . Tuy rằng cùng Tiểu Chi ở chung không quá hai tháng, nhưng là thời gian ngắn ngủi này liên đủ đề cho hắn quyết định dùng cả đời thủ hộ.

“Bản điện chính là đến cảm ơn nàng mới vừa rồi cứu giúp.....” Hoàng Phủ Hoa lời còn chưa dứt, liền thấy xa xa Bạch Chi đi tới phía sau nàng là thị vệ mặt lạnh kia, lập tức nghiêng đón, “Tiểu Chi, có thể có cảm thấy chỗ nào không thoải mái ?”

Vươn hai tay còn chưa chạm vào cánh tay Bạch Chi, chỉ thấy nàng lạnh lùng lui ra sau từng bước, trực tiếp cầm trong tay ngoại sam ướt sũng của Hoàng Phủ Hoa trên tay. Không hề cảm tình nói, “Đa tạ quan tâm.” Này nam nhân, chẳng lẽ còn không biết hết thấy là bá ai ban tặng? Hiện tại lại ở đây giả mù mưa sa, không chừng lại đánh chủ ý gì.

Hoàng Phủ Hoa cũng không giận giận, ngược lại theo trong tay áo xuất ra một khối thâm lục ngọc bội, chính là như vậy đảo qua, Bạch Chi chỉ biết nó vô giá.

“Ân cứu mạng không nghĩ đến báo, đây là bản điện tùy thân mang theo đồ cổ, hôm nay liền tặng cho Tiểu Chi.” Không biết vì sao, Hoàng Phủ Hoa cảm thấy khối ngọc bội này cực xứng với màu da của nàng, không nói đến nó ở đâu, chính là đơn thuần cấp cho khối ngọc bội này tìm cái chủ nhân.

Mộc Cẩn ánh mắt hơi trầm xuống, loại này ngọc kêu tương tự ngọc, chỉ dùng để đến điều khác xứng đối ngọc hoàn, Tán quốc thái tử đây là ý tứ gì. Trong lòng bị kiềm hãm, cơ hồ không có tự hỏi, một đôi tay ngăn trở Hoàng Phủ Hoa cùng Bạch Chi trong lúc đó, bóng dáng màu đen kia vì lảng thiên hạ che ở phía sau.

“Thái tử tâm ý, Tiểu Chi nói vậy đã muốn tâm lĩnh, chính là, nhiều người nhiều miệng.” Ôn nhu khuôn mặt tuần tú mang theo một tia cảm giác lạnh, không nhìn ánh mắt kinh ngạc nghi hoặc kia, Mộc Cẩn cùng Hoàng Phủ Hoa đối lập, ý tứ thực rõ ràng, hắn đuổi người.

Trường Phong trong lòng cả kinh, nhìn nam tử kia đột nhiên đứng lên, giọng điệu như vậy, nếu không phải hiện tại là ban ngày, hẳn chắc chắn tưởng Dạ Lan xuất hiện . Chính là ở trước mặt thái tử quốc gia khác, Tàn vương không tàn, đối phương làm như thế nào đoán, vương gia lần này, thật sự Thái Hưởng động .

Hoàng Phủ Hoa khó nén rung động trong lòng, ánh mắt nhìn không được ngắm hai chân vững vàng đang đứng thẳng kia, đây là có chuyện gì, nếu nói Dạ quốc Ly vương chính là giấu tài, kia vì sao lại có thể như thế dễ dàng ở trước mặt chính mình bại lộ.

.....

Bạch Chi đã muốn không biết Hoàng Phủ Hoa nói gì đó, như thế nào rồi đi , trong tai chỉ có tiếng vọng của Mộc Cẩn kia thân nhiên một câu “Sắc trời không còn sớm, Trường Phong, đưa Tiểu Chi trở về.” Hắn như trước không hỏi nàng vì sao cùng Hoàng Phủ Hoa nhắc lên quan hệ, là hắn thật sự như vậy tin tưởng chính mình, vẫn là nói, hắn thật sự chẳng phải đề ý chính mình.

Các loại ý tưởng làm Bạch Chi phức tạp, làm cho nàng luôn luôn bình tĩnh tâm tiếp cận điên cuồng bên cạnh. Hạt Từ, nguyên lai yêu đương thật sự thực phiền toái, nếu là người trong lời nói, người sẽ làm sao đâu? Bạch Chi đi một mình ở ngự hoa viên lý, nghĩ rằng nếu là Bạch Hân gặp được vấn đề như vậy sẽ có phản ứng gì, bởi vì nàng so với chính mình càng thẳng thắn.

Miên man suy nghĩ hết sức, một cái lén lút bóng dáng thoáng qua khoe mắt Bạch Chi, người kia, như thế nào giống như ở đâu gặp qua. Đây phương hướng, không phải phải đi sâu vắng cung sao. Ánh mắt lạnh lùng, Bạch Chi nhanh chóng theo đi lên.

Đột nhiên, một đôi bàn tay to hữu lực khoát lên vai Bạch Chi, phản xạ có điều kiện đá sau lưng, đang muốn làm cho người phía sau ngã, cũng không tưởng người nọ trọng tâm cư nhiên vững như thái sơn, sắc bén ánh mắt về phía sau vọt tới, “Phương Cổ Chi?”

Phương Cổ Chi trong mắt mang theo nghi hoặc, Lâm nhi khi nào lại có võ công, mới vừa rồi chiêu số như thế thuần thực, chẳng lẽ mấy tháng có thể làm cho một người thay đổi như thế hoàn toàn? “Người, rốt cuộc là ai?”

Bạch Chi ánh mắt chợt lóe, xem ra hẳn nhận thấy được cái gì, thân nhiên trả lời. “Bạch Chi.”

Nàng đương nhiên là Bạch Chi, nhưng là lời nói thật cũng không nhất định có người tin tưởng. Phương Cổ Chi cau mày, có lẽ là sư phó chết đối với Lâm nhi đã kích làm cho nàng bắt đầu tập võ, quyết tâm đứng ở trong cung này vì sư phó lấy lại công đạo.

Lý do này thuyết phục chính mình, Phương Cổ Chi đảo mắt nhìn về phía bóng dáng kia biến mất tại địa phương, ngăn đón vòng eo Bạch Chi động thân, liền bay lên.

Thân ảnh kia quả thực theo cửa sau sân vắng cung mà nhảy vào, cũng là quẹo vào phòng bếp không có người trông coi. Bạch Chi trong lòng hiểu rõ, hiện tại chính mình không ở bên người Thực phi mà phòng bị, có người đã muốn bắt đầu kiểm chế không được động tác. Lúc trước lưu cho Tiểu Lan kia chỉ ngân châm, không biết nàng có hay không mỗi lần mang đồ ăn nên đều thử một lần.

Hai người nhìn người nọ đi vào rồi lúc sau đi ra, theo đến khi lộ rất nhanh biến mất. Bạch Chi đang muốn ra tay, Phương Cổ Chi lập tức giữ cổ tay nàng lại, “Ta đến.” Đơn giản hai chữ, lộ ra nồng đậm quan tâm, hẳn không muốn thấy nàng bị thương, cho dù có một phần vạn khả năng bị thương, hẳn cũng không bỏ được.

Hắc y nhân thật cẩn thận xuyên qua đường nhỏ không người, một trận thanh phong phát qua, thanh sam nam tử thân nhiên xuất hiện ở trước mặt hẳn. Kinh ngạc ngẩn đầu, hắc y nhân thâm nghĩ không tốt, Minh Nguyệt tướng quân? Làm sao có thể ở trong này!

“Là muốn ta ra tay, cũng là người chính mình phối hợp một chút?” Ngữ khí thân nhiên mang theo hoàn toàn tự tin, chỉ thấy người nọ trong tay áo bay ra vài đạo ngân quang, Phương Cổ Chi nhanh nhẹn lắc mình, châm mang theo kịch độc liền bắn tới thân cây phía sau hẳn.

Mạnh mẽ nội lực hướng tới Hắc y nhân đánh tới, chiêu thứ nhất đã khiến cho hẳn lui sau mấy thước, phốc phun ra một ngụm huyết.

Phương Cổ Chi lắc mình, lập tức xuất hiện trước mặt hắc y nhân, một tay chế trụ xương tỳ bà của hẳn, chỉ thấy một chút máu đen theo khoe miệng hắc y nhân chảy xuống dưới, người nọ sắc mặt lập tức xanh tím, rồi sau đó liền vô lực xụi lơ đi xuống.

Cư nhiên uống thuốc độc tự sát!

Bạch Chi đến gần, liền thấy hình ảnh như vậy. Ngồi xồm xuống thân người nọ sờ sờ mạch đập, ngẩn đầu đối với Phương Cổ Chi lắc lắc đầu.

Trước kia Lâm nhi, tuy rằng không sợ loại chuyện này, nhưng là không đến mức bình tĩnh như thế. Nàng, thật sự thay đổi rất nhiều.

“Sân vắng cung kia.....” Mới vừa rồi nàng đi dò xét cái phòng bếp kia, không biết có hay không thu hoạch. Chỉ thấy Bạch Chi theo trong tay áo xuất ra hộp nhỏ, mở ra ở trước mắt Phương Cổ Chi, đúng là một ít hoa hồng nghiền nát.

.....

Mà trong hoàng cung xa hoa, thái hậu uy nghiêm ngồi ngay ngắn trên ghế, nhìn dưới mặt đất Thượng thị vệ. Thanh âm không hề cảm tình vang lên, “Tán quốc thái tử đi Lạc Mai cung, vì sao?”

Thị vệ hơi hơi ngẩn đầu, “Giống như, là vì Chi công công.”

Bạch Chi? Lại là hẳn?!

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Mượn đao giết người

Sáng sớm, trong không khí tràn ngập một cỗ hương vị âm mưu.

“Nương nương, tối hôm qua phái người ra đi, không có trở về.” Thị vệ cúi đầu, không dám nhìn sắc mặt nữ tử tôn quý kia.

Thanh âm dễ nghe lại thâm độc vang lên, “Đưa người nhà hần nhất thời xử lý, Thục phi bên kia có cái tin tức gì không?” Lan phi sắc mặt âm trầm, một đám vô dụng, nằng như trước hy vọng người nọ đắc thủ.

“Hết thầy như thường.” Thanh âm thị vệ mang theo vài phần kính sợ.

Chỉ nghe rầm một tiếng, ly trà bị Lan phi hung hăng ném ở bên chân thị vệ, “Nương nương thứ tội, nương nương thứ tội.....” Kia thị vệ run run đứng đầu, muốn chết tâm đều có, Thục phi cũng không biết là chuyện gì xảy ra, hần cũng không nhớ rõ đây là lần thứ mấy phái người hạ độc, chẳng lẽ Thục phi là thân bách độc bất xâm?

“Cút!” Nghiến răng nghiến lợi nói, trông cậy vào đám nô tài này, còn không bằng chính mình ra tay.

Lan phi chậm rãi đứng dậy, cười lạnh đối với cung nữ bên người phân phó nói, “Đi thụ mẫn cung thỉnh Mẫn phi lại đây, nói bản cung muốn cùng nàng đi ngự hoa viên một chút.”

.....

“Lan tỷ tỷ, ta đang muốn tới tìm ngươi đây, Lệ Tần kia, không phải được hoàng thượng khải dụ muốn nàng ở tứ quốc sự kiện xướng khúc sao, muội muội cảm thấy, Lệ Tần kia làm sao có thể xướng được hay hơn tỷ tỷ, thật sự thay tỷ tỷ cảm thấy không đáng giá.” Mẫn phi có thói quen đập người khác nịnh hót Lan phi, bất quá lời này nhưng thật ra chạm đến chỗ đau Lan phi.

Quả thật, nàng tự nhận là giọng hát chính mình không thua Lệ Tần, cũng không biết là ai ở trước mặt hoàng thượng nói lung tung, vạn nhất làm cho cái nữ nhân kia xoay người, như vậy vất vả của nàng không phải uổng phí.

Lấy Lan phi cầm đầu, một đám người ở ngự hoa viên không có mục đích du dã, Mẫn phi cảm thấy có chút kỳ quái, rõ ràng là Lan tỷ tỷ ước chính mình, nàng lại giống như một bộ dáng không yên, kia ánh mắt mọi nơi du dã, giống như đang chờ đợi cái gì.

Kỳ quái, thám tử quả thật nói, Lệ Tần mỗi ngày phía sau đều đã phái người thủ chút thuốc bổ, như thế nào này hội đều còn không có thấy bóng người. Đợi, Thục phi đến ngự hoa viên tản bộ. Cái kia nữ nhân, tự cho là hoài long loại, mỗi ngày tất đến ngự hoa viên khoe bụng, mỹ danh này viết là giãn ra gân cốt có lợi cho sinh sản, kỳ thật còn không phải sợ người khác quên nàng có thai.

Nghĩ đến đây, Lan phi trong mắt hiện lên một tia ngoan độc, cách đó không xa xuất hiện một đội người làm cho Lan phi phiêu di ánh mắt, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh, không dấu vết nhìn thoáng qua Mẫn phi bên cạnh đang lưu riu nói không ngừng, Lệ Tần không xuất hiện, như vậy, liền nhờ những người khác đến hoàn thành kế hoạch của nàng đi.

“Nương nương, phía trước là Lan phi cùng Mẫn phi, nếu không, chúng ta đường vòng đi?” Tiểu Lan vỗ về Thục phi, không biết vì sao sáng sớm bắt đầu trong lòng còn có loại không hiểu bất an, có chút lo lắng nhìn khắp nơi, tuy rằng Lan phi đoan trang hiền thực, nhưng nàng vẫn là cảm thấy, làm việc phải cẩn thận.

Thục phi cảm thấy nơi này có nhiều người như vậy, hần là không có sự tình gì phát sinh mới đúng, nhưng là ngày thường nàng cùng Lan phi, Mẫn phi cũng không giao tình, nếu là gặp gỡ cũng là xấu hổ, lúc này nhẹ nhàng gật gật đầu.

“Thục phi nương nương làm giá thật là lớn, thấy chúng ta quay đầu bước đi.” Mẫn phi sớm liền thấy kia hờ ra bụng, trong lòng nói không ghen tị là giả, không nghĩ tới Thục phi này cũng là như thế không coi ai ra gì, không khỏi đuổi theo.

Thục phi bất đắc dĩ thở dài, chậm rãi xoay người, xin lỗi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tức giận. “Mẫn phi nương nương nói đùa, nô tì chỉ là sợ quá nhiều nhả hứng của nhị vị nương nương, cho nên.....”

Thục phi nhìn hai người, hơi hơi nghiêng thân mình, rốt cục, Thục phi tìm cái cớ đang muốn rời đi, bên cạnh Mẫn phi sốt ruột đuổi theo, “Ngươi, ngươi đừng đi!”

Kia váy dài rủ xuống đất lọt vào trong mắt Lan phi, khóe mắt đảo qua cung nữ chuyên chú cho chủ tử, Lan phi nhẹ nhàng bước ra một cước, dẫm lên trên gấu váy dài, chợt nghe gặp một trận thét chói tai, “A --!” Mẫn phi trọng tâm không vững hướng về phía trước ngã xuống, hai tay vừa vịn đập vào phía sau lưng Thục phi, lập tức nữ tử mang bầu ngã văng về phía trước, kịch liệt đau đớn làm cho Thục phi quên tự hỏi, này hết thầy phát sinh kia tại sao trong nháy mắt.

Nhìn vết máu kia bưng tình còn không có phản ứng mẫn phi không thể tin tưởng mắt nữ tử trên mặt không có một chút thay đổi kia, “Lan tỷ tỷ, ngươi.....”

Chợt nghe ba một tiếng, Mẫn phi nói còn chưa dứt lời, trên gương mặt lập tức xuất hiện một vết hồng. “Mẫn phi to gan, cư nhiên dám hạ hại Thục phi, hãm hại Lan phi, người tới, đem Mẫn phi trói lại.” Một gã thị vệ thực đứng lúc xuất hiện ở ngự hoa viên, Mẫn phi hoảng sợ nhìn về phía hần, hần, rõ ràng là cung nhân của Lan phi!

“Mau! Thái y! Mau!” Cung nhân bên người Thục phi đã muốn loạn thành một đoàn, bởi vì nữ tử sớm đã mất đi ý thức, “Kêu Chi công công, mau gọi Chi công công!” Tiểu Lan tuyệt vọng nhìn máu đỏ tươi cuộn cuộn không ngừng mà theo hai chân Thục phi tràn ra, Bạch Chi là hi vọng cuối cùng của các nàng.

Bạch Chi xuất hiện tại hoa viên đang hỗn loạn, phía sau là Đông Phương Thước đã muốn bóp chết Mẫn phi. Thiên ý như thế, Lan phi khi đó vừa lúc ở ngoài tầm mắt mọi người, không ai có thể tin rằng còn một cái trong sạch. Rốt cục hiểu được vì sao Lan phi lại rũ nàng đạo chơi hoa viên, nguyên lai chính mình bắt quá là chỉ người chịu tội thay.

Nghĩ đến đây, Mẫn phi cười “ha ha” đứng lên. “Ha ha ha --” Mọi người cả kinh, Mẫn phi đây là, điên rồi?

Bạch Chi cau mày nhìn Thục phi, ở trong ánh mắt mọi người, đối với cửu ngũ chí tôn kia sắc mặt nghiêm túc lác lác đầu. Thục phi thái nhi, kỳ thật vẫn cũng không là thực ôn định, cho nên hẳn mới đề nghị nói muốn thường xuyên đi ra đi lại, tăng cường cơ thể mẹ, lại không nghĩ rằng, đột nhiên ngoài ý muốn tới như thế. Bạch Chi thật sâu nhìn nữ tử kia cười đến thâm, Mẫn phi, nàng cấp chính mình ấn tượng, không giống như là người ngoan độc, nhưng thật ra Lan phi đứng một bên yên lặng kia, có chút quá mức bình tĩnh.

Đông Phương Thước mặt âm trầm, nguy hiểm nắm cầm Mẫn phi, “Người cười cái gì?!”

Mẫn phi chống lại ánh mắt sáng ngời tức giận kia, nước mắt như tuyết, cũng là không có khí lực lại giải thích, “Nô tì đang cười chính mình, có mắt không trông.” Loại quyết tuyệt giọng điệu này, ánh mắt nhìn về phía nữ tử một bên kia cười lạnh.

Đông Phương Thước trong lòng bị kiềm hãm, một cái thủ thế khiến cho người đem Thục phi hôn mê dẫn theo đi xuống, rồi sau đó đứng dậy, nhìn xuống nữ tử chật vật, “Người tới, đem diên phụ này quan tiến Thanh Nguyệt cung, huỷ bỏ Mẫn phi phi vị.”

Cái gì? Chính là như vậy sao? Hăm hại con nối dõi hoàng tộc hẳn là diệt môn, hoàng thượng như thế nào có thể liền như vậy xử lý Mẫn phi. Lan phi không khỏi nắm thật chặt hai tay, quan tiến lãnh cung, như vậy nàng tùy thời khả năng sẽ tìm được giúp đỡ, không được, không thể làm cho Mẫn phi có đường sống!

Bạch Chi nhìn máu đỏ tươi, trong lòng khó nén thất vọng, đứa nhỏ này, nàng vẫn là không có thể bảo trụ. Lan phi trong mắt kia chột lóc lên lãnh huyết rồi biến mất, ngoài ý muốn lọt vào tầm mắt Bạch Chi, hơi hơi nhúu mày, xem ra, nàng là thời điểm phải làm cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Tâm tính chuyển biến

“Hoàng thượng, đây là do nhóm thám tử truyền đến tin tức.” Trong ngự thư phòng, Đông Phương Thước vẻ mặt bình thản tiếp nhận thư Hải công công đệ lên, không chút nào nhìn ra người nào đó vì mất đi hoàng nhi mà thống khổ.

Mở ra cuốn tín hàm, Đông Phương Thước suy tư một hồi, “Đức Hải, phái người đi truyền ý chỉ của trẫm, làm cho Lan phi hảo hảo luyện tập họa kỹ, tứ quốc sự kiện nàng ứng đối tỷ thí họa.”

“Tuân mệnh.” Hải công công hơi hơi cúi người, cũng là không có gì theo động tác bước tiếp.

“Làm sao vậy, có việc cùng trẫm nói?” Đông Phương Thước buông trong tay tấu chương hơi hơi nhúu mày.

Hải công công mỉm cười, nhắc nhở hai câu, “Hoàng thượng, Thục phi sảy thai đã có ba ngày, hoàng thượng không tới xem sao?” Tuy rằng hẳn biết hoàng thượng cũng không muốn đứa nhỏ này, nhưng là chuyện tình này cũng phải làm cho đủ miễn cho người ngoài bàn tán.

“Tiểu Chi Từ đâu?” Lại nói tiếp, này ba ngày rất ít bình kiến Bạch Chi, tứ quốc sự kiện sắp đã đến, nàng cũng không nên vì một cái tần phi, hạ xuống công tác.

Hải công công hướng ngoài cửa sổ nhìn, trả lời, “Phía sau, hẳn là ở sân vắng cung đi.”

.....

Trên giường nữ tử nghiêm mặt tái nhợt, đã có ba ngày, trên mặt không mang theo gì biểu tình, mặc cho ai cùng nàng nói chuyện đều không đáp lời.

Tiểu Lan học mất rung rung nhìn Bạch Chi, “Chi công công, nương nương này.....” Thục phi từ biết chính mình sảy thai, tinh thần chịu đả kích, mỗi ngày giống như rối gỗ trạng thái như vậy làm cho Tiểu Lan lo lắng không thôi.

Bạch Chi vừa khai hoàn một bộ phương thuốc điều trị thân thể liền ý bảo Tiểu Lan đi ra ngoài, trong phòng lập tức chỉ còn lại có hai người đều đều hô hấp.

Chậm rãi ngồi xuống giường Bạch Chi ý vị thâm trường nhìn kia mù quáng nữ tử, “Nương nương thân thể suy yếu, nếu không cất công điều trị, chỉ sợ ngày sau bệnh tình khó tiêu tan.”

Lời này vừa nói ra, trên gương mặt nữ tử ánh mắt lóe lóe.

Bạch Chi tiếp tục nói, “Tin tưởng, đây là hậu cung không nên để kẻ gian ác ý, nương nương, người nói có phải hay không?”

Thục phi môi giật giật, ánh mắt chậm rãi nhắm lại, hít sâu khí.

“Từ quốc sự kiện sắp đã đến, nếu nương nương lúc này mất đi ân sủng, như vậy cái thai thứ hai, muốn từ đâu mà đến?” Bạch Chi những lời này, rốt cục làm cho Thục phi hoàn toàn tỉnh ngộ, của nàng trong mắt khôi phục hào quang, “Chỉ công công, người chịu giúp ta?” Thanh âm khàn khàn theo đôi môi bạc nhợt phát ra.

Bạch Chi nhẹ nhàng gật đầu, nàng không muốn làm cho cái thủ đoạn dơ bẩn này làm ô uế mắt nàng, hơn nữa chính mình, chỉ sợ cũng đã muốn trở thành cái đinh trong mắt người kia đi.

“Ta nên làm như thế nào?” Thục phi dựng thẳng thân mình, nhìn không được võ về bụng bằng phẳng, đứa nhỏ, mẫu phi nhất định sẽ giúp người báo thù.

“Từ quốc sự kiện thể hiện thân thủ, như vậy đem ân sủng không ngừng.” Thanh âm Bạch Chi luôn vọng lên trong đầu Thục phi.

.....

“Ha ha ha ha, ta là Mẫn phi, ta là Mẫn phi.....” Thanh Nguyệt cung truyền đến một cái thanh âm điên cuồng khác, nhóm cung nhân dần dần bắt đầu thói quen, rất nhiều người không hề đi đường vòng mà trì hoãn, dù sao lãnh cung cũng coi như là một quốc gia đặc sắc trong hoàng cung.

Kia quen thuộc trong sân, một cái bóng người nhỏ nhỏ đứng ở dưới tàng cây, kỳ quái, nàng rõ ràng nghe thấy thanh âm Mẫn phi từ nơi này truyền đến, này như thế nào liền không thấy bóng người. Đột nhiên, một người vô vô bả vai, Bạch Chi nhanh chóng xoay người, trong tay chủ thủ còn chưa rút ra, chợt nghe thanh âm Trường Phong lạnh lùng vang lên, “Nơi này không phải là địa phương người nên đến.”

Bạch Chi than nhẹ một hơi, này Trường Phong vì sao luôn thích xuất hiện sau lưng người khác. Như vậy người lại đây làm cái gì.” Ánh mắt miết hướng cái rổ trong tay hắn.

Nhưng là Trường Phong cũng không để ý tới nàng, mà là lập tức đi vào một gian phòng ở trong đó. Bạch Chi không khỏi xem thường nhìn một cái, bĩu môi yên lặng theo đi lên.

Cửa phòng tràn đầy bụi chỉ nha một tiếng mở ra.

“Hoàng nhi, hoàng nhi của ta.....” Trong không khí tràn ngập mùi hôi, kia điện phụ trong lòng ôm một cái trúc la, miệng lẩm bẩm, thấy nam tử đi đến, lập tức kinh hãi vứt bỏ trong lòng gì đó, hướng tới Trường Phong đánh tới.

“Hoàng nhi, hoàng nhi người tới xem mẫu phi!” Không sai, điện phụ này chính là ngày ấy Dạ Lan mang nàng gặp qua điện phụ bị tên kia quất.

Bạch Chi nghi hoặc nhìn Trường Phong tùy ý để điện phụ kia ôm, chậm rãi ngồi xổm xuống, vạch trần rổ trung bạch bố, dĩ nhiên là một ít điểm tâm tình xảo. “A! Hoa quả cao!” Kia điện phụ được ăn ngon, lập tức buông nam tử trong lòng ra, đặt mông ngồi dưới đất từng ngậm từng ngậm ăn đứng lên, không hề có hình tượng.

“Nàng, là Mai phi nương nương sinh tiền duy nhất bằng hữu.” Rốt cục, Trường Phong thân nhiên mở miệng, “Vương gia có thể thuận lợi sinh ra, cũng nhiều một Duệ phi.”

Nguyên lai, này điện phụ chính là Duệ phi bị phế. Bạch Chi từng ở tầng thư các xem qua, hậu cung bên trong Tần phi ngoài mặt cùng Mai phi giao hảo, cũng thật chính trị tâm là chỉ có một người là Duệ phi. Lúc ấy, Duệ phi cùng Mai phi đang hoài thai long loại, nhưng là bất hạnh, Duệ phi đẻ non, mà Mai phi lại đoán mệnh sinh ra hoàng tử rồi buông tay nhân loại.

Xem ra trong đó, còn có rất nhiều chuyện tình không muốn người biết.

“Cho nên cách một đoạn thời gian, Mộc Cẩn sẽ đến xem nàng?” Bạch Chi đã ở bên người Duệ phi ngồi xổm xuống, thiện ý loát loát kia đầu hỗn độn sợi tóc, Trường Phong hơi hơi nhíu mày, không nghĩ tới Duệ phi cư nhiên ngộ nhận Bạch Chi đụng chạm, Thanh Nguyệt cung từng có vài tên cung nhân, chính là bị Duệ phi cắn không dám tới gần, cho nên hắn mới vẫn không ai chiếu cố.

“Ân.” Trường Phong quay đầu nhìn về phía khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn, “Vạn Lâm.”

Bạch Chi kinh ngạc ngẩng đầu lên, chợt nghe Trường Phong tiếp tục mở miệng, “Mặc kệ người có cái mục đích gì, nếu người dám thương tổn vương gia, ta nhất định sẽ không bỏ qua người.”

Bạch Chi bắt đầu thở dài, hắn đây là nói để mấy lần, quả thật là trung thành a.

“Người cũng biết, Duệ phi đắc tội với ai? Vì sao bị quất?” Bạch Chi đối với kia trương hắc mặt đưa ra nghi vấn, nàng vẫn muốn biết về Mộc Cẩn càng nhiều chuyện tình.

Trường Phong hơi hơi kinh ngạc, nàng cư nhiên biết chuyện này, xem ra Dạ Lan nói cho của nàng “Này, về sau người tự nhiên sẽ biết.”

Lặng lẽ ra khỏi Thanh Nguyệt cung, Bạch Chi nhìn bóng dáng kia chậm rãi dời đi, Trường Phong đối với chính mình vẫn là tồn tại cảnh giác, bất quá như vậy cũng tốt, có hấn ở bên người Mộc Cẩn, nàng cũng có thể an tâm một chút.

“Điện hạ, không biết ở Dập quốc ta trụ thói quen sao?” Trong ngự hoa viên, Vinh quốc công chúa đứng bên người tuần mỹ nam tử, hai giáp má hơi hơi đỏ ửng, nam tử giống Hoàng Phủ Hoa, trên đời này lại có nữ tử nào có thể ngăn cản dụ hoặc, không chỉ có dung mạo xuất chúng, thân phận phi phàm, lại văn võ song toàn. Trừ bỏ Ma quân, Hoàng Phủ Hoa là người có thể làm cho Vinh quốc công chúa động tâm.

“Dập quốc địa linh nhân kiệt, bản điện thật là thích.” Hoàng Phủ Hoa thản nhiên cười, nhưng là cũng rất ít người có thể phát hiện, kia ý cười chưa bao giờ đạt tới đáy mắt. Cách đó không xa xuất hiện bóng dáng quen thuộc, làm cho hấn trong lòng vui vẻ. “Chỉ công công!”

Vinh quốc công chúa bị kia tức thì nở rộ tươi cười mê hoặc, nam tử trước mắt cũng đã đi xa.

“Chỉ công công, Dập quốc hoàng cung như thế to lớn, chúng ta còn có thể gặp nhau, người nói, đây không phải là duyên phận?” Không biết vì sao, hấn vừa nhìn thấy Bạch Chi, tâm tình đều đã phá lệ thật tốt, đây là cảm giác mà trước đây không thể có nữ tử nào làm cho hấn động tâm.

“Ân.” Bạch Chi thản nhiên, liền thấy Hoàng Phủ Hoa phía sau đuổi theo nữ tử, xoay người liền đi, không nghĩ lại bị người phía sau kéo lại cổ tay.

“Như thế nào, ta khiến người chán ghét sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.